

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

PARAMPARÇA PRENS

#1 *New York Times* Çoksatan Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

Bu seriyi en az bizim kadar seven hayranlara

tg: @serserikitap

1

Reed

VESTİYERDEN GEÇİP mutfağa girdiğimde ev karanlık ve sessizdi. Neredeyse bin metrekairelik evde kimseler yoktu. Yüzüme bir sırtış yayıldı. Kardeşlerimin yarattığı kalabalık yoktu, temizlikçi kadın gitmişti ve babam da kim bilir neredeydi, bu da demek oluyordu ki Royal malikânesi bana ve sevgilime kalmıştı.

Oh be.

Hafif koşturarak mutfağı geçtim ve arka merdivenden çıktım. Ella'nın beni yatakta, uyurken giymeyi alışkanlık hâline getirdiği o eski tişörtlerimden birinin içinde, tüm seksiliği ve sevimliliğiyle beklediğini umuyordum. Hatta üzerinde *başka* bir şey yoksa bu daha da güzel olabilirdi... Adımlarım hızlandı, kendi odamı, Easton'inkini ve Gid'in eski odasını geçip Ella'nın kapısına vardığımda kapının kapalı olduğunu görünce hayal kırıklığı yaşadım. Hafifçe tıklattım ama cevap gelmedi. Kaşlarımı çatarak cebimden telefonumu çıkarıp hemen mesaj attım.

Nerdesin, bebeğim?

Cevap vermedi. Telefonumu bacağıma vurdum. Muhtemelen bu akşam arkadaşı Valerie ile dışarıya çıkmışlardı ki bu iyi sayılırdı, en azından o gelmeden bir duş alabilirdim. Bu akşam

çocuklar Wadelerde çok fazla ot içmişti, Ella'nın odasını kokutmak istemiyordum.

Yeni plan. Duş al, tıraş ol ve Ella'yı bulmaya çalış. Tişörtümü üzerimden çıkarıp elimde top hâline getirdim ve ışıkları açmaya bile zahmet etmeden odama girdim. Ayakkabılarımı savurarak çıkıp halının üzerinden geçtiğim gibi odadaki banyoya yöneldim.

Daha onu görmeden kokusunu aldım.

Ne oluyor lan?..

Burnuma mide bulandırıcı bir gül kokusu gelince aniden yatağa doğru döndüm. Yataktaki gölgenin kim olduğunu anladığımda sinirle, "Yok artık," dedim dişlerimin arasından.

Sırtımdan aşağıya öfkeli bir sıcaklığın yayıldığını hissedince kapıya doğru geri gidip ışıkları açtım. Bunu yaptığıma ânında pişman oldum çünkü odayı dolduran solgun sarı ışık hiçbir alakamın olmasını istemediğim bir kadının çıplak kıvrımlarını gözler önüne sermişti.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun *lan*?" diye bağırdım babamın eski kız arkadaşına.

Brooke Davidson cilveli bir şekilde gülümsedi. "Seni özledim."

Ağzım açık kaldı. Benimle taşak mı geçiyordu? Başımı koridora çevirdim ve Ella'nın gelip gelmediğini hızla kontrol ettim. Ardından doğruca yatağa yöneldim.

Onu bileğinden tutup yatağımdan kaldırmaya çalışırken, "Çık dışarı," diye kükredim. Lanet olsun, şimdi çarşafları da değiştirmem gerekecekti çünkü bira ve ottan daha beter kokan bir şey varsa o da Brooke Davidson'dı.

"Neden? Daha önce şikâyet etmiyordun ama." Kırmızı dudaklarını seksi görünmesi gereken bir şekilde yaladı ama benim midemi bulandırmıştı. Geçmişimle ilgili Ella'nın bilmediği bir sürü bokluk vardı. Midesini bulandıracak kadar çok. Önümdeki kadın da bu bokluklardan biriydi.

"Net bir şekilde hatırladığım üzere, sana o kokuşmuş kıcına bir daha dokunmayacağım demiştim."

Brooke'un kendini beğenmiş ifadesi söndü. "Ben de sana bir daha benimle bu şekilde konuşma demiştim."

"Seninle istediğim şekilde konuşurum," dedim tükürürcesine. Kapıya bir bakış daha attım. Çaresizlik beni terletmeye başlamıştı. Ella eve geldiğinde Brooke'u burada görmemeliydi.

Bu durumu ona nasıl açıklardım? Gözüm Brooke'un odaya saçılmış kıyafetlerine takıldı – dar bir mini elbise, dantel iç çamaşırları, bir çift topuklu ayakkabı.

Benim ayakkabılarım da onların yanındaydı. Ortalık çok fena görünüyordu.

Yerden ayakkabılarını alıp Brooke'a fırlattım. "Ne işler karıştırıyorsun bilmiyorum ama yemezler. Siktir ol git buradan."

Ayakkabıları bana geri fırlattı. Birinin topuğu göğsümü çizerek yere düştü. "Gönder de görelim."

Ensemi ovuşturdum. Onu yakalayıp zorla kapının önüne koymak dışında başka ne seçeneğim vardı bilmiyorum. Brooke'u odamdan yaka paça çıkarışımı Ella görse ona ne diyecektim?

Şey, bebeğimi, sadece çöpü çıkarıyordum, beni görmezden gel. Bak, babamın kız arkadaşıyla birkaç kez yattım ve şimdi babamla ayrıldılar diye sanırım kadın beni tekrar ağına düşürmek istiyor. Bu mideni falan bulandırmıyor, değil mi? Ardından tuhaf bir şekilde kıkırdardım.

Yumruklarımı sıktım. Gideon hep kendi kendime zarar veren biri olduğumu söylerdi ama var ya, bu defaki yepyeni bir seviyeydi. Bunu *bile bile* yapmıştım. Babama olan nefretim beni bu sürtükle aynı yatağa girmeye itmişti. Anneme yaptıklarından sonra, arkasından kız arkadaşını becermemi hak ediyor demiştim kendi kendime.

İşte şimdi belamı bulmuştum.

"Kıyafetlerini giy," diye tısladım. "Bu mesele kapan—" Kori-dordan gelen ayak seslerini duyunca sustum.

Adımın seslenildiğini duydum.

Brooke başını kaldırdı. O da duymuştu.

Ah, siktir. Siktir. *Siktir.*

Ella'nın sesi kapımın tam arkasından geliyordu artık.

Kan beynime sıçrarken, "Bak şu işe, Ella dönmüş," dedi Brooke. "İkinizle paylaşacak harika haberlerim var."

Bu, yapıp yapabileceğim en salakça şey olabilirdi ama aklımdan geçen tek düşünce, *bu işi düzelt* idi. Kadının buradan gitmesi gerekiyordu.

Her şeyi bir kenara bırakıp öne atıldım. Onu yataktan çekip çıkarmak için Brooke'un kolunu yakaladım ama sürtük beni yanına çekti. Çıplak vücuduna temas etmemeye özen göstersem de dengemi kaybettim. Bunu fırsat bilip sırtıma yaslanarak kendini bana bastırdı. Silikon memeleri çıplak tenimi yakarken kulağıma doğru hafifçe güldüğünü duydum.

Kapı kolunun çevrilişini panikle izledim.

Brooke kulağıma, "Hamileyim ve bebek senin," diye fısıldadı. Ne?

Tüm dünyam donup kaldı.

Kapı açıldı. Ella'nın enfes yüzü benimkiyle buluştu. İfadesinin keyiften şoka dönüşmesine tanık oldum.

"Reed?"

Yerimde donup kalmıştım ama Brooke'la en son ne zaman beraber olduğumu hesaplamaya çalışırken beynimde fırtınalar kopuyordu. Aziz Patrick Gününde idi. Gid'le beraber havuzda takılıyorduk. Gid sarhoş olmuştu. Ben sarhoş olmuştum. Gid bir şeylere sinirlenmişti. Babam, Sav, Dinah, Steve. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

Brooke'un kıkırdamasıyla kendime geldim. Ella'nın yüzüne baktım ama net olarak göremiyordum. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama söyleyemedim. Kafam panik yapmakla ve düşünmekle meşguldü.

Aziz Patrick Günü... Zar zor üst kata çıkmış ve kendimi yatağa atmıştım, uyandığımda ıslak, sıcak bir baskının aletimin etrafında olduğunu fark etmiştim. Abby olmadığını biliyordum çünkü ondan ayrılmıştım ve zaten o kız gizliden odama girecek bir tip değildi. Ve ben kimdim de karşılıksız sunulan bir saksoyu reddecektim?

Ella'nın ağzı açıldı, bir şeyler söyledi. Duyamadım. Suçluluk ve kendinden nefret girdabında kendimi kaybetmişim ve oradan çıkamıyordum. Tek yapabildiğim Ella'ya bakmaktı. Benim kızıma. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıza. Bakışlarımı altın sarısı saçlarından ve bir açıklama yapmamı yalvaran iri mavi gözlerinden alamıyordum.

Bir şeyler söyle, diye emrettim ses tellerime.

Dudaklarım hareket etmiyordu. Boynumda soğuk bir dokunuş hissettiğimde irkildim.

Bir şeyler söyle, lanet olsun. Öylece gitmesine izin verme...

Çok geçti. Ella hızla çıkıp gitmişti.

Kapının çarpılma sesi beni kendime getirdi, yani bir nevi. Hâlâ hareket edemiyordum. Nefes bile alamıyordum.

Aziz Patrick Günü... Bu neredeyse altı ay kadar önceydi. Hamile kadınlar hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama Brooke hiç hamile gibi görünmüyordu. Mümkün değildi.

Mümkün. Değil.

O. Bebeğin. Benden. Olması. Mümkün. Değil.

Yataktan fırladım, kapıya atılırken ellerimin yaprak gibi titremesini görmezden geldim.

Brooke keyifli bir sesle, "Ciddi misin?" dedi. "Onun peşinden mi gideceksin? Peki durumu ona nasıl açıklayacaksın, tatlım?"

Öfkeyle ona döndüm. "Yemin ederim, kadın, eğer şu anda odamdan çıkmazsan seni kapıya koyarım." Babam her zaman bir kadına el kadirmanın erkeği alçalttığını söylerdi. Bu yüzden hiçbir zaman bir kadına vurmamıştım. Brooke Davidson'la tanışana kadar da içimde böyle bir istek duymamıştım.

Tehdidimi duymazdan gelerek benimle alay etmeye, korkularımı yüzüme vurmaya devam etti. "Ona ne yalan söyleyeceksin? Bana hiç dokunmadığını mı? Beni hiç istemediğini mi? Babanın kız arkadaşını becerdiğini öğrendiğinde ne tepki verecektir sence? Seni hâlâ isteyeceğini mi sanıyorsun?"

Artık boş olan kapıya baktım. Ella'nın odasından gelen boş sesleri duyabiliyordum. Koridorun karşısına koşmak iste-

dım ama yapamadım. Brooke bu evdeyken bunu yapamazdım. Ya çınlıçplak hâlde dışarıya çıkıp benim çocuğuma hamile olduğunu söylerse? Bunu Ella'ya nasıl açıklardım? Bana inanmasını nasıl sağlardım? Bu yüzden Ella ile yüzleşmeden önce Brooke'un gitmesi gerekiyordu.

"Defol." Bütün hüsrânımı Brooke'a kustum.

"Önce bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemez misin?"

"Hayır. İstemiyorum." İnce, çıplak vücuduna baktığımda karnında hafif bir şişlik gördüm. Midem ağzıma geldi. Brooke şişmanlayacak bir tip değildi çünkü görünüşü onun tek silahıydı. Yani sürtük hamileyim derken yalan söylemiyordu.

Ama o çocuk benim değildi.

Babamın olabilirdi ama kesinlikle benim değildi.

Kapıyı açıp dışarı koştum ve "Ella," diye seslendim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bu, hiçbir şey söylememekten daha iyiydi. Öylece donup kaldığım için hâlâ kendime küfrediyordum. Tanrım, ben ne boktan bir adamdım böyle.

Ella'nın kapısının önünde hızımı alamayarak durdum. Hızlı bir inceleme bana hiçbir şey kazandırmadı. Sonra bir ses duydum - bir spor araba motorundan çıkabilecek alçak, boğuk o sesi. Ben ani bir panikle ön merdivenden aşağıya koşarken Brooke, bir cadı gibi arkamdan kıs kıs gülüyordu.

Kilitli olduğunu unutarak ön kapıya atıldım, kapıyı açmayı başardığımda dışarıda Ella'ya dair hiçbir iz kalmamıştı. Araba yolundan tam gaz çıkmış olmalıydı. Kahretsin.

Ayaklarımın altındaki taşlar bana üzerimde kot pantolon dışında başka bir şey olmadığını hatırlattı. Topuklarımın üzerinde dönerek merdivenleri üçer üçer çıktım ve Brooke'u sahanlıkta görünce durakladım.

"Bu bebeğin benden olması mümkün değil," diye hırladım. Gerçekten benim olsaydı, Brooke sıkı sıkı tutunmak yerine bu kartı şimdiye kadar çoktan oynardı. "Babamdan olduğuna da şüpheliyim yoksa ucuz bir fahişe gibi odamda öyle soyunmazdın."

Soğuk bir şekilde, "Ben kimindir diyorsam onundur," dedi.

“Kanıtın nerede?”

“Kanıtı ihtiyacım yok. Benim sözüme karşı senin sözün, balık testinin zamanı gelene kadar ben çoktan parmağıma yüzüğü takmış olacağım.”

“İyi şanslar sana.”

Yanından geçmeye çalıştığımda kolumu tuttu. “Şansa ihtiyacım yok. Sen zaten benimsin.”

“Hayır. Ben hiçbir zaman senin olmadım.” Elinden kurtuldum. “Ben Ella’yı bulmaya gidiyorum. Burada istediğin kadar kalabilirsin, Brooke ama senin oyunlarını oynamayı bıraktım.”

Odama ulaşmadan buz gibi sesi beni durdurdu. “Callum’un bana evlenme teklif etmesini sağlarsan, herkese çocuğun ondan olduğunu söylerim. Bana yardım etmezsen eğer herkesi çocuğun senden olduğuna inandırırım.”

Kapıda durdum, “DNA testi bebeğin benden olmadığını gösterecektir.”

“Belki,” dedi neşeyle şakıdı, “ama DNA testi onun bir Royal’a ait olduğunu gösterecektir. Bu testler her zaman akrabalar, özellikle babalar ve oğullar arasında ayırım yapmaz. Ella’nın zihnine şüphe düşürmeye yetecektir. Bu yüzden sana şunu soruyorum, Reed: Dünyaya –özellikle Ella’ya– baba olacağını söylememi ister misin? Çünkü yaparım. Ya da şartlarımı kabul edersin ve bunu asla kimse öğrenmez.”

Tereddüte düştüm.

“Anlaştık mı?”

Dişlerimi gıcırdatarak, “Bunu yaparsam eğer bu... bu” –doğru kelimeyi bulmak için çabaladım– “eğer senin yerine bu fikri babama aşırılsam, Ella’yı rahat bırakacak mısın?” dedim.

“Ne demek istiyorsun?”

Yavaşça döndüm. “Demek istediğim şu, seni kaltak, saçmalıklarla Ella’ya yaklaşmayacaksın. Onunla konuşmayacaksın, bunu açıklamak için bile...” Elimle artık giyinmiş olan vücudunu gösterdim. “Gülümseyebilirsin, merhabalaşabilirsin ama onunla muhabbeti keseceksin.”

Bu kadına güvenmiyordum ama Ella için –ve evet, kendim için de– bir pazarlık yapma şansım varsa bunu kullanacaktım. Babam kendi mezarını zaten kazmıştı. Tekrar o çukurda belelenebilirdi.

“Anlaştık. Babanı ikna edersen sen ve Ella mutlu sonunuza kavuşursunuz.” Brooke ayakkabılarını almak için eğilirken güldü. “Tabii *eğer* kızı geri kazanabilirsen.”

2

İKİ SAAT SONRA paniklemeye başladım. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Ella hâlâ geri dönmemişti.

Eve gelip bana bağırsa olmaz mıydı? Bana, vakit kaybından öte olmayan bir pislik olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı. Karşımda durup ateş püskürmesine ihtiyacım vardı. Bana bağırmasına, tekmelemesine, yumruk atmasına ihtiyacım vardı.

Kahretsin, ona ihtiyacım vardı.

Telefonumu kontrol ettim. Ayrıralı saatler olmuştu. Onu aradım ama sadece çaldı, çaldı...

Bir kez daha aradım ve bu kez sesli mesaja yönlendirildim.

Mesaj yazdım, *Nerdesin?*

Cevap yok.

Babam endişelendi.

Yanıt alacağımı umarak bu yalanı uydurmuştum ama telefonum sessiz kalmaya devam etti. Belki numaramı engellemişti? Bu düşünce canımı acıtsa da saçma değildi, bu yüzden içeriye koşup kardeşimin odasına çıktım. Ella hepimizi engellemiş olamazdı ya.

Easton hâlâ uyuyordu ama telefonu başucundaki komodinde

şarjdaydı. Hemen açıp başka bir mesaj yazdım. Ella, Easton'ı se-
verdi. Onun borcunu bile ödemişti. Easton'a cevap verirdi, değil
mi?

Hey. Reed bana bir şey olduğunu söyledi. İYİ MİSİN?

Yanıt gelmedi.

Belki yolun aşağısına park etmiş, sahilde yürüyordu? Ella
onunla iletişime geçmeye karar verir diye kardeşimin telefonunu
cebime attım ve aceleyle arka bahçeye koştum.

Sahil şeridi tamamen boştu, bu yüzden dört ev ilerideki
Worthington malikânesine doğru koştum. Orada da değildi.

Etrafa, kayalık sahil şeridinden aşağıya ve okyanusa baktım
ama hiçbir şey görmedim. Hiç kimse yoktu. Kumda hiçbir iz,
hiçbir şey yoktu.

Hızla eve geri dönüp Range Rover'ıma atlarken hayal kırıklı-
ğı paniğe dönüşmeye başlamıştı. Parmağım başlatma düğmesin-
deyken, yumruğumu seri bir şekilde kontrol paneline vurmaya
başladım. Düşün. Düşün. Düşün.

Valerie. Valerie'de olmalı.

On dakikadan daha kısa bir süre sonra Val'in evinin önünde
arabayı kenara çektim ama sokakta Ella'nın üstü açık, mavi spor
arabasından hiçbir iz yoktu. Rover'ın motorunu çalışır vaziyette
bırakıp dışarı çıktım ve aceleyle garaj yoluna yöneldim. Ella'nın
arabası orada da değildi.

Telefonuma tekrar baktım. Mesaj yoktu. Easton'ın telefonun-
da da hiçbir şey yoktu. Ekrandaki hatırlatma bana yirmi daki-
ka içinde futbol antrenmanım olduğunu söylüyordu ki bu da
Ella'nın pastanedeki vardiyasının başladığı anlamına geliyordu.
Genelde beraber giderdik. Arabası olduktan sonra bile -babam-
dan bir hediye- birlikte gitmeye devam etmiştik.

Ella, araba sürmeyi sevmediği için bunu tercih ettiğini söy-
lemişti. Bense ona sabahları araba kullanmanın tehlikeli oldu-
ğunu söylemiştim. Birbirimize yalan söylemiştik. Kendimizi
kandırmıştık çünkü ikimiz de birbirimize karşı koyamadığımız
gerçeğini kabul etmeye istekli değildik. En azından benim için

öyleydi. İri, umut dolu gözleriyle kapıdan içeri girdiği ilk andan itibaren ondan uzak duramamıştım.

İçgüdülerim onun başıma bela olacağını haykırmıştı. Ama içgüdülerim yanılıyordu. Başıma bela olmamıştı. Asıl bela olan bendim. Öyle olmaya da devam ediyordum.

Yok edici Reed.

Paramparça ettiğim şey onun hayatı ya da benimki olmasaydı, bu, havalı bir lakap olabilirdi.

Gittiğimde pastanenin otoparkı boştu. Beş dakika boyunca aralıksız olarak kapıyı çaldıktan sonra sahibi –sanırım Lucy– çatılmış kaşlarıyla kapıda belirdi.

“Açılışa bir saat var,” diye bilgilendirdi beni.

“Ben Reed Royal, Ella’nın...” Neyiydim? Erkek arkadaşı mı? Üvey kardeşi mi? Neyi? “Arkadaşıyım.” Kahretsin, arkadaşı bile değildim. “O burada mı? Ailevi bir durum var da.”

“Hayır, hiç gelmedi.” Lucy’nin kaşları endişeyle çatıldı. “Onu aradım ama cevap vermedi. İyi bir çalışandır, hastalandığı için haber veremediğini düşünmüştüm.”

Kalbim sıkıştı. Ella pastanedeki işini bir gün bile ihmal etmemişti, sabahın köründe kalkması ve dersler başlamadan önce neredeyse üç saat çalışması gerekmesine rağmen.

Geri çekilerek, “Ah, tamam o zaman, evde uyuyor olmalı,” diye mırıldandım.

Lucy arkamdan, “Bekle bir dakika,” diye seslendi. “Neler oluyor? Baban Ella’nın kayıp olduğunu biliyor mu?”

Arabama ulaşmak üzereyken dönüp, “Kayıp değil, hanımefendi,” dedim. “Evde ve dediğiniz gibi hasta yatıyor.”

Otoparktan patinaj atarak çıkıp Koç’u aradım, “Antrenmana katılamayacağım. Ailevi bir durum var,” diye yineledim.

Koç Lewis’in bağırarak sarf ettiği küfürlere kulağımı tıkadım. Birkaç dakika sonra sakinleşti. “Pekâlâ, evlat. Ama yarın sabahın köründe kıçını kaldırıp formanı giymiş olmanı bekliyorum.”

“Tamam, efendim.”

Tekrar eve döndüğümde, hizmetçimiz Sandra'nın geldiğini ve kahvaltı hazırlamaya başladığını gördüm.

Tombul, esmer kadına, "Ella'yı gördün mü?" diye sordum.

"Gördüğümü sanmıyorum." Sandra saate baktı. "Bu saatlerde genelde çıkmış oluyor. Gerçi sen de öyle. Neler oluyor? Anırenmanın yok mu?"

"Koç'un ailevi bir durumu varmış," diye yalan söyledim. Yalan söylemekte çok iyiydim. Bu, her günün her saati gerçekleri saklamak zorunda kalınca karakterinizin bir parçası hâline geliyordu.

Sandra cıkcıkladı. "Umarım çok ciddi bir şey değildir."

"Umarım," diye cevapladım. "Umarım."

Üst kata çıktığımda, aceleyle dışarı fırlamadan önce kontrol etmem gereken odaya girdim. Belki ben onu bulmaya çalışırken eve gelmişti. Ama Ella'nın odası tamamen sessizdi. Yatağı hâlâ bozulmamış, masası tertemizdi.

El değmemiş gibi görünen banyosunu ve sonra da dolabını kontrol ettim. Tüm kıyafetleri uyumlu ahşap askılara asılıydı. Ayakkabıları da yere düzenli bir sıra hâlinde dizilmişti. Muhtemelen Brooke'un onun için seçtiği kıyafetlerle dolu açılmamış kutular ve çantalar hâlâ öylece duruyordu.

Mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi kötü hissetmemeye çalışarak komodininin içine baktım; boştu. Ona henüz güvenmediğim zamanlarda odasını bir kez kolağan etmişim ve o zaman komodininde bir şiir kitabıyla bir erkek saati vardı. Saat babamının bir kopyasıydı. Ella'nın biyolojik babasına, yani babamın dostu Steve'e aitti.

Odanın ortasında durup etrafa baktım. Burada onun varlığını gösteren hiçbir şey yoktu. Telefonu yoktu. Kitabı yoktu. Ve... Ah, kahretsin, sırt çantası da gitmişti.

Hışımla odadan çıktım, koridoru aşır Easton'ın odasına daldım.

"East, uyan. East!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" diye homurdandı. "Kalkma zamanı geldi mi?"

Gözleri titreyerek açıldı ve kısıldı. "Siktir. Antrenmana geç kaldım. Sen neden antrenmanda değilsin?"

Hızla yataktan kalktı ama fırlayıp gitmeden önce onu kolundan yakaladım. "Antrenmana gitmiyoruz. Koç'un haberi var."

"Ne? Neden..."

"Boş ver şimdi bunu. Borcun ne kadardı?"

"Neyim?"

"Bahisçiye ne kadar borcun vardı diyorum?"

Bana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sekiz bin. Neden?"

Kafamda hızlıca bir matematik yaptım. "Bu, Ella'nın yaklaşık iki bini kaldığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Ella mı?" Kaşlarını çatı. "Ne olmuş ona?"

"Sanırım kaçtı."

"Nereye kaçtı?"

"Kaçtı. Gitti," diye homurdandım. Yataktan uzaklaşıp ağır adımlarla pencereye doğru yürüdüm. "Babam burada kalması için ona para vermişti. On bin dolar. Düşünsene, East, geçinmek için striptiz yapan bir yetime bizimle yaşaması için on bin dolar vermek zorunda kaldı. Ve muhtemelen ona her ay bir o kadar daha verecekti."

Hâlâ yarı uykulu bir hâlde, "Neden gitti?" diye sordu şaşkınlıkla.

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Sersemliği geçince olayı çözecekti.

"Ne yaptın?"

Evet, işte başlıyorduk.

Easton odada hızlıca hareket ederken zemin gıcırdadı. Arkamda giyinirken kısık sesle küfürler mırıldandığını duyabiliyordum.

"Bir önemi yok," dedim sabırsızlıkla. Arkamı dönüp ona Ella'yı aradığım yerleri özet geçtim. "Sence nerededir?"

"Uçak bileti alacak kadar parası var."

"Ama parasını dikkatli harcıyor. Buradayken neredeyse hiç harcama yapmadı."

Easton düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra gözlerimiz buluştu ve aynı anda, "GPS," dedik, sanki Royal hanesinin ikizleri Sawyer ve Sebastian değil de bizmişiz gibi.

Atlantik Havacılık'a ait olan ve babamın satın aldığı her arabaya kurduğu GPS servisini aradık. Yardımsever asistan bize yeni Audi S5'in otobüs durağına park edildiğini söyledi.

Daha adresi okumaya başlamadan biz kapıdan çıkmıştık.

Gişe görevlisine, "On yedi yaşında ve şu boylarda..." dedim, elimi çenemin altına götürerek Ella'nın boyunu tarif ederken. "Sarışın. Mavi gözlü." Atlantik Okyanusu gibi gözler; fersahlarca derin, fırtınalı bir gri, soğuk bir mavi. Birçok kez içinde kaybolduğum gözler. "Telefonunu unutmuş," dedim telefonumu havaya kaldırarak. "Bunu ona ulaştırmamız lazım."

Bilet görevlisi cıkcıklayarak, "Ah, tabii ya. Gitmek için acele ediyordu. Gainesville'e bir bilet aldı. Büyükannesi ölmüş, biliyorsunuzdur," dedi.

East'le başımızı salladık. "Otobüs ne zaman kalktı?"

"Ah, saatler oldu. Şu an oraya ulaşmış olmalı." Görevli kadın üzgün bir şekilde başını salladı. "Kalbi parçalara ayrılmış gibi ağlıyordu. Gençlerin yaşlı insanları bu kadar umursaması pek sık gördüğümüz şeyler değil artık. Onun için çok üzüldüm."

East yanımda yumruklarını sıktı. Öfkesi dalgalar hâlinde yükseliyordu. Yalnız olsaydık, o yumruklardan biri yüzüme inerdi.

"Teşekkürler, hanımefendi."

"Önemli değil, canım," dedi ve başını sallayarak işine döndü.

Binadan çıkıp Ella'nın arabasının yanında durduk. Elimi uzattığımda Easton arabanın yedek anahtarlarını avucuma fırlattı.

Orta konsolda arabanın anahtarlarıyla beraber Ella'nın şiir kitabını ve sayfaların arasına sıkıştırılmış araba evrakları gibi görünen şeyleri buldum. Torpido gözüneysel cep telefonunu

saklamıştı, gönderdiğim mesajlar okunmamış hâlde ekranda duruyordu.

Her şeyi ardında bırakmıştı. Royallarla ilgili her şeyi.

Easton duygusuz bir şekilde, "Gainesville'e gitmeliyiz," dedi.

"Biliyorum."

"Babama söyleyecek miyiz?"

Callum Royal'ı haberdar etmek onun uçağını alabileceğimiz anlamına geliyordu. Bir saate Gainesville'de olabilirdik. Aksi takdirde altı buçuk saatlik bir yolculuk yapmamız gerekecekti.

"Bilmiyorum." Nerede olduğunu bildiğimden, Ella'yı bulmanın aciliyeti azalmıştı artık. Ona ulaşabilirdim. Sadece hangi açıdan ulaşmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Kardeşim, "Ne yaptın?" diye tekrar sordu.

Nefretini üzerime kusmasına hazır olmadığım için sessiz kaldım.

"Reed."

"Beni Brooke'la yakaladı," dedim boğuk bir sesle.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Brooke mu? Babamın Brooke'u mu?"

"Evet." Kendimi onunla yüzleşmeye zorladım.

"Nasıl lan? Brooke'la kaç kez birlikte oldunuz?"

"Birkaç kez," diyerek itiraf ettim. "Yakın zamanda olmadık ama. Ve kesinlikle dün gece de olmadık. Ona dokunmadım bile, East."

Çenesi kasıldı. Bana vurmak için can atıyordu ama yapmıyacaktı. Sokak ortasında yapmazdı. Annem onu bu konuda hep uyarırdı. *Royal adını kirletmeyin, çocuklar. Bir ismi yıkmak kolaydır ama inşa etmek zordur.*

"Taşaklarından sallandırılmalı ve ölmeye bırakılmalısın," dedi ayaklarımın önüne tükürerek. "Ella'yı bulup geri getirmezsen, bunun yapıldığından emin olacağım."

"Haklısın," dedim sakın olmaya çalışarak. Sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Arabaya saldırmamanın anlamı da yoktu. Ağzımı açıp tüm öfkemi ve kendime olan nefretimi gökyüzüne haykırmak için can atıyor olsam da esip gürlemenin bir anlamı yoktu.

"Haklı mıyım?" dedi tiksintiyle homurdanarak. "Yani Ella'nın bir üniversite bölgesinde sarhoşlar tarafından taciz edilmesi umurunda değil mi?"

"O başının çaresine bakabilecek biri. Güvende olduğuna eminim." Bu kelimeler o kadar saçma geliyordu ki neredeyse ağzımdan çıkarlarken öğürdüm. Ella göz kamaştırıcıydı ve şu an tek başınaydı. Başına gelebileceklerden kimse emin olamazdı. "Gainesville'e yola çıkmadan önce Ella'nın arabasını eve bırakmak ister misin?"

Easton bana şaşkınlıkla baktı.

"Ee?" diye sordum sabırsızca.

"Tabii. Neden olmasın?" Anahtarları elimden kaptı. "Demek istediğim, neredeyse iki bin dolar nakit taşıyan, on yedi yaşındaki oldukça seksi görünen bir kız olması kimin umurunda ki?" Yumruklarımı sıktım. "Uyuşturucu bağımlısı bir keş Ella'ya bakıp, 'İşte bu kolay lokma. Bacağımdan bile hafif, bir elli küsurluk bu hatun beni pataklayamaz,' diyecek değil ya" -nefes almakta zorlanmaya başlamıştım- "ve eminim ki karşılaştığı her adam iyi niyetli olacaktır. Hiçbiri onu karanlık bir ara sokağa çekmek istemeyecek ya da birkaç kişi tarafından tecavüze uğramayacak ta ki..."

"Siktiğimin çeneni kapa!" diye kükredim.

East ellerini havaya kaldırarak, "Nihayet," dedi.

"Bu ne demek şimdi?" Öfkeden burnumdan soluyordum. Easton'ın sözcükleriyle şekillendirdiği tablo karşısında, içimdeki Hulk'u dışarı çıkarabilmeyi diledim; böylece Gainesville'e kadar koşacak ve Ella'yı bulana kadar önüme çıkan her şeyi mahvedecektim.

"Ortalıkta sanki Ella senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dolanıyordun. Sen taştan yapılmış olabilirsin ama ben Ella'yı seviyorum. O... o bize çok iyi geliyordu." Kederi neredeyse elle tutuluyordu.

"Biliyorum." Kelime ağzımdan zorla çıkmıştı. "Biliyorum, kahretsin." Boğazımda canımı acıtan bir yumru oluştu. "Ama... biz onun için iyi değildik."

Büyük abimiz Gideon daha en başından bana bunu söylemeye çalışmıştı. *Ondan uzak dur. Ella'nın bizimki gibi bir drama ihtiyacı yok. Onu mahvetme, tıpkı benim...*

"O ne demek oluyor?"

"Kulağa nasıl geliyorsa o demek oluyor. Biz zehiriz, East. Her birimiz. Annemize bir pislik gibi davrandığı için babamdan intikam almak amacıyla kız arkadaşıyla yattım. İkizler bilmek dahi istemediğim bir boka bulaşmışlar. Senin kumar mevzun kontrolden çıkmış durumda. Gideon desen..." Duraksadım. Gid şu anda kendi cehennemini yaşıyordu ancak bunu Easton'ın bilmesine gerek yoktu. "Hepimiz kafadan çatlağız, oğlum. Belki de bizden uzaklaşması onun için daha iyidir."

"Yanılıyorsun."

Ama ben yanılmadığımı düşünüyordum. Onun için iyi değildik. Ella'nın şimdiye kadar istediği tek şey normal ve düzenli bir yaşam sürmektir. Royal hanesinde bunu elde edemezdi.

Bencilin teki olmasaydım peşini bırakırdım. East'i, bizden mümkün olduğunca uzak durmasının Ella için en iyisi olduğuna ikna ederdim.

Ancak bunun yerine sessiz kaldım ve onu bulduğumuzda Ella'ya ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Hadi gidelim. Bir fikrim var." Döndüm ve girişe yöneldim. East arkamdan, "Gainesville'e gideceğimizi sanıyordum," diye mırıldandı.

"Bu bizi o yolculuktan kurtaracak."

Doğruca güvenlik ofisine gittik, orada bulunan güvenlik elemanının eline yüz dolar sıkıştırdığımda Gainesville'deki kamera görüntülerine erişmemizi sağladı. Adam kaydı Bayview otobüsünün geldiği âna kadar geri sardı. Yolcuları tararken kalbim tekledi ve o yolcuların hiçbirinin Ella olmadığını anladığımdaysa hayal kırıklığına uğradım.

On dakika sonra otobüs terminalinden ayrılırken East, "Bu da ne şimdi?" diye patladı. "Biletçi kadın, Ella'nın o otobüse bindiğini söylemişti."

Çenemi o kadar sıkıyordum ki zar zor konuşabildim. "Belki farklı bir durakta inmiştir."

Rover'ı bıraktığımız yere geri döndük ve arabaya bindik. "Şimdi ne olacak?" diye sordu East, gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmış bana bakıyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. O güzergâh üzerindeki her otobüs durağına gidip bakabilirdik ama bunun boş bir arayış olacağından şüpheleniyordum. Ella zekiydi, ayrıca kaçmaya, aniden kasabayı terk etmeye ve kendine yeni bir hayat kurmaya alışkındı. Bunu annesinden öğrenmişti.

Aklıma gelen tatsız düşünceyle midem kasıldı. Başka bir striptiz kulübünde işe başlayacak mıydı? Ella'nın hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum ama bir grup sapık pislik için kıyafetlerini çıkardığını düşündükçe kan beynime sırıyordu.

Onu bulmalıyım. Kaçmasına sebep olduğum için başına bir şey gelirse bununla yaşayamazdım.

"Eve gidiyoruz," diye duyurdum.

Kardeşim şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Babamın tanıdığı bir dedektif var. Ella'yı bizden çok daha hızlı bulabilir."

"Babam çıldırarak."

Hadi canım. Olayın sonuçlarıyla elimden gelen en iyi şekilde baş edecektim ama şu anda Ella'yı bulmak her şeyden daha önemliydi.

3

ELLA'NIN KAYBOLDUGUNU söylediğimizde, Easton'ın da tahmin ettiği üzere babam çok sinirlendi. Yirmi dört saatten fazladır uyumamıştım ve bu gece onunla atışamayacak kadar yorgundum.

"Neden beni daha önce aramadın, lanet olası?" diye patladı babam. Malikânenin devasa salonunda, bin dolarlık ayakkabılarını pırıl pırıl parke zemine vurarak volta atıyordu.

"Konu o noktaya gelmeden onu bulacağımızı düşündük," dedim kısaca.

"Ben onun yasal vasisiyim! Bana haber vermeliydiniz." Nefesi güçlükle çıkıyordu. "Ne yaptın, Reed?"

Öfkeli bakışları beni delip geçti. East'e ya da kanepede birbirinin tıpatıp aynısı kaygılı bir ifadeyle oturan ikizlere bakmıyordu. Babamın doğrudan beni suçlu ilan etmesine şaşırmamıştım. Kardeşlerimin ne dersem onu yaptığını, Ella'yı uzaklaştırabilecek tek Royal'ın ben olduğumu biliyordu.

Yutkundum. Kahretsin. Tam burnunun dibinde Ella'yla yakınlaştığımızı bilmesini istemiyordum. Oğlunun, vesayeti altındaki kızla ilişki yaşadığı haberiyle dikkatini dağıtmak yerine onu bulmaya odaklanmasını istiyordum.

"Reed değildi."

Easton'ın sakın itirafı beni çok şaşırttı. Kardeşime baktım ama gözleri babama dönüktü.

"Gitmesinin sebebi benim. Geçen gece bahisçimle bir tartışma yaşadık -ona biraz borçlanmıştım- ve bu, Ella'yı korkuttu. Anlarsın ya, bu herif pek arkadaş canlısı biri değildi."

Babamın alnındaki damar patlayacak gibi görünüyordu. "Bahisçin mi? Yine mi o pisliğe bulaştın?"

"Üzgünüm," dedi Easton omzunu silkerek.

"Üzgün müsün? Ella'yı pisliklerinden birinin içine sürükledin ve onu o kadar korkuttun ki kız kaçtı!"

Babam kardeşime doğru yürüdüğünde hemen önüne geçtim.

"East bir hata yaptı," dedim sertçe, kardeşimin bakışlarından kaçınarak. Suçu üstlendiği için ona daha sonra teşekkür edecektim. Şu anda ihtiyarı sakinleştirmemiz gerekiyordu. "Ama olmuş bir kere, tamam mı? Şimdi Ella'yı bulmaya odaklanmalıyız."

Babamın omuzları düştü, "Haklısın." Başını sallarken ifadesi sertleşti. "Özel dedektifimi arayacağım."

Başka bir şey söylemeden oturma odasından fırladığında ayak sesleri koridorda yankılandı. Bir dakika sonra, çalışma odasının kapısının çarpıldığını duyduk.

"East," diye başladım.

Bana ölümcül bir bakışla döndü. "Bunu senin için yapmadım. Ella için yaptım."

Boğazım düğümlendi. "Biliyorum."

"Babam gerçeği bilseydi..." Cümlesini bitirmeden, tüm konuşma boyunca tek kelime etmeyen ikizlere ihtiyatla baktı. "Bu, onun dikkatini dağıttı."

Sawyer, "Özel dedektif Ella'yı bulabilecek mi sence?" diye sordu.

Hiç de hissetmediğim bir inançla, "Evet," diye cevapladım.

East küçük kardeşimize, "Annesinin kimliğini kullanırsa onu kesinlikle bulabiliriz," diye güvence verdi. "Ama eğer sahte kim-

lik edinmenin bir yolunu bulursa..." Omuzları yenilgiyle düştü.
"O zaman bilmiyorum."

"Sonsuza kadar saklanamaz," dedi Seb yardımcı olmaya çalışarak.

Evet, saklanabilirdi. Ella tanıdığım en becerikli insanlardan biriydi. Eğer saklanmak istiyorsa, bunu yapardı.

Telefonum cebimde titredi. Hevesle elime aldım ama haber almayı istediğim kişi değildi. Ekranda Brooke'un adını gördüğümde midem bulandı.

Küçük bir kuş, prensesinizin kayıp olduğunu söyledi.

East umutla, "Ella mı?" diye sordu.

"Brooke." Adı dilimi yaktı.

"Ne istiyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandığım sırada başka bir mesaj geldi.

Callum perişan hâldedir şimdi. Zavallı adam. Onu rahatlatacak birine ihtiyacı var.

Dişlerimi sıktım. Kesin olan bir şey vardı ki, Brooke kartlarını açık oynuyordu.

Ella'yı çılgınca aradığımız sırada, kendime Brooke'un hamileliğini ve dün gece yaptığımız anlaşmayı düşünme fırsatı vermemiştim. Ancak artık görmezden gelemezdim çünkü mesajları gelmeye devam ediyordu.

Yapacak bir görevin var, Reed.

Bir söz verdin.

Cevap ver bana, seni küçük pislik!

Bir bebek dramı yaşamak ister misin? Durum bu mu?

Tanrım. Şu anda buna katlanamıyordum. Öfkemi bastırdım ve kendimi cevap yazmaya zorladım. Sakin ol, sürtük. Onunla konuşacağım.

"Ne istiyormuş?" Easton öfkeyle sorusunu tekrarladı.

"Hiçbir şey," dedim tekrardan. Sonra onu ve ikizleri oturma odasında bırakarak ayaklarım geri geri giderken babamın çalışma odasına yollandım.

Bunu yapmak istemiyordum. Bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyordum.

Kapıyı çaldım.

"Ne var, Reed?"

"Benim olduğumu nasıl bildin?" diye sordum kapıyı açarken.

"Çünkü Gideon gittiğinden beri şenlikli kardeşler takımının lideri sensin." Bardağını tekrar doldurmak için viski dolu şişeye uzandı. East'i alkolden uzak tutamıyor olmama şaşmamalı.

Nefes aldım. "Bence Brooke'u aramalısın."

Babam viski şişesinin tıpası elinde öylece kaldı.

Evet, beni doğru duydun, ihtiyar. Ve güven bana, ben de senin kadar şaşkınım.

Cevap vermediğinde zorla da olsa devam ettim. "Ella'yı geri getirdiğinde birinin yardım etmesi gerekecek. Arada tampon görevi görecek birine ihtiyacımız var." Sonraki sözlerim midemi bulandırdı. "Bir kadının dokunuşuna ihtiyacımız var sanırım. Ella annesiyle yakındı. Belki Brooke öncesinde daha çok buralarda olsaydı Ella gitmezdi."

Babam kaşlarını çatı. "Brooke'tan nefret ettiğini sanıyordum."

"Daha kaç kez aptalın teki olduğumu belirtmem gerekiyor?" Yüzüme acı veren bir gülümseme yerleştirdim.

Buna ikna olmamıştı. "Brooke evlenmek istiyor ama ben buna hazır değilim."

Tanrıya şükür. Sanırım alkol, muhakeme yeteneğini henüz öldürmemişti.

"Onunla evlenmek zorunda değilsin. Sadece..." Dudaklarımı yaladım. Bu çok zordu ama üstüne gittim çünkü bir anlaşma yapmıştım. Brooke'un insanlara karnındaki şeytan dölünün benden olduğunu söylemesine izin veremezdim. "Sadece onu geri getirmenin sorun olmayacağını bilmeni istedim. Artık anlıyorum. Hayatımızda önemsedığımız insanlara ihtiyacımız var. Ve bizi önemseyen insanlara."

En azından bu kadarı doğrudu. Ella'nın sevgisi, beni daha iyi bir insan olabileceğime inandırmıştı.

“Çok cömertsin,” dedi babam kuru bir şekilde. “Ve kahretsin, belki de haklısın.” Dolu bardağı eline aldı. “Onu bulacağız, Reed.”

“Umarım.”

Bana gergin bir şekilde gülümsediğinde odadan çıktım. Kapı kapanırken, telefonu eline aldığını ve “Brooke, ben Callum. Bir dakikan var mı?” dediğini duydum.

Ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Tamamdır. Ona sakın bebekten bahsetme. Sadece dikkatini dağıtır.

Bana bir onay emoji gönderdi. Duvara fırlatma dürtüsüyle mücadele ederken sıkıığım telefonumun ince metal kasası parmaklarımı acıttı.

4

"REED." VALERIE CARRINGTON beni arka bahçede yakaladı. Çene hizasındaki saçları keskin ekim rüzgârında uçuşurken, "Bekle," dedi.

İsteksizce durduğumda, bana bakan parlak bir çift kara gözle karşılaştım. Val minnacıktı ama hükmedici bir güçtü. Onun bu buldozer yaklaşımına sahip birini sahada hücum hattında kullanabilirdik.

"Antrenmana geç kaldım," diye mırıldandım.

"Umurumda değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benimle oyun oynamayı bırak. Bana Ella'ya ne olduğunu söylemezsen, yemin ederim polisi arayacağım."

Ella gideli iki gün olmuştu ve özel dedektiften hâlâ haber alamamıştık. Babam sanki her şey normalmiş gibi bizi okula gitmeye zorluyordu. Müdüre Ella'nın evde hasta olduğunu söylemişti, bu da Val'e şimdi söylediğim şeyle aynıydı. "Evde ve hasta."

"Saçmalığın daniskası."

"Doğru."

"Öyleyse neden onu göremiyorum? Neden aramalarım cevap vermiyor ya da mesaj atmıyor? Kolera olacak hâli yok ya! Bu

grip – bir aşısı falan bile var. Ve arkadaşlarını görebiliyor olması lazım.”

“Callum onu karantinaya aldı diyebiliriz,” diye yalan söyledim.

“Sana inanmıyorum,” dedi açıkça. “Sanırım ciddi bir şeyler, gerçekten ters giden bir şeyler var ve bana ne olduğunu söylemezsen taşaklarına tekme yi yersin, Reed Royal.”

“Evde ve hasta,” diye tekrarladım. “Grip olmuş.”

Valerie’nin ağzı açılıp kapandı. Sonra bağırarak için tekrar açıldı. “Yalancının tekisin.”

Tehdidine uyararak üzerime saldırıp dizini taşaklarıma geçirdi.

Dayanılmaz bir acı tüm bedenime yayıldı. “*Orospu* çocuğu.” Kasıklarımı tutarken gözlerim yaşardı.

Valerie tek kelime etmeden uzaklaştı.

Arkamdan yüksek bir yuhalama geldi. Ben hâlâ ağrıyan kasıklarımı tutarken Wade Carlisle’in yanına yaklaştığını gördüm ve inledim.

“Bunu hak edecek ne yaptın?” diye sordu sınıtarak. “Onu geri mi çevirdin?”

“Öyle bir şey.”

Elini dağınık sarı saçlarının arasından geçirdi. “Nerede olduğumu net görebilecek misin yoksa önce biraz buz mu bulalım?”

“Seni görebilirim, pislik.”

Spor salonuna gittik – ben seke seke giderken Wade yaşlı bir kadın gibi kıkırdıyordu. Spor salonu üç ila altı arasında futbol takımına ayrılmıştı, bu da bana bedenim ve zihnim tamamen iflas edene kadar çalışmam için üç saat veriyordu. Ben de aynen öyle yaptım. Kollarım ağrıyana kadar ağırlık kaldırdım ve yorgunluktan bitap düşene kadar kendimi zorladım.

O gece ilerleyen saatlerde Ella’nın odasına gidip yatağına uzandım. Her girdiğimde teninin kokusu daha da azalıyordu. Bu biraz da benim hatamdı, bunu biliyordum. East dün gece kafasını kapıdan uzatıp odanın ben gibi koktuğunu söylemişti.

Ev de kokuyordu. Brooke, Ella ayrıldığından beri her gece

buradaydı; elleri babamın üzerinde, gözleri ise bendeydi. Zaman zaman, eğer çizgiyi aşarsam hamilelik haberlerini ifşa edeceğine dair bir uyarı olarak avuçlarını karnının üzerinde gezdiyordu. Bebek muhtemelen babamındı ve bu da onun üvey kardeşim olduğu anlamına geliyordu. Ama bu bilgiyle ne yapacağımı ya da bu durumu nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Sadece Brooke buradayken Ella'nın burada olmadığını biliyordum – sanırım bu da, hayatımla ilgili yanlış olan her şeyin mükemmel bir sembolüydü.

Ertesi gün yine aynı şekilde geçti.

Aklım yerinde değildi, sınıfta öğretmenlerin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadan oturuyor, ardından kalkıp öğleden sonra antrenmanına katılmak için sahaya gidiyordum. Maalesef saha yürüme mesafesinde olduğu için kimseyi ezme fırsatım olmadan oraya ulaşıyordum.

Bu akşam, her vuruştan sonra hücum hattı ucuz bir oyuncak gibi paramparça olan Devlin Lisesi'ne karşı kendi sahamızda bir maçımız vardı. Onların oyun kurucusunu yumruklama fırsatım olacaktı. Hiçbir tarafımı hissetmeyene kadar oynama fırsatım olacaktı. Ve eve gittiğimde, umarım Ella'yı aklıma getirmeyecek kadar bitkin olacaktım.

Ella bir keresinde bana para için dövüşüp dövüşmediğimi sormuştu. Para için dövüşmüyordum. Dövüşüyordum çünkü bundan zevk alıyordum. Yumruğumu birinin yüzüne geçirmeyi seviyordum. Başka birinin yumruğu yüzümde patladığında ortaya çıkan acıyı umursamıyordum bile. Çünkü yaşadığımı hissettiriyordu. Ama para için dövüşmeye hiç ihtiyacım olmamıştı. Ella gelmeden önce hiçbir şeye gerçek anlamda ihtiyaç duymamıştım. Şimdiyse o yanımda yokken nefes almakta bile zorlanıyordum.

Binanın arka kapısına ulaştığımda bir grup dışarıya çıkıyordu, içlerinden biri beni omzumdan itip, "Adımlarına dikkat et, Royal," diye çıkıştı.

Geçen ay bir partide Ella'ya uyuşturucu veren asalak Daniel Delacorte ile göz göze gelince gerildim.

"Seni tekrar görmek güzel, Delacorte," dedim sakince. "Senin gibi pis bir tecavüzcünün hâlâ Aston Park'ta olmasına şaşırdım."

"Şaşırmamalısın," dedi alayla. "Sonuçta buraya her tür pisliğin girmesine izin veriyorlar."

Benden mi yoksa Ella'dan mı bahsettiğini anlamamıştım.

Ben daha cevap veremeden, elleriyle yüzünü kapamış bir kız aramızdan koşarak geçti. Sesli, boğucu hıçkırıkları bir an hem Daniel'in hem de benim dikkatimi dağıtınca kızın öğrenci otomatik parkındaki beyaz bir Passat'a koşarak binişini seyrettik.

Sırıtarak bana döndü. "Bu ikizlerin kız arkadaşı değil mi? Ne oldu acaba? Yoksa bu işlerden sıkıldıklarına mı karar verdiler?"

Arkama dönüp bir daha baktım ama o kesinlikle Lauren Donovan değildi. Bu kız sarışın ve uzun boyluydu, Lauren ise minyon bir kıızıydı.

Önüme döndüğümde Daniel'a aşağılayıcı bir bakış attım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." İkizlerin Lauren'la bombok bir ilişkisi vardı ama bu onların işiydi ve Delacorte'a kardeşlerime karşı koz vermeyecektim.

"Tabii ki bilmiyordur." Dudakları kıvrıldı. "Siz Royal-lar hastasınız. İkizler aynı kıızı paylaşıyor. Easton hareket eden her şeye çakıyor. Sen ve baban aynı kıza sokuyorsunuz. İhtiyarla oturup Ella'yla ilgili skorlarınızı da karşılaştırıyor musunuz bari? Eminim yapıyorsunuzdur."

Yumruklarımı sıktım. Bu aptal pisliğin ağzını burnunu dağıtmak iyi hissettirebilirdi ama babası bölge mahkemesi yargıcıydı ve Delacortelerin açacağı bir saldırı suçlamasından parayla kurtulamayacağımdan şüpheleniyordum.

Astor'da çıkardığım en son kavgada, babam beni ikizleri askeri okula göndermekle tehdit etmişti. Birkaç çocuk ilk yumruğu diğer serserinin attığına yemin etmeye istekli olunca olayın üstünü kapatabilmiştik. İlk yumruğu onun atıp atmadığını hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, annemden, ben ve kardeşlerimden

kurtulmak için intihar eden, uyuşturucu bağımlısı bir orospu diye bahsediydi. Ondan sonra kendimi kaybetmişim.

"Ah, duydum ki baban küçük yetim Ella'yı hamile bırakmış," dedi ukala bir tavırla, hızını almıştı artık. "Sübyancı Callum Royal. Bahse girerim Atlantik Havacılık'ın yönetim kurulu bunu duyduğuna sevinecektir."

"Çeneni kapamış olmak isteyeceksin," diye uyardım.

Ona doğru hücum ettiğim sırada Wade aniden yanımda belirdi ve beni geri çekti.

Daniel alayla, "Ne yapacaksın, bana vuracak mısın?" dedi. "Babam bir yargıç, unuttun mu? Seni öyle bir hızla içeri tıkar ki başın döner."

"Baban kızları sadece onları uyuşturarak elde edebildiğini biliyor mu?"

Wade, Daniel'ı geri itti. "İkile, Delacorte. Buralarda kimse seni görmek istemiyor."

Daniel tam bir gerizekalı olduğu için dinlemedi. "Bilmediğini mi sanıyorsun? Kendisinin de kadınlara para ödemişliği var. Senin Ella da ağzını Royalların çükünden çekemediği için anlatmıyor."

Wade saldırımı engellemek için kolunu kaldırdı ve eğer sadece Wade olsaydı, ondan kurtulabilirdim ama takımdan iki kişi daha ortaya çıkıp Daniel'i yakalamıştı ve o, sürüklenerek götürülürken bile çenesini kapamamıştı. "Bu okul üzerindeki kontrolünü kaybediyorsun, Royal! Artık buranın kralı olamayacaksın."

Sanki bunu umursuyormuşum gibi.

Wade, "Kafanı topla," diye uyardı. "Bu gece bir maçımız var."

Tutuşundan sıyrıldım. "O pislik benim kıza tecavüz etmeye çalıştı."

Wade gözlerini kırıştırdı. "Senin kıza?.. Bir dakika, kardeşini mi kastediyorsun?" Ağzı açık kaldı. "Ah be, adamım, kız kardeşine mi yürüyorsun?"

"O benim kız kardeşim değil," diye homurdandım. "Uzaktan akraba bile değiliz."

Wade'i iterek kısık gözlerle Daniel'in arabasına binişini izledim. Sanırım göt herif Ella'ya yaptıklarının intikamını almak için o ve arkadaşlarının onu soyup bağlamasından ders almamıştı.

Bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde ne mi olacaktı? Bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

Koç, oyun kurucumuz Wade ile son saniye değişikliklerinin üzerinden geçerken, sistemli bir şekilde önce bir elimi, sonra diğerini bantla sardım. Bu oyun öncesi ritüelimi Pop Warner'da oynadığım zamanlardan beri yapıyordum ve bu rutin genellikle konsantre olmamı sağlayıp odağımı sadece sahada olanlarla kısıtlamama yarıyordu.

Giyin, ellerini bantla, biraz müzik dinle. Bugün 2 Chainz ve Yeezy benden onları hatunlarının yanına gömmemi istiyordu.

Ancak bu gece ritüel işe yaramıyordu çünkü tek düşünebildiğim Ella'ydı. Tek başına. Aç. Bir striptiz kulübünde veya sokakta erkekler tarafından korkutuluyor. Easton'ın otobüs durağında anlattığı sahneler kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu: Ella tacize uğramış. Ella ağlıyor. Ella'nın yardıma ihtiyacı var ama ona yardım edecek kimsesi yok.

"Burada mısın, Royal?" Keskin bir kükreme sesi dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp Koç'un kızgın yüzüne baktım.

Karşımda East parmağıyla bir dönüş işareti yapıyordu. Bantlamayı bitirme ve kalkma zamanı.

"Evet, efendim."

Kısa bir tünelden geçip, polo oynayan Gale Hardesty ve atının arkasındaki sahaya koştuk. Bu arena geleneği sırasında hiçbirimizin at pisliğine basmamış olması bir mucizeydi.

Bantlanmış yumruklarımı birbirine vurdum. Easton da yanıma geldi.

* Pop Warner Little Scholars: Genellikle Pop Warner olarak bilinen ve çeşitli ülkelerde 5-16 yaşları arasındaki gençlere Amerikan futbolu etkinlikleri sunan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. -çn

"Hadi bu orospu çocuklarını gebertelim."

"Hadi."

Tamamen aynı fikirdeydik. Sinirimizi birbirimizden çıkaramazdık ama önümüzdeki maçtan sonra belki bir kavga bizi bekliyordu? Belki ikimiz de kendimize çekidüzen verebilirdik.

Devlin Lisesi yazı tura atışı sonrası ilk vuruşu yapmaya hak kazandı. Easton ve ben kasklarımızı tokuşturduk ve savunmaya geçtik.

Karşısında yerimi aldığım iç açık oyuncusu, "Bu akşam hake-me ne kadar ödedin?" dedi. Gevezenin tekiydi. Adını bile hatırlayamıyordum. Betme. Bettinski. Bettman? Her neyse. Oyun kurucusuna doğru giderken kıcını çimlere serdiğimde formasının arkasına bakardım.

Top havalandığında Easton'la geriye doğru koştuk. İç açık oyuncusu bana zar zor dokunabildi, top el değiştirdiğinde koşucuyu karşılamak için East'le beraber atağa geçtik. Başımı eğerek omzumu oyuncunun karnına gömdüm. Top gevşekçe havaya fırladığında kalabalıktan büyük bir uğultu yükseldi, bu o kadar uzun sürdü ki Astor Park'tan birinin uzun koştuğunu anlamıştım.

Easton gol çizgisini geçerken bir takım arkadaşım beni pedlerimden tutup ayağa kaldırdı.

Yerdeki koşucuya bakıp elimi uzattım. "Dostum, bak, East ve ben kötü bir ruh hâlindeyiz ve bu gece acısını sizden çıkaracağız. Bunu takımına iletmen iyi olur."

Ufak tefek çocuğun gözleri panikle büyüdü.

Bettman yolundakileri omuzlayarak bize doğru geldi. "Şanslı bir vuruştun. Bir dahaki sefere çimlere serilen senin kıcın olacak."

Dişlerimi sıktım. "Elinden geleni ardına koyma."

Yeterince vuruş yapabilirsem, belki Ella'yı beş saniyeden fazla aklımdan uzak tutabilirdim.

Wade kaskıma vurdu. "Güzel indirişti, Royal." East saha dışından gelirken ona tezahürat yaptı. "Hücumu sahada bırakacaksın değil mi, Easton?"

“Neden? Tüm gece devam edebiliriz. Ayrıca, North High’dan bir amigo kızla işi pişirdiğini duydum.”

Wade sırtıttı. “O bir jimnastikçi, amigo değil. Ama evet, sen de birkaç skor yapmak istersen benim için sorun yok.”

Omzumun üzerinden, Liam Hunter’ın bize ölümcül bir bakış attığını gördüm. Oyunda elinden geldiği kadar kalmak istiyordu. Bu onun okuldaki son yılıydı ve bu maçın kaydına kariyeri için ihtiyacı vardı.

Normalde Hunter’la bir sorunum yoktu ama şu anda bana bakışı yüzünden o köşeli çenesini dağıtmak istiyordum. Lanet olsun. Kavgaya girmem lazımdı.

Ellerimle kaskıma vurdum. Sahada Bettman çene çalmaya devam ediyordu, defansı işe yaramadığında çenesi düşerdi. İlk oyundan sonra dibine girdim ama East beni çekerek uzaklaştırdı.

“Sonraya sakla,” diye uyardı.

İlk yarı bittiğinde dört sıfır öndeydik – savunma oyuncusundan bir gol daha gelmişti, diğer ikisi de hücumdan. Hunter birkaç savunma oyuncusunu dümdüz edince, üniversite başvurusu için öne çıkan birkaç görüntü elde etmiş oldu. Hepimizin moralinin iyi olması gerekiyordu.

Koç’un bize motive edici bir konuşma yapmasına bile gerek yoktu. Etrafta dolanıp birkaç oyuncunun kafasını sıvazladı ve sonra rüya oyuncu dizilimini düzenlemek, sigara içmek veya otuz bir çekmek için ofisine kapandı.

Çocuklar oyun sonrası partisi ve o partide kime çakacakları hakkında gevezelik etmeye başlayınca telefonumu çıkardım.

Bu akşam dövüş? diye mesaj attım.

East’e bakıp ağzımı oynatarak, *Var mısın?* dedim.

Evet dercesine başını salladı. Telefonu ellerimin arasına alıp cevap beklemeye başladım.

Dövüş 11’de, 10’da rıhtımda ol. E geliyor mu?

Geliyor.

Koç ofisinden çıkıp devre arasının bittiğini haber verdi. Hücum tekrar skor yapınca bunun ilk on bir için son dört hak olaca-

ğı söylendi. Bu da üçüncü çeyreğin geri kalanında ve dördüncü çeyreğin tamamında oturmam gerektiği anlamına geliyordu. İşte bu kötü olmuştu.

Bettman'ın karşısında sıraya girdiğimde tepem atmak üzereydi. Eğilip ellerimi suni çimlere bastırarak bacaklarımı esnettim.

"Duyduğuma göre yeni kız arkadaşın o kadar genişmiş ki onu doldurmak için iki Royal gerekiyormuş."

Şalterim attı. Gözüm öyle bir dönmüştü ki o daha elini yerden çekmeden pisliğin üzerine atlamıştım bile. Kaskını söküp attım ve sağ yumruğumu yüzüne indirdim. Burun kemiği ve kırdağı ellerimin altında haşat oldu. Bettman çığlık attı. Bir yumruk daha indirdim. Bir tane daha indirecektim ki beni yakalayan eller tarafından uzaklaştırıldım.

Hakem yüzüme doğru düdüğünü üfleyip eliyle omzunun üzerini işaret etti ve "Oyun dışı," diye bağırdı, yüzü pişmiş bir istakozdan daha kırmızıydı.

Koç saha kenarından bağırdı. "Aklın nerede senin, Reed? O siktiğim aklın nerede?!"

Aklım yerindeydi. Kimse Ella hakkında bu şekilde konuşmazdı.

Boş soyunma odasına geri döndüğümde formamı çıkarıp dolabımın önündeki havlu serili banka çıplak popomla oturdum. Saniyeler içerisinde de hatamın farkında vardım. Dikkatimi dağıtmak için maçın aksiyonu yokken, tek yapabildiğim takıntılı bir şekilde tekrar tekrar Ella'yı düşünmekti.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara atarak sahadan gelen zayıf ısıklara ve tezahürlara odaklanmaya çalıştım ancak eninde sonunda Ella'ya ait görüntüler bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı.

Eve ilk geldiğinde, bir kızın hakkı olandan çok daha seksi görünüyordu.

Jordan'ın partisine hanım hanımcık bir kıyafet içerisinde geldiğinde, üzerindeki parçalayarak çıkarmak ve onu tırabzanların üzerine eğmek istemiştım.

Dans edişi. Kahretsin, o dans edişi.

Birden ayağa kalkıp duşa yöneldim. Öfke ve şehvet bedeni-me akın etmişti, soğuk su musluğunu açıp başımı buz gibi du-şun altına soktum.

Ama bu hiçbir işe yaramadı.

Amansız bir istek hissediyordum. Kahretsin, karşı koymanın anlamı neydi ki?

Aletimi elime aldım ve gözlerimi kapattım, böylece Jordan Carrington'ın evinde olduğumu ve Ella'nın hareketlerini izle-diğimi hayal edebilecektim. Vücudu bir günah gibiydi. Uzun bacaklar, incecik bir bel ve mkemmek memeler. Televizyondan gelen tiz müzik, onun kalçalarının sallanışı ve kollarının zarafe-tiyle şehvetli bir parçaya dönüşüyordu.

Aletimi daha da sıkı tuttum. Zihnimdeki görüntü, Carrington'ın evinden Ella'nın odasına geçiş yaptı. Dilimde bı-raktığı tadını anımsıyordum. O kadar tatlıydı ki. İlk boşaldığın-da ağzı nasıl da mkemmek bir O şeklini almıştı.

Bundan sonra daha fazla dayanamadım. Gerilim omurgam-da elektriklendi ve Ella'yı altımda hayal ettim; parlak, güneş ren-gindeki saçları tenime değiyor, gözleri açgözlü bir arzuyla bana bakıyordu.

Vücudum sakinleştiğinde, kendime duyduğum nefret tam gaz geri geldi. Soyunma odasının ortasında aletime sarılı olan elime baktım. Biraz daha batarsam in'den ıkabilirdim.

Rahatlamayla beraber iim oyulmuş gibi hissettim. Sıcak suy-la yıkansam bile kendimi temiz hissedemedim.

Umarım bu gece dvşeceğim adam  eyaletteki en büyük, en acımasız pislik çıkardı da Ella'nın burada olmadığı için yapa-madığı şeyi yaparak canımı fena hâlde yakardı.

5

EAST'LE BERABER maç sonu partisini es geçerek dövüş öncesi bir saatlik boş vakti harcamak için eve gittik. En azından rıhtımda adamın tekinin suratını yumrukladığımda kontrolümü biraz olsun sağlayıp mantıklı düşünmeye başlayabilirdim.

İçeri girdiğimizde East, "Claire'i aramam gerek," diye mırıldandı. "İlerleyen saatlerde gelmek ister mi diye soracağım."

"Claire mi?" Alnımı kırıştırdım. "Ona tekrar bulaştığını bilmiyordum."

"Eh, ben de senin Brooke'u becerdiğini bilmiyordum. Sanırım ödeştik."

Telefonunu kulağına götürerek beni görmezden geldi.

Davranışları canımı yakıyordu. Ella gittiğinden beri East bana soğuk davranıyordu.

Yukarı çıktığımda yatak odamın kapısı aralıktı, midemi altüst eden bir *déjà vu* anı yaşadım. Birdenbire pazartesi gecesine, Brooke'u yatağında bulduğum âna döndüm.

Yemin ederim, o sürtük benimle bir daha oyun oynayacak olursa bu kez gözüm dönecekti.

Fakat odamda bulduğum Gideon'dı. Yatağıma uzanmış, te-

lefonuyla oynuyordu. Odaya girdiğimde beni uykulu gözlerle karşıladı.

"Bu hafta sonu eve geleceğini bilmiyordum," dedim dikkatlice. Salı günü ona Ella'nın gittiğini haber vermek için mesaj atmıştım ancak bu hafta beni aramayı her denediğinde onu meşgule vermiştim. Gid'in suçluluk saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildim.

"Gelmemem hoşuna giderdi galiba, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum." Bakışlarından kaçarak tişörtümü çıkarıp yerine bir atlet giydim.

"Yemezler. Ella kasabayı terk ettiğinden beri, bu konuşmayı yapmaktan kaçınıyorsun." Gideon yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. "Artık bundan kaçamazsın, küçük kardeşim."

"Bak, o kadar da önemli değil, tamam mı? Ella ve ben beraberriz" -beraberdik?- "ne olmuş yani?"

"Önemli değilse, o zaman neden benden sakladın? Neden bunu East'ten öğrenmek zorunda kaldım? Ayrıca Ella'yla takılarak ne bok yediğini sanıyorsun? Yediğimiz bokların içine başka birini daha çekmemize gerek..."

"Senin bokun," diye araya girdim ancak ona vurmuşum gibi irkildiğinde bunu söylediğime ânında pişman oldum.

"Doğru," diye mırıldandı. "Benim bokum. Sanırım kardeşimin arkamda duracağını düşünerek aptallık etmişim."

"Arkandayım. Arkanda olduğumu biliyorsun. Ama Ella'nın bununla hiçbir ilgisi yok." Çaresizlik boğazımı düğümledi. "İlişkimiz..."

Sert bir kahkahayla sözümü kesti. "İlişkiniz mi? Ne şanslısın. Güzel olmalı. Benim de bir zamanlar bir ilişkim vardı."

Öfkemi dizginledim. Berbat hâlde olduğunu anlıyordum ama onu bu hâlde getiren ben değildim. Tüm bunları o kendi kendine yapmıştı.

"Şimdi neyim var biliyor musun? Hiçbir şeyim." Gideon odamda volta atarken her an saçını başını yolacakmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm." Bu kesinlikle yetersizdi ama tek söyleyebileceğim de buydu.

"Olmalsın zaten. Ella'dan uzak durmalısın. O iyi bir kız ve sen onu mahvediyorsun."

Sözlerinin gerçekliği canımı yargılayıcı bakışlarından daha çok yaktı. Boğazım suçlulukla düğümlendi. "Belki öyledir," dedim boğuk bir sesle, "ama gitmesine izin veremem."

"Veremez misin? Demek istediğin bunu yapmayacağın." Gideon'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ella'yı unut."

Bu imkânsızdı.

Abim gözlerimdeki itirazı görünce, "Sen bencil bir pisliksin," diye sinirle tısladı.

"Gid..."

"Benim de bir zamanlar bir Ella'm vardı. Geleceğimi beraber geçirebileceğime inandığım bir kız vardı ve ben onun kalbini kırdım. Şimdi dünyaya o kadar kızgın ki, önünü göremiyor. Ella'ya da böyle mi olsun istiyorsun? Babamız gibi biri mi olmak istiyorsun? Kendini öylesine berbat hissetmesine neden olup onu intihara sürüklemek mi istiyorsun?"

"Ö-hö."

Arkamızı döndüğümüzde Easton'ı kapının eşiğinde dururken bulduk. Temkinli mavi gözleri benden Gid'e kaydı. "Bölüp bölmediğimi sormayacağım," dedi. "Çünkü böldüğümü görüyorum ve bunun için özür falan da dilemeyeceğim."

Gideon'ın çenesi kasıldı. "Bize bir dakika ver, East. Bu, seni ilgilendirmeyen bir mesele."

Kardeşimizin yanakları kızardı. İçeriye girip kapıyı kapadı. "Olmaz. Siz ikiniz beni dışlayamazsınız. Artık değil," deyip parmağını Gideon'ın göğsünün ortasına vurdu. "Sırlarınızdan ve fısıltılı konuşmalarınızdan bıktım usandım. Dur tahmin edeyim, Gid, Reed'in Brooke'u becerdiğini biliyordun."

Gid omuz silkti.

East'in öfkeli bakışları bana döndü. "Ne yani, grubunuza giremeyecek kadar önemsiz miyim?"

Hayak kırıklığıyla dişlerimi sıktım. "Grup falan yok. Aptalca bir hataydı, tamam mı? Ayrıca senin birlikte olduğum her hatunu ne zamandan beri bilmen gerekiyor? Aletim aracılığıyla bir şeyleri yaşamaya falan mı çalışıyorsun?"

Bunun üzerine karın boşluğuma bir yumruk yedim.

Geriye doğru tökezleyerek omzumu şifonyerin kenarına çarptım. Ama karşı atağa geçmedim. East ağzından neredeyse köpükler saçıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bana en son yumruk attığında daha çocuktuk. Sanırım bir video oyunu için tartışmıştık.

East, "Belki de Brooke'u aramalıyım," dedi sinirle. "Değil mi? Belli ki özel grubunuza ayrıcalıklı olarak girebilmenin hastalıklı şartlarından biri de babamın kız arkadaşını becermek. Onu becerirsem beni grubunuza almaktan başka şansınız kalmaz, değil mi?"

Gideon'ın yanıtı kati bir sessizlik oldu.

Ben de konuşmadım. East bu hâldeyken konuşmanın bir anlamı da yoktu zaten.

İki elini birden saçlarının arasından geçirerek hayal kırıklığıyla homurdandı. "Var ya, sikmişim ikinizi de. Sırlarınızı da alın cehenneme gidin. Pisliğinizi temizlemek için birine ihtiyacınız olduğunda sakın sürünerek bana gelmeyin."

Fırlayarak odamdan çıktı ve kapıyı o kadar sert çarptı ki çerçevesi sarsıldı. Ardında bıraktığı sessizlik sağır ediciydi. Gideon bitkin görünüyordu. Bense sinir küpüydüm. Dövüşmeye ihtiyacım vardı. Evdekilerden birini incitmeden önce sinirimi atmalıydım.

ERTESİ SABAH kendimi yataktan sürüklerken, vücudum bu basit harekete bile karşı koyuyordu. Dün geceki dövüşte pek formumda değildim. Evet, gözlerim kararacak kadar öfkeliydim ama yeterince dayanıklı değildim. Aklim başımdayken beni utandıracak kadar kötü darbeler yemiştim.

Sol kaburgamın üzerindeki çürük şimdiden mor ve yeşile dönmüştü. Altıma bir eşofman geçirdim ve yarayı gizleyecek bol bir tişört bulmak için etrafı karıştırdım.

Alt kattaki mutfığa indiğimde Brooke'u babamın kucağına kurulmuş olarak buldum. Saat daha dokuz buçuk olmasına rağmen babamın elinin orada her zamanki gibi viski şişesi vardı. Brooke'u beceriyor olsaydım sanırım ben de yedi yirmi dört içerdim ama kahretsin, babam nasıl oluyordu da bu kadının gerçek yüzünü göremiyordu?

"Özel dedektiften haber var mı?" diye sordum babama.

Başını sertçe iki yana salladı. "Henüz yok."

Brooke, "Bu konu beni hasta ediyor," diye inledi. "O zavallı kız oralarda yapayalnız." Babamın yanağına dokundu. "Tatlım, gerçekten de Easton'la kumar alışkanlığı hakkında konuşmalı-

sın. Kim bilir o bahisçi ne kadar korkunçtu da Ella'yı böylesine ürkütüp kaçırdı."

Brooke, babamın başının üzerinden bakışlarımı yakalayıp bana göz kırptı.

Lanet olası bir kâbustu bu. Kendimi kahvaltıyla meşgul ettim. Sandra erkenden kalkmış, fırında yenilmeyi bekleyen bir yığın Fransız tostuyla beraber domuz pastırması yapmıştı. Tabağımı doldurup tezgâha yaslandım, o şeytanla babam buzları eritirken masada oturmak istemiyordum.

Babam durumu fark edince Brooke'u yanındaki sandalyeye kaydırıldı. "Gel de otur, Reed. İnsan gibi ye."

Ona baktım. "Annemin sözlerini bana mı kullanıyorsun? Bu alçakça," diye mırıldandım, dudakları acıyla düz bir çizgi hâlini alınca sözlerimden pişman oldum. Brooke da mutlu görünmüyordu ama bunun sebebi Maria Royal hiç varolmamış gibi davranmaktan hoşlanmıyordu.

"Fransız tostı kaldı mı?" Sebastian'ın kapıdaki sesi, Brooke'un söylemeye hazırlandığı şeyi yarıda kesti.

"Evet, sana bir tabak hazırlarım," dedim. "Sawyer da iniyor mu?"

"Henüz değil. Telefonda."

Seb'in dudaklarının kenarında bir sırıtiş gezindi. Sawyer muhtemelen ikizlerin kız arkadaşı Lauren'la edepsizce mesajlaşıyordu.

Birdenbire aklıma Daniel'in alayları geldi. Seb'e tabağını verirken, "Dikkatli oluyorsunuz değil mi?" diye sordum alçak bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Niye umursuyorsun ki?"

"Okulda dedikodular dolaşıyor, hepsi bu. Birileri, seni askeri okula gönderecek dedikoduları babama yetiştirsin istemiyorum."

Seb alayla, "Çünkü sen başını belaya sokma konusunda çok dikkatlisin de?" dedi.

Brooke'un fısıldaşmamızı dikkatle izlediğini fark edince ar-

kamı döndüm ve sesimi alçalttım. "Bak, sizi önemişiyorum ve başınıza bir şey gelmesini istemiyorum ama küçük ikiz değişim numaranızı artık kimse yemiyor."

"Kendi işine bak. Biz en azından sahip olduğumuz kızı kaçırmıyoruz." Şok yüzünden okunuyor olmalı ki Seb kıkırdadı. "Evet, bunun East'in değil de senin hatan olduğunu biliyoruz. O kadar aptal değiliz. Onunla aranızdakileri de biliyoruz," dedi kafasını hafifçe Brooke'a doğru çevirerek. "Bu yüzden aptal düşüncelerini kendine sakla. Sen de en az bizim kadar hastasın."

Seb tabağını aldı ve hışımla mutfaktan çıktı.

Babam masadan, "Bu neydi şimdi?" diye sordu.

Brooke, "Erkekler işte," diye şakıdı. Yüzündeki gülümseme gerçektir. Bizi kavga ederken görmekten hoşlanıyordu. Kavga etmemizi istiyordu.

Midem kurşunla doluymuş gibi hissetsem de tostumdan biraz yedim. Annemin ölümünden sonra bu aile hiç iyileşebilecek miydi bilmiyordum. Onun yatağa yayılmış hâli, zayıf yüzü, donuk, görmeyen gözleri gözümün önünden hiç gitmiyordu. Ama Ella geldikten sonra zihnimdeki tüm sesler susmuştu.

Şimdi her şey yerle bir oluyordu.

Ev sessizdi. Seb'i bir daha görmedim, Sawyer'ı da öyle. Gid'in şu anda nerede olabileceğini düşünmek istemiyordum. East desen benden kaçıyordu - ne mesajlarıma ne de aramalarıma cevap vermişti.

Öyle hissediyordum ki, Ella dönene kadar benimle konuşmayacaktı.

Dokuz civarında Wade, Deacon Mills'in evindeki bir partiyle ilgili mesaj attı. Sarhoş olmak ya da sarhoşlarla takılma isteğim yoktu, bu yüzden davetini reddettim. Ancak ardından bir mesaj daha attım.

E gelirse haber ver. Onu bulamıyorum.

On bir gibi Wade mesajıma döndü. **Kardeşin burada. Kafası iyi.**

Kahretsin.

Ayağıma bir çift ayakkabı geçirip üzerime uzun kollu bir gömlek giydim. Sonbahar geldiğinden, deniz havası soğumaya başlamıştı. Ella nasıl diye merak ettim. Sıcak bir yerde midir? İyi uyuyor mudur? Karnını doyuruyor mudur? Güvende midir?

Millslere gittiğimde ev insan doluydu. Tüm son sınıflar içerde kafayı buluyor gibi görünüyordu. East'i on beş dakika aradıktan sonra pes ettim ve ortalıklarda görünmeyen Wade'e bir mesaj attım.

East nerede?

Oyun odasında.

Oturma odasını geçip bilardo salonu işlevi de gören büyük odaya doğru ilerledim. Wade bilardo masasında takım arkadaşlarımızdan biriyle sohbet ediyordu. Benimle göz göze gelince başını sola doğru salladı.

Bakışlarını takip ettiğimde kardeşimin kucağında bir sarışınla kanepede uzanmış olduğunu gördüm. Kızın soluk saçları bir perde gibi yüzüne düştüğü için kim olduğunu anlayamamıştım ama dudaklarının East'in dudaklarına yapışık olduğunu görebiliyordum. Kardeşimin eli yavaşça kızın eteğinin altına ilerliyordu. Kız kıkırdadığında bir anda donup kaldım. Bu kıkırdamayı biliyordum.

Başını kaldırdı ve... Evet, bu Abby'di.

Kapı eşiğinden, "East," diye gürledim.

Kafasını kaldırıp donuklaşmış mavi gözleriyle bana baktı, yaklakları kızarmıştı. Kendinden geçmişçesine sarhoştı. Ne harika.

"Bak, Abs, bu benim abim," diye geveledi.

"Hadi, gitme vakti geldi," diye emrederek ona uzandım.

Abby bana kocaman, suçlu gözlerle baktı ama ben daha çok East için endişeliydim. Eski sevgilimle takılmaya karar verdiğine göre içinde hayal edemeyeceğim kadar kuvvetli fırtınalar kopuyor olmalıydı.

"Acelesi ne? Abs'le daha yeni başlıyorduk. Değil mi, bebeğim?"

Kızın yanakları daha da pembeleşti. "Reed," diye konuşmaya başladı.

Onu görmezden geldim. "Ayağa kalk," dedim kardeşime patlayarak. "Gidiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun."

Hareket etmedi. "Sen kimseyle beraber olamıyorsun diye benim sikim neden boş kalsın ki, değil mi Abs?"

Abby hafif sesler çıkardı. East'in dediklerini kabul ediyor ya da reddediyor olabilirdi. Ama zerre umurumda değildi. Tek istediğim, pişman olacağı bir şey yapmadan önce East'i eve götürmekti.

"Sikin yeterince meşgul oluyor zaten."

"Belki daha fazlasını istiyorumdur." East sırtıttı. "Ya sen niye dert ediyorsun ki zaten? İkimiz de biliyoruz ki ben onu daha iyi becerebilirim."

Abby'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu artık. "Easton," dedi dişlerini sıkarak.

"Ne var? Haklıyım, bunu sen de biliyorsun." Alaycı bakışlarını kıza çevirdi. "Zamanını onun hasretini çekerek boşa harcıyorsun, bebeğim. Sana hiç seni sevdiğini söyledi mi? Söylemedi, değil mi? Çünkü seni sevmiyordu."

Abby nefesi kesilmiş gibi kırılgan bir ses çıkardı. "Canın cehenneme, Easton. İkinizin de canı cehenneme." Arkasına bile bakmadan odadan fırlayarak çıktı.

Easton onun gidişini izledikten sonra bana dönüp gülmeye başladı. Soğuk ve esprisiz bir gülüştü. "Birini daha kaçırdın ha, abicim? Ella, Abby..."

"Onu kaçıran sensin," dedim başımı iki yana sallayarak. "Abby'yi rahat bırak. O senin oyuncaklarından biri değil, East."

"Ne yani, benim gibi ziyan biri için fazla mı iyi?"

Evet. "Demek istediğim bu değil," diye yalan söyledim.

"Yemezler. Sen sadece saf ve tatlı Abby'ni kirletmemi istemiyorsun. Onu mahvetmemi istemiyorsun." East ayaklarının uze-

rinde sallanarak öne doğru ilerledi. Nefesindeki alkol kokusu beni neredeyse bayıltacaktı. "Lanet olasıca ikiyüzlü. Çürük elma olan sensin. Kızları mahveden de sensin." Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalacak kadar yaklaştı ve sonra kulağıma eğilip, "Ella'yı mahvettin," diye hırladı.

İrkildim.

Herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Bayanlar baylar bakın, Royallar dağılmış hâldeler. İkizler artık benimle konuşmuyordu. Seb, Sawyer'a bir şey söylemiş olmalıydı ki şimdi ikisi de bana cüzamlıymışım gibi bakıyorlardı. East acısını birilerini becererek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gid, dünyaya kızgındı. Ben mi? Ben yalnızca boğuluyordum.

"Tamam. Burada işim bitti," dedim ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak yanından uzaklaştım. "Ne istiyorsan onu yap, dostum."

"Kesinlikle yapacağım," dedi, kelimeler ağzında dolanıyordu.

Wade'le göz göze geldiğimizde başımla kapıyı işaret ettim. Hiç vakit kaybetmeden benimle orada buluştu. "East'in eve sağ salim dönmesini sağla," diye mırıldandım. "Araba kullanamaz."

Wade başıyla onayladı. "O iş bende. Sen eve git. Sabaha her şey daha iyi olur."

Ella ortaya çıkarsa, evet. Ama ya çıkmazsa? O zaman mahvol-duk demekti.

Yenilmiş hissediyordum, hayatımın nasıl bir cehenneme döndüğünü düşünmemeye çalışarak arabayı eve sürdüm. Ella gitmişti. East berbat hâldeydi. Brooke dönmüştü. İçimdeki öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum. Tekrar dövüşemezdim. Kaburgalarım sızlıyordu. Ama ellerim iyi durumdaydı, bu yüzden alt kattaki ağırlık odasına inip hırsımı kum torbasından çıkardım.

Kum torbasına benmişim gibi davrandım. Ellerim kanayınca, ayaklarımın ve bacaklarımın üzerinde kırmızı damlalar görünceye kadar yumrukladım.

Lanet olsun ki birazcık bile yararı olmamıştı.

Daha sonra duşta terden ve kandan temizlenip üzerime bir

eşofman geçirerek üst kata çıktım. Mutfaktan bir enerji içeceği aradım ve saati fark ettiğimde irkildim. Saat sabah biri geçiyordu. Neredeyse bir buçuk saattir alt kattaydım.

Bitkin bir hâlde yorgun kıcımlı merdivenlerden yukarıya taşındım. Belki de nihayet bu gece uyuyabilirdim. Koridor karanlık, East'in odası dahil tüm kapılar kapalıydı. Partiden dönüp dönmediğini merak ettim.

Odamın kapısına yaklaşırken sesler duydum. Sessiz hırıltılar ve inlemeler.

Ne oluyor lan?

Oradaki Brooke olmasa iyi olurdu.

Kapıyı açtığımda ilk gördüğüm şey kardeşimin çıplak kıcı oldu. Benim yatağımdaydı, Abby'le beraber. East üzerinde gidip gelirken Abby hafifçe inliyordu. Elleriyle East'in omuzlarını kavramış ve bacaklarını da kalçasına dolamıştı. Saçları yastığıma dağılmış hâldeydi.

"Ciddi olmazsınız?" diye homurdandım.

Easton hareket etmeyi bıraktı ama bir eliyle eski sevgilimin memesini kavramaya devam ediyordu. Omzunun üzerinden baktığında yüzünde vahşi bir gülümseme vardı.

"Ah, bu senin odan mıydı?" dedi alaycı bir şekilde. "Benimkiyle karıştırmış olmalıyım. Özür dilerim, abi."

Kapıyı çarpıp tekrar koridora çıktım.

Ella'nın odasında uyudum. Ya da daha açık konuşmak gerekirse, Ella'nın yatağına uzanıp bütün gece somurttum. Sabah olduğunda mutfakta East'le karşılaştım.

"Dün gece Abby'nin tadı güzeldi." Sırıttı ve elmasından bir ısırık aldı.

O elmayı alıp tamamını boğazına tıktığımda nasıl hissedeceğini merak ettim. Muhtemelen gülerdi ve sırf bana bir şeyleri kanıtlamak için, bir tane daha elma istediğini söylerdi. İyi de bana neyi kanıtlayacaktı? Benden nefret ettiğini mi?

“İkizler gibi aynı kızı paylaştığımızın farkında değildim.” Su sürahisini istediğimden daha kuvvetli tutunca arıtılmış su elime döküldü.

East zoraki bir kahkaha attı. “Neden olmasın? Belki de Ella’yı beceren ben olsaydım, çekip gitmezdi.”

Kan beynime sıçradı. “Ona bir dokun da bak ben...”

“Ne dokunması, kız burada bile değil, pislik herif.” Yarısı yenmiş elmayı bana fırlattı ama başımın birkaç santim ötesinden geçip dolabın yan tarafına çarptı. “Keşke o lanet bir tuğla olsaydı da kafanı dümdüz etseydi.”

Evet, Royal malikânesinde hepimiz gayet güzel idare ediyorduk.

Günün geri kalanında East’ten uzak durdum.

BİR HAFTA DAHA geçip gitti. Ella hâlâ kayıptı ve kardeşlerim hâlâ benimle konuşmuyordu. Hayat bok gibiydi ve işleri yoluna nasıl koyacağımı bilmiyordum, bu yüzden de pes ettim. Kendimi dünyaya kapatıp mutsuzluğa esir ettim ve her gecemi Ella'nın ne yaptığını düşünerek geçirdim. Güvende olup olmadığını. Beni özleyip özlemediğini... Ama tabii ki özlemiyordu. Özleseydi çoktan eve dönmüş olurdu.

Pazartesi günü kalkıp antrenmana gittim. East'le kavgalı olduğumuzu herkes fark etmişti. O sahanın bir ucunda duruyorsa ben diğer ucundaydım. Aramızdaki mesafe bir stadyumdan çok daha büyüktü. Lanet olsun, aramızda büyümeye devam eden bu uçurum bütün Atlantik Okyanusu'nu bile yutabilirdi.

Antrenmandan sonra Val koridorda beni durdurdu. Kasığımı koruma dürtüme karşı koydum.

"Bana sadece onun iyi olduğunu söyle," diye yalvardı.

"O iyi."

"Bana kızgın mı? Farkında olmadan bir şey mi yaptım?" Val'in sesi çatladı.

Kahretsin. Neden kimse kendine hâkim olamıyordu? Sinirle

patladım, "Neyim ben? Çift terapistiniz mi? Seni neden aramadığımı ben nereden bileyim?"

Val'in çenesi titredi. "Bu söylediğin çok boktan bir şey, Reed. O benim de arkadaşım. Onu benden uzak tutmaya hakkın yok."

"Eğer Ella sesini duymak isteseydi, seni arardı."

Bu söylenebilecek en kötü şeydi ama sözcükler dilimden dökülmüştü bir kere. Sözümü geri alamadan, Val koşarak uzaklaştı.

Ella şimdiye kadar benden nefret etmediyse bile, geri döndüğünde işleri nasıl bok ettiğimi görünce kesinlikle edecekti.

Sinir ve hayal kırıklığıyla dönüp dolabı tekmeledim. Metal kapı çarpmanın etkisiyle içe göçtü ve bacağıma bir ağrı yayıldı. Hiç iyi hissettirmemişti.

Koridorun sonundan bir kahkaha duyup döndüğümde East'in elini birine uzattığını gördüm. Dominic Brunfeld, East'in avucuna bir şey bıraktı. Takımdan birkaç kişi daha ceplerinden para çıkarıp ona verdi.

Dom yanımdan geçerken, "Seni bir kız için helak olurken göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Bizi hayal kırıklığına uğratiyorsun."

Ona bir hareket çekip East'in yanıma gelmesini bekledim. "Neler döndüğünü açıklamak ister misin?"

East paralarını yüzüme doğru salladı. "Şimdiye kadar kazandığım en kolay para. Aklını kaybettin, abi. Okuldaki herkes de bunun farkında. Kontrolünü kaybetmen an meselesi. Ella bu yüzden kaçtı."

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Ella geri gelecek."

"Ah, gecenin köründe sihirli bir şekilde birden onu mu buldun yoksa?" Kollarını genişçe açtı ve etrafında döndü. "Çünkü Ella şu an burada değil. Onu görebiliyor musun? Dom sen Ella'yı görebiliyor musun?" Dom bakışlarını benden East'e ve sonra tekrar bana çevirdi. "Hayır, onu görmüyor. Ya sen, Wade? Sen onu görüyor musun? Dušta size mi katıldı yoksa?"

"Kapa çenen, East."

Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaparken gözlerinde acı bir

ışıldı gördüm. “Hemen kapatıyorum, Efendi Reed. Royallar için en iyisini sen bilirsin, değil mi? Her zaman en doğru şeyi sen yaparsın. Ders notların hep iyidir. Futbolu zekice oynarsın. Hep en doğru kızı becerirsin. Ama tabii beceremediğin zamanlar da olur. O zaman da sonuçları hepimizi etkileyecek şekilde sıçıp batırırsın.” Elini enseme atarak başım onunkine değene kadar beni kendine doğru çekti. “Neden asıl *sen* çenenı kapamıyorsun, Reed? Ella dönmüyor, o da tıpkı sevgili anneciğimiz gibi öldü. Ancak bu kez suç benim değil. Senin.”

Utançla ezildim, karanlık çirkin bir şey kemiklerime yapışıp beni ağırlığıyla dibe çekiyordu âdeta. Gerçeklerden kaçamazdım. East haklıydı. Annemin ölmesine sebebiyet vermiştim ve eğer Ella ölmüşse, bunda da benim parmağım var demekti.

Kendimi onun kavrayışından kurtararak soyunma odasına döndüm. Daha önce toplum içinde kardeşlerimle hiç kavga etmemiştim. Biz daima, hepimiz birimiz birimiz hepimiz içindik.

Annem evde kavga etmemizden hoşlanmazdı ama bunu dışarıda yapmamıza ise asla tahammül edemezdi. Dışarıda birbirimize patladığımızda, onun çocukları değilmişiz gibi davranırdı.

Maria Royal’ın çocukları kendilerini toplum içinde utandırmazdı. Onun onaylamayan bir bakışı, birbirimizi öldüresiye dövmekten saniyeler uzakta olmamıza rağmen hemen üstümüze başımıza çekidüzen verip sanki bir oyun parkının açılışındaymışız da hayatta olduğumuz için mutluymuşuz gibi kollarımızı birbirimize dolamamıza yeterdi.

Soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında kafamı kaldırıp kimin geldiğinde bakmadım. East olmadığını biliyordum. O sinirlendiğinde yalnız kalmak isterdi.

“Cuma günü maçtan önce Pasteller’den biri eline makas alıp birinci sınıftaki kızlardan birinin saçını kesmiş. Kız okuldan iki gözü iki çeşme kaçtı.”

Gerildim. Siktir. Bu, Delacorte’la beraber binadan çıkıp *Volkswagen*’ine doğru koştuğunu gördüğümüz kız olmalıydı. “Sarışın, sıska? Beyaz bir Passat kullanıyor?”

Başını evet dercesine sallayarak yanıma oturduğunda bank gıcırdadı. "Önceki gün de Dev Khan, June Chen'in bilim projesini ateşe verdi."

"June burslu olan öğrenci değil miydi?"

"Aynen."

"Vay be." Kendimi doğrulmaya zorladım. "Anlatmak istediğin başka güzel hikâyeler var mı?"

"En büyük olanlar bunlardı. Başka boktan şeyler hakkında da dedikodular duydum ama henüz teyit ettiremedim. Sağlık derisinde Jordan bir kıza tükürmüş. Goody Bellingham sahamızdaki ilk maçta kızın birini becermeye gönüllü olacaklara elli bin dolar teklif ediyor."

Yorgun elimle çenemi sıvazladım. Ne aptal bir okul. "Daha iki hafta bile olmadı."

"Bu iki haftada kardeşlerin sana küstü, Delacorte'la dalaştın ve bir dolabın kapısını parçaladın. Ah, ayrıca Ella gitmeden önce de belli ki surat ifadesinden hoşlanmadığına karar verdiğin için Scott Gastonburg'ün yüzünü yeniden düzenlemeye çalışmışsın."

"İleri geri konuşuyordu." Çocuk, Ella'yla alay etmişti. Bunu bizzat duymamıştım ama onu kulüpte gördüğümde yüzünde ki o bir şeyden yırttığını sanan ukala ifadeden anlamıştım. Ama ben varken olmazdı.

"Muhtemelen. Gasty'nin ağzından dinlemeye değer bir şey çıkmaz zaten. Çenesini kapatarak hepimize iyilik etmiş oldun ancak okulun geri kalanı dağılmak üzere. Harekete geçmen lazımdır."

"Astor umurumda bile değil."

"Belki değildir. Fakat işleri yürüten Royallar olmadan okul birbirine girer." Wade metal yüzeyde kıpırdandı. "İnsanlar Ella hakkında da konuşuyor."

"Boş ver. Bırak konuşsunlar."

"Şimdi öyle diyorsun ama geri döndüğünde bu durum onu etkilemeyecek mi sanıyorsun? Okula ilk geldiğinde Jordan'la bir kız kavgasına girdi bile. Tamam, katlıyorum, bu fazlasıyla

seksiydi. Ama sonra Daniel mevzusu yaşandı ve şimdi de Ella kavıplara karışmış durumda. Herkes kürtaj yaptırmak ya da kaptığı bulaşıcı hastalık her neyse onu tedavi ettirmek için gittiğini söylüyor. Eğer onu saklıyorsan şimdi ortaya çıkarmanın ve gövde gösterisi yapmanın tam zamanı.”

Sessiz kaldım.

Wade iç çekti. “Biliyorum, lider olmaktan hoşlanmıyorsun, dostum ama bil bakalım ne var – Gid mezun olduktan sonra lider sen oldun ve hâlâ da öylesin. Oluruna bırakmaya devam edersen, Cadılar Bayramı geldiğinde okul tam bir korku filmi- ne dönecek. Okulun duvarlarına iç organlar ve beyin parçaları yapışmış olacak. Ve birileri çıkıp Jordan’ın üzerinde *Carrie*’cilik’ oynayacak.”

Jordan. O kız beladan başka bir şey değildi. “Neden Jordan’la sen ilgilenmiyorsun?” diye mırıldandım. “Ailenin onunkileri satın alacak kadar parası var.” Wade’in ailesinin atadan gelen bir serveti vardı. Sanırım servetlerinin bir kısmı hâlâ bodrumlarında külçe altın olarak istifli duruyordu.

“Mevzu para değil. Mevzu Royallar. İnsanlar sizi dinlemesini sağlıyorsunuz. Muhtemelen okulda bir sürü Royal olduğundan.”

Haklıydı. Royallar, Gid ikinci sınıfa geçtiğinden beri bu okula liderlik ediyordu. Nasıl oldu bilmiyordum ama bir sabah uyan- dığımızda herkes Gid’in gözünün içine bakıyordu. Bir tane çocuk haddini aşacak olsa, Gid onu hizaya getiriyordu. Kurallar basitti. Kavga edeceksen, kendi ölçütün biriyle et.

Ölçüt bir metafordu elbette. Ölçüt, sosyal statü, banka hesabı ve bilgiydi. Jordan’ın bir Pastelle uğraşması sorun olmazdı ama ya burslu bir öğrenciyle uğraşması? İşte bu hiç iyi değildi.

Ella bir boşluğa düşmüştü. Burslu değildi ancak bir zengin de değildi. Ve ben ilk geldiğinde, onun babamla yattığını ve baba-

* Çevresi tarafından dışlanan ve aşırı dindar annesinin baskısı altında yaşayan bir kızın doğaüstü güçler kazanmasıyla, yaşadığı kasabaya korku salmasını anlatan Amerikan yapımı bir film. -çn

mın eve, yüksek standartlı bir genelevden bir orospu getirdiğini düşünmüştüm. O ve Steve, iş seyahatleri sırasında öyle yerlere sık sık giderdi. Evet, babam çok klas takılır.

Geri çekilip beklemiştim ve diğer herkes de benimle beraber beklemişti. Jordan dışında. Jordan yaptığım şeyi hemen anlamıştı. Ella'nın daha önce Astor Park'ta gördüğümüz kişilerden çok daha güçlü bir kişiliği olduğunu. Jordan bundan nefret etmişti. Bense buna kapılmıştım.

Wade, "Bu tür bir kontrol istemiyorum," diyordu. "Sadece seks yapmak, biraz futbol oynamak, annemin erkek arkadaşlarını sinirlendirmek ve sarhoş olmak istiyorum. Jordan yoluna çıkan her güzel kıza kâbus yaşatsa bile ben bütün bunları yapmaya devam edebilirim. Ama sen? Sen vicdan sahibisin, dostum. Ancak tüm bu boktan şeyler... Daniel'ın sanki Ella'ya tecavüz etmeye çalışan o değilmiş gibi hâlâ koridorlarda dolanıyor olması... Eh, sessizlik de bir çeşit onaylama olarak kabul görüyor." Ayağa kalktı. "Herkes sırtını sana dayıyor. Bunun bir yük olduğunu anlıyorum ancak sen harekete geçmezsen burada bir katliam çıkacak."

Ben de ayağa kalkıp kapıya yöneldim. "Bırak okulu kül etsinler," dedim. "Yangını söndürmek benim görevim değil."

"Dostum."

Kapı eşiğinde durakladım. "Ne?"

"En azından işlerin hangi yöne gideceğini söyle bari. Umurumda olduğundan değil. Ama en azından koruyucu kıyafetimi giymeye başlamam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Omuz silkerek dönüp ona baktım. "İsterse işler cehenneme gitsin, umurumda değil."

Arkamdan yenilgiyle dolu bir iç çekiş duydum ama orada bir saniye daha durmadım. Ella kayıpken, onu bulmakla uğraşmak dışında herhangi bir şeye odaklanmayı reddediyordum. Etrafımdaki herkes mutsuzsa iyi o zaman, hep birlikte mutsuz oluruz.

Koridorda yürürken başımı yerden kaldırmadım. Tanıdık bir ses bana seslenene kadar, tek bir kişiyle konuşmadan sınıfa kadar gitmeyi neredeyse başarmıştım.

"Sorun nedir, Roval? Kimse seninle oynamak istemiyor diye mi suratını sallandırıyorsun?"

Durdum. Daniel Delacorte'un alaycı kahkahasını duyunca yavaşça verimde dönüp onunla yüzyüze geldim.

"Pardon, seni tam duyamadım," dedim soğuk bir şekilde. "Tekrarlamak ister misin? Bu sefer yumruğuma doğru ama?"

Sesimdeki tehdit açık ve net olduğundan, kendi ayağına takılıp tökezledi. Koridor, ders sonrası seçmeli derslerinden çıkan çocuklarla doluydu; müzik öğrencileri, münazara takımı, pon-pon kızlar, bilim kulübü.

Bir amaç doğrultusunda ilerledim, damarlarımda adrenalin yükseliyordu. Bu pisliğe daha önce bir yumruk atmıştım ama sadece bir tane. Daha fazla hasar veremedim kardeşlerim beni ondan uzaklaştırmıştı.

Bugün ise beni durduracak kimse yoktu. Astor Park öğrencilerinden oluşan bu hayvan sürüsü, havada kan kokusu almıştı.

Delacorte yan döndü, yüzü tamamen bana dönük değildi ama sırtını çevirmekten de çekiniyordu. Ona, *Birini sırtından bıçaklayacak türden bir adam değilim ben*, demek istedim. *O işler senden sorulur*.

Ancak Delacorte'un kafası farklı çalışıyordu. Onun birkaç tahtası eksikti, sadece kendisinden daha zayıf olduğunu düşündüğü insanlarla avlanırdı.

Zayıf vücudundan öfke yayılıyordu. Korkaklığıyla yüzleşmekten hoşlanmıyordu. Ne de olsa arkasında babası vardı. Sorun değil, zaten babası şu anda burada değildi, değil mi?

"Senin için her şey şiddete mi dayanıyor, Royal? Yumruğunla sorunlarını çözebileceğine mi inanıyorsun?"

Sırttım. "Ben en azından sorunlarımı çözmek için uyuşturucu kullanmıyorum. Sen kızlar seni istemiyor diye onları uyuşturuyorsun. Bu senin imzan, değil mi?"

"Ella bunu istemişti."

"Onun adını bir daha ağzına alma." Bir adım öne çıktım. "Ella'nın adını unut."

“Yoksa? Ölümüne bir düelloya mı tutuşacağız?” Ellerini yana açarak seyircileri onunla beraber gülmeye davet etti ancak ya ondan nefret ediyorlardı ya da benden korkuyorlardı çünkü kısık sesli gülüşler dışında kimseden ses çıkmadı.

“Hayır. Bence sen oksijen israfısın. Birinin kışından osuruk olarak çıksa daha faydalı olacak oksijeni israf ediyorsun. Seni öldüremem –şu aptalca yasalar falan yüzünden– ama canını yakabilirim. Yaşadığın her ânı zindana çevirebilirim,” dedim açık açık. “Okulu terk etmen lazım, dostum. Seni burada kimse istemiyor.”

Kesik kesik nefes aldı. “Kimsenin istemediği asıl sensin,” dedi alayla.

Tekrar destek bekler gibi kalabalığa baktı ancak insanların gözleri kan dökülme olasılığıyla parlıyordu. Kalabalık yaklaşıp Daniel’ı ileri doğru itti.

İçindeki korkak ortaya çıktı. Telefonunu bana fırlattığında plastik kılıf alnıma çarptı. Öğrenciler şok oldu. Sıcak ve bakır kokulu bir şey aşağıya doğru aktı, görüşümü buğulandırıp dudaklarımı kapladı.

Onu yumruklayabilirdim. Bu gayet kolay oldurdu. Ama canı gerçekten yansın istiyordum. İkimizin de canı yansın istiyordum. Bu yüzden onu omuzlarından yakalayıp kafamı kafasına geçirdim.

Kanım yüzünü boyadığında memnuniyetle sııttım. “Yüzün şimdiden çok güzel görünüyor. Bakalım senin için başka ne gibi sihirlerim var,” dedikten sonra onu sert bir şekilde tokatladım.

Gerçek acıdan ziyade dokunuşumdaki aşağılama yüzünden öfkeyle kızardı. Tokat bir kızın silahıdır ama erkekler arasında kullanılan bir darbe değildir. Onu tekrar tokatladığımda açık avucumdan şap diye bir ses çıktı. Daniel geriye doğru çekildi ama benden o kadar da uzaklaşamadı – dolaplar kaçışına engel olmuştu.

Sırtarak bir adım attım ve onu tekrar tokatladım. Sol tarafının tamamını açıkta bırakarak eliyle beni engelledi. Geri çekilmeden önce yüzünün sol tarafına iki defa daha vurdum.

"Vur bana," diye bağırdı. "Vursana. Yumruk at!"

Sırıtişım genişledi. "Yumruklarımı hak etmiyorsun sen. Ben yumruklarımı erkek adamlara karşı kullanırım."

Ona bir kez daha vurdum ama bu seferki cildini kabartacak kadar sertti. İzin etrafına kan toplandı ama bu bile intikam arzu-mu tatmin edemedi. Önce bir kulağına sonra diğerine birer tokat attığımda kendini zayıfça korumaya çalıştı.

Daniel dudaklarını büzerek tükürüğünü topladı. Üstüme ya-ğacak tükürükten kaçınmak için sola doğru hareket edecektim gibi yaptım. Tiksintiyle saçını tuttum ve yüzünü dolaba göm-düm. "Ella geri döndüğünde buralarda senin gibi pislikler gör-mek istemeyecektir, bu yüzden ya bas git ya da görünmezlik be-cerilerini geliştirmeye bak çünkü seni bir daha ne görmek ne de adını duymak istiyorum."

Cevabını beklemeden alnını metal dolaba çarptım ve onu bı-raktım.

Yetmiş beş kiloluk şerefsiz tökezleyerek, çöpe atılmış bir oyuncak gibi yere yığıldı.

Arkamı döndüğümde Wade orada dikiliyordu. "Umursamı-yorsun sanmıştım," diye mırıldandı.

Ona vahşi bir şekilde sırtıtmış olacağım ki Wade ve onun so-ğukkanlı gölgesi Hunter dışındaki herkes bir adım geri bastı.

Yere eğilip Daniel'ın telefonunu aldım ve onu ters çevirip gevşek elini kaldırdım. Başparmağını telefonun menü tuşuna bastırıp babamın numarasını tuşladım.

Hızlıca, "Callum Royal," diye cevapladı.

"Selam baba. Okula gelmen gerekecek."

"Reed sen misin? Kimin numarası bu?" diye sordu.

"Daniel Delacorte'un. Yargıç Delacorte'un oğlu. Çek defterini yanında getirmelisin çünkü onu fena dövdüm. Açıkçası, döv-mem için kaşındı," dedim keyifli bir şekilde.

Telefonu kapadım ve alnımdaki kesikten gözüme hâlâ kan damlamaya devam ederken elimle yüzümü sildim. Daniel'ın be-deninin üzerinden atlayarak kelimeleri uzata uzata, "Daha sonra

konusalım, Wade. Hunter," dedim, yanındaki sessiz, koca adama başımı sallayarak.

O da bana bir çene hareketiyle cevap verdi ve biraz hava almak için dışarıya yöneldim.

Babam, Müdür Beringer'ın ofisinin bekleme salonuna girdiğinde sinir küpüydü. Kanlı alnım konusunda yorum yapmadı. Sadece ceketimin yakasından tutarak beni kendine doğru çekti ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Buna bir son vermelisin," diye tısladı.

Elinden sıyrıldım. "Sakin ol. Bir yıldan uzun süredir hiçbir kavgaya bulaşmadım," diye hatırlattım.

"Bunun için sana madalya mı takmalıyım? Sırtını mı sıvazlamalıyım? Tanrım, Reed, daha kaç kez bunu tekrar etmemiz gerekiyor? Sen aklını başına alana kadar daha kaç tane lanet olasıca çek yazmam gerekecek?"

Doğrudan gözlerine baktım. "Daniel Delacorte bir partide Ella'ya uyuşturucu verdi ve ona tecavüz etmeye kalkıştı."

Babam derin bir nefes aldı.

"Bay Royal."

Dönüp baktığımızda, Beringer'ın sekreterinin müdürün açık kapısında durduğunu gördük.

"Bay Beringer sizinle şimdi görüşecek," dedi kadın resmî bir şekilde.

Babam yanımdan geçip odaya doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Burada kal. Konuyla ben ilgileneneğim," dedi.

Keyfimi açık etmemeye çalıştım. Babam çıkardığım karmaşayı temizlerken burada keyfime mi bakacaktım? Hoşuma giderdi. Gerçi ben bu duruma "karmaşa" demezdim. Delacorte bunu hak etmişti. Ella'yı incitmeye çalıştığı geceden beri bu dayağı hak etmişti ama ben ona âşık olmakla o kadar meşguldüm ki intikam almayı ertelemiştim.

Beringer'ın sekreterinin bana yönelttiği onaylamaz çatık ba-

kışları bariz bir şekilde görmezden gelerek kıcımlı bekleme salonundaki yumuşak sandalyeye yerleştirdim.

Babamın Beringer ile görüşmesi on dakikadan kısa sürdü. Hatta kapısının üzerindeki saat doğruysa yedi dakika sürmüştü. Müdürün ofisinden çıktığında yüzünde sanki kârlı bir iş anlaşması bağlamış gibi muzaffer bir ifade vardı.

"Her şeyi hallettim," dedi onu takip etmemi işaret ederek. "Şimdi sınıfına dön ama okul biter bitmez mutlaka eve gel. Kardeşlerin de aynı şekilde. Gereksiz oyalanmalar yok. Hepinizi evde istiyorum."

Birden gerildim. "Neden? Ne oldu?"

"Söylemek için okuldan dönmenizi bekliyordum ama... Hazır buraya gelmişken..." Duvarları ahşap kaplamalı geniş girişin ortasında durakladı. "Özel dedektif, Ella'yı buldu."

Daha ben ortaya attığı bombayı idrak edemedim babam kapıdan çıkıp gitti ve ben şok içinde, arkasından bakarak kalakaldım.

8

Ella

OTOBÜS BAYVIEW'A çok çok erken vardı. Henüz hazır değildim. Ama hiçbir zaman hazır olmayacağımı biliyordum. Artık içimde Reed'in ihanetini taşıyordum. Damarlarımda kara katran gibi süzülüyor, hızla yayılan bir kanser gibi kalbimden geriye kalanlara saldırıyordu.

Reed beni mahvetmişti. Beni *oyuna getirmişti*. Beni, bu lanet olası çirkin dünyada iyi bir şeylerin olabileceğine inandırmıştı. Birinin bana gerçekten değer verebileceğine.

Fakat tahmin etmeliydim. Kendimi bildim bileli bir çukurun içinde yaşıyor ve oradan çıkmak için çılgıncasına sürünmeye çalışıyordum. Annemi severdim ancak bize biçtiği bu hayattan daha iyisini istemiştim hep. Leş gibi dairelerden, küflenmiş artıklardan, kıt kanaat geçinmekten çok daha iyisini istemiştim.

Callum Royal bana annemin veremeyeceği şeyler vermişti: para, eğitim, içinde yaşanacak süslü bir malikâne. Bir aile. Bir...

Bir yanılsama, diye mırıldandı kafamdaki acı ses.

Evet, sanırım öyleydi. Fakat en üzücü olan şeyse, Callum'un bunu bilmemesiydi. Adam yalanlarla dolu bir evde yaşadığını bilmiyordu.

Ya da belki de biliyordu. Belki de oğlunun kiminle yattığını biliyordu...

Hayır. Şehirden ayrıldığım gece Reed'in odasında gördüklerimi düşünmeyi reddediyordum.

Ancak görüntüler zihnimin yüzeyine çıkmaya başlamıştı bile. Reed ve Brooke, Reed'in yatağında.

Brooke çıplak.

Brooke ona dokunuyor.

Boğazımdan bir öğürme sesi yükseldiğinde, koridorun karşısında oturan yaşlı kadının endişeyle bana bakmasına sebep oldu.

"İyi misin, canım?" diye sordu.

Bulantımı yutkunarak bastırdım. "İyiyim," dedim zayıfça. "Sadece biraz midem bulanıyor."

"Dayan biraz," dedi kadın güven veren bir gülümsemeye. "Şimdi kapıları açıyorlar. Buradan göz açıp kapayıncaya kadar çıkmış olacağız."

Tanrım. Hayır. Göz açıp kapayıncaya kadar çok erkendi. Otobüsten hiç inmek istemiyordum. Callum'un Nashville'deyken bana zorla verdiği parayı istemiyordum. Royal malikânesine geri dönmek ve kalbim sanki milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi davranmak istemiyordum. Reed'i görmek ya da özürlerini duymak istemiyordum. Tabii bir özrü varsa.

Onu ve babasının kız arkadaşını bastığım gece bana tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile. Bildiğim tek şey, kapıdan girdiğimde eski, acımasız Reed'in geri döndüğünü göreceğimdi. Belki de böyle olmasını tercih ederdim, böylece onu sevdiğimi unutabilirdim.

Sırt çantamın askısını sıkı sıkı tutarak otobüsten indim. Güneş çoktan batmıştı ancak terminal apaydınlıktı. Şoför yolcuların valizlerini aracın bagajından çıkarmaya çalışırken insanlar etrafımda koşuşturuyordu. Benimse sırt çantam dışında valizim yoktu.

Kaçtığım gece, Brooke'un bana aldığı süslü kıyafetleri yanıma almamıştım ve şimdi hepsi malikânede beni bekliyordu. O

kıyafetlerin her bir kumaş parçasını yakabilseydim keşke. Ne o kıyafetleri giymek ne de o evde yaşamak istiyordum artık.

Callum neden beni rahat bırakamamıştı ki? Nashville’de yeni bir hayat kurabilirdim. Orada *mutlu* olabilirdim. Yani, eninde sonunda.

Ancak onun yerine, yine Royalların pençesine düşmüştüm çünkü Callum beni geri getirmek için, var olan her tehditi kullanmıştı. Beni bulmak için bu kadar ileri gitmiş olmasına inanmıyordum. Öğrendiğime göre, bana önceden verdiği on bin dolar ardışık seri numarasına sahipmiş – tek yapması gereken parayı kullanmamı beklemek olmuş, ardından bulunduğum yeri ânında saptayabilmiş.

Bu ülkede yüz dolarlık bir banknotun seri numarasının izini sürmek için kaç yasayı ihlal ettiğini bilmek dahi istemiyorum. Ama sanırım Callum gibi adamlar yasanın üzerindeydi.

Bir korna çaldı, siyah bir arabanın park yerine yanaştığını görünce gerildim. Nashville’den Bayview’a kadar otobüsü takip eden arabaydı bu. Bir dağ gibi iri ve onun kadar ulaşılmaz olan Durand –Callum’un şoförü ve aynı zamanda koruması–arabadan indi.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu kısık bir sesle. “Aç mısın? Yemek için bir yerlerde duralım mı?”

Durand normalde bu kadar konuşkan biri olmadığından acaba Callum ona ekstra kibar davranmasını mı emretti diye merak ettim. Ben böyle bir emir almadığım için hiç de kibar olmayan bir şekilde, “Bin şu arabaya ve sürmeye başla,” diye mırıldandım.

Burun delikleri genişledi.

Pişmanlık duymadım. Bu insanlardan bıkmıştım artık. Bu saatlerden sonra hepsi benim düşmanımdı. Ben bir mahkûmdum, onlar da gardiyanım. Ne arkadaşım ne ailem, hiçbir şeyim değillerdi.

Durand arabayı daire şeklindeki araba yolunda durdurduğunda malikânenin her ışığı yanıyormuş gibi görünüyordu. Ev tama-

men pencerelerden oluşan geniş bir dikdörtgenden ibaret oldu. gundan, göz kamaştırıcı ışıklar neredeyse kör ediciydi.

Kemerli girişteki meşe kapılar hızla açıldığında Callum kapıda belirdi, koyu renk saçları kusursuzca şekillendirilmiş, özel dikim takımı yapılı bedenine tam oturmuştu.

Omuzlarımı dikleştirerek yeni bir hesaplaşmaya hazırlandım ancak yasal vasım bana üzgün bir şekilde gülümseyerek, "Tekrar hoş geldin," dedi.

Burada hoş olan hiçbir şey yoktu. Bu adam Nashville'e kadar izimi sürmüş ve beni tehdit etmişti. Geri dönmezsem yaşanacak korkunç sonuçlar listesi dipsiz bir kuyu gibi gelmişti.

Kaçtığım için beni tutuklatabilirdi.

Annemin kimliğini kullandığım için beni polise ihbar edebilirdi.

Bana verdiği on bin doları ondan çaldığımı söyleyerek beni polise ihbar edebilir ve hırsızlıkla suçlayabilirdi.

Yenilgiyi kabul etmemi sağlayan bunlardan hiçbirisi değildi. Hayır, sebebi ondan kaçabileceğim hiçbir yerim olmadığını bildirmesiydi. Nereye gidersem gideyim karşıma çıkacaktı. Hayatım boyunca peşimi bırakmayacaktı çünkü -tekrar hatırlattığı üzere- bunu babama borçluydu.

Babam, hiç tanışmadığım bir adam. Duyduğuma göre, servet düşkününü bir sürtükle evlenen, ona -ve çevresindeki diğer herkese- on sekiz yıl önce kara izindeyken genç bir kadını hamile bıraktığını söylemeyi unutan, şımarık, bencil bir pislikti.

Steve O'Halloran'a hiçbir şey borçlu değildim. Callum Royal'a da olmadığım gibi. Ancak hayatım boyunca diken üstünde yaşamak istemiyordum. Callum blöf yapmazdı. Tekrar kaçarsam peşimi asla bırakmazdı.

Peşinden içeriye girerken kendi kendime güçlü olduğumu hatırlattım. Dirençliydim. Royallarla iki yıl daha yaşamaya katlanabilirdim. Tek yapmam gereken onlar yokmuş gibi davranmaktı. Sadece liseyi bitirmeye odaklanmalıydım, sonra zaten

üniversiteye gidecektim. Mezun olduktan sonra da bu eve bir daha asla adımımı atmayacaktım.

Üst kata çıktığımızda, Callum bana odamın kapısına kurdurduğu yeni güvenlik sistemini gösterdi. Biyometrik el taraması, muhtemelen Atlantik Havacılık'ta kullandıkları bir güvenlik türüydü. Yalnızca benim parmak izimle odaya girilebilecekti, yani artık Reed'in gece ziyaretleri olmayacaktı. Easton'la film izlemeler de olmayacaktı. Bu oda benim hücremdi artık ve ben de tam bunu istiyordum.

"Ella." Callum peşimden odama girerken sesi çok yorgun geliyordu. Odam tıpkı hatırladığım gibi pembe ve kızlara özgüydü. Callum bir iç mimara danışmış ama her şeyi kendi seçerek genç kızlar hakkında hiçbir şey bilmediğini kanıtlamıştı.

"Ne?" dedim.

"Neden kaçtığını biliyorum, bu yüzden isterim ki..."

"Biliyor musun?" diye araya girdim ihtiyatla.

Callum başını sallayarak onayladı. "Reed söyledi."

"Söyledi mi?" Şaşkınlığımı ne içimde tutabildim ne gizleyebildim. Babasına Brooke'la arasında olanları mı anlatmıştı yani? Ve Callum onu evden atmamıştı? Callum sinirli bile görünmüyordu üstelik! Bunlar *nasıl* insanlardı ya?

"Doğrudan gelip bana anlatman utanç verici olabilirdi, anlıyorum," dedi Callum ve devam etti, "ancak bana her şeyini anlatabileceğini bilmeni istiyorum. Hatta bence yarın gidip suç duyurusunda bulunmalısınız."

Şaşkınlığa uğradım. "Suç duyurusu mu?"

"O çocuğun yaptığı cezalandırılmalı, Ella."

"Çocuk mu?" Burada ne halt dönüyordu şu an? Callum oğlunun tutuklanmasını mı istiyordu? Ne için?.. Reşit olmayan biriyle cinsel ilişki yaşadığı için mi? Ben hâlâ bakireydim. Şeyden yargılanabilir miydim?.. Tanrım. Utançtan kıpkırmızı oldum.

Ardından gelen sözleri beni şoke etti. "Babasının bir yargıç olması zerre umurumda değil. Delacorte bir kıza uyuşturucu vermekten ve cinsel tacizde bulunmaktan sıyrılmaz."

Derin bir nefes aldım. Tanrım. Reed, Daniel'ın bana yapmaya çalıştığı şeyi Callum'a mı anlatmıştı? Ama neden? Ya da neden şimdi, neden haftalar önce, ilk olduğu zaman değil?

Ancak sebebi ne olursa olsun Reed'in ona anlatması beni sinirlendirmişti. Polisleri işin içine karıştırmak ya da kendimi sonu gelmeyen zorlu duruşmalarda bulmak, yapmak istediğim en son şeydi. Mahkemede neler yaşanacağını tam olarak hayal edebiliyordum. Liseli striptizci, zengin beyaz oğlanı onu uyuşturarak sekse zorlamakla suçluyor. Buna kimse inanmazdı.

"Suç duyurusunda falan bulunmuyorum," dedim sertçe.

"Ella..."

"Büyütülecek bir olay değildi, tamam mı? Daniel ciddi zarar veremeden oğulların beni buldu." Midem hüsrarla çalkalandı. "Ayrıca, kaçmamın nedeni bu değildi, Callum. Ben sadece... Ben buraya ait değilim, tamam mı? Ben, özel okullarda okuyan, akşam yemeklerinde bin dolarlık şampanyalar içen zengin bir prenses olamam. Ben böyle biri değilim. Ben süslü, zengin ya da..."

Lafımı bölerek, "Ama sen zenginsin," dedi sessizce. "Hem de çok ama çok zenginsin, Ella ve artık bunu kabullenmeye başlasan iyi olur. Baban sana bir servet bıraktı ve yakında Steve'in avukatlarıyla masaya oturup bu parayla ne yapmak istediğine karar vermen gerekecek. Yatırım, birikim ya da bunun gibi şeyler. Hatta..." Deri bir cüzdan çıkarıp bana verdi. "Anlaşmamıza göre aylık nakit paran ve bir de kredi kartı."

Birden başım döndü. Buradan ayrıldığımdan beri odaklanabildiğim tek şey Reed ve Brooke'un birlikteykenki hâliydi. Steve'in mirasıyla ilgili şeyler aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Bunu başka bir zaman konuşalım," diye mırıldandım.

Başıyla onayladı. "Delacorte konusunu yetkili mercilere anlatmamak konusunda fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?"

"Değiştirmeyeceğim," dedim üstüne basa basa.

Boyun eğmiş görünüyordu. "Pekâlâ. Yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Mola verdiğimizde yemiştım." Gitmesini istiyordum, o da bunu fark etmişti.

"Tamam. Peki." Kapıya yöneldi. "Neden erkenden uyumuyorsun? O uzun otobüs yolculuğundan sonra eminim çok yorulmuşsundur. Yarın detaylı konuşuruz."

Callum'un çıkarken kapıyı tamamen kapamadığını görünce bir sinir dalgası hızla vücuduma yayıldı. Ben hissimla kapatmaya çalışırken kapı aynı sertlikle geri açıldı, neredeyse popomun üzerine düşmeme neden oluyordu.

Ardından fark ettiğim tek şey güçlü kolların bana sarılması oldu.

Başta gerildim çünkü bu kişinin Reed olduğunu düşünmüştüm ama sonra Easton olduğunu fark edince rahatladım. O da Reed kadar uzun ve kaslıydı, aynı koyu renk saçlara ve mavi gözlere sahipti ancak şampuanı daha tatlı kokuyordu ve tıraş losyonu da Reed'inki kadar keskin değildi.

"Easton..." diye konuşmaya başladım ama sesimle beraber kavrayışı daha da sıkılaştınca birden nefesim kesildi.

Tek kelime etmedi. Bana öyle bir sarılmıştı ki sanki onun için bir güvenlik kalkanıydım. Sizi ezen, nefes almanızı zorlaştıran, çaresizlikle dolu bir kucaklamaydı bu. Çenesini önce omzuma sonra da boynumun oyuntusuna dayadığında, bu evdeki bütün Royallara kızgın olmam gerekse bile bir elimle saçlarını okşamadan duramadım. Bu Easton'dı, aynı yaşta olmamıza rağmen kendini "abim" ilan eden çocuk. Herkesin ilgi odağı, iflah olmaz, çoğu zaman sinir bozucu ve daima başı beladaydı.

Reed ve Brooke olayını muhtemelen biliyordu -Reed'in Easton'dan bunu saklaması mümkün değildi- ama yine de ondan nefret edemiyordum. Kollarımın arasında titrerken nasıl edebilirdim ki? Geriye doğru çekilip yüzünde nefesimi kesecek kadar büyük bir rahatlamayla bana baktığını gördükten sonra bunu yapamazdım.

Gözümü kırptığım an gitti, tek kelime etmeden odamdan çıktı. Birden endişelendim. Ukala konuşmalara ne olmuştu? Onun

güzel vücuduna ve vahşi cazibesine dayanamayıp geri geldiğim yönünde kendini beğenmiş yorumlar yok muydu?

Kaşlarımı çatarak kapıyı kapatırken, Easton'ın tuhaf davranışına takılmamaya çalıştım. Burada kaldığım süre boyunca hayatta kalmak istiyorsam Royalların dramlarına kapılmamalıyım.

Cüzdanı sırt çantama tıktırıp kapüşonlumu üzerimden çıkardım ve yatağa tırmandım. İpek yatak örtüsü çıplak kollarımın altında cennet gibi hissettiriyordu.

Nashville'deyken, insanoğlunun karşılaşabileceği en tahriş edici çarşafılara sahip ucuz bir otelde kalıyordum. Ayrıca çarşafların üzerinde öyle lekeler vardı ki bunların kaynağını asla bilmek istemezdim. Bir lokantada garsonluk işi kaptığım sırada Callum çıkıp geldi, tıpkı Kirkwood'da striptiz yaptığım kulübe gelerek beni çekip çıkardığı gibi.

Callum Royal beni bulmadan önce hayatım daha mı iyiydi yoksa daha mı kötüydü hâlâ karar veremiyordum.

Reed'in yüzü gözümün önüne gelince kalbim sıkıştı. Hayatım daha kötüydü, diye karar verdim. Çok daha kötüydü.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi kapalı kapının ardından Reed'in sesi geldi. "Ella. İçeri girmeme izin ver."

Onu duymazdan geldim.

Kapıyı iki defa tıklattı. "Lütfen, seninle konuşmam gerek."

Diğer yana dönerek sırtımı kapıya verdim. Sesi beni öldürüyordu.

Kapının ardından bir homurdanma geldi. "Bu güvenlik taramasının bana engel olabileceğine gerçekten inanıyor musun, bebeğim? Beni iyi tanıyorsun." Durakladı. Ben cevap vermeyince konuşmaya devam etti. "İyi. Birazdan dönerim. Gidip bir alet çantası bulayım."

Bu tehdit -biliyordum ki içi boş bir tehdit- yataktan fırlatma neden oldu. Elimi güvenlik paneline bastırdım, kilit açılırken odaya yüksek sesli bir bipleme yayıldı. Kapıyı hissimla açtım ve gitmeden önce beni mahvetmek üzere olan çocukla göz göze

geldim. Tanrı'ya şükür buna bir son vermiştim. Bir daha bende herhangi bir etki yaratacak kadar yakınımın gelmesine izin veremeyecektim.

"Ben senin bebeğin falan *değilim*," diye tısladım nefretle. "Ben senin *hiçbir şeyin* değilim, sen de benim için bir *hiçsin*, bunu anlıyor musun? Bana bebeğim deme. Bana hiçbir şey deme. Benden uzak dur."

Mavi gözleri beni baştan aşağı inceledi. Boğuk bir ses tonuyla, "İyi misin?" diye sordu.

O kadar kesik nefesler alıyordum ki bayılmadığıma hayret ettim. Oksijen alamıyordum. Ciğerlerim yanıyordu, gözümü âdeta kan bürümüştü ve görüşüm bulanıktı. Söylediğim tek bir kelimeyi dinlememiş miydi?

"Zayıflamış görünüyorsun," dediz düz bir sesle. "İyi beslenmemişsin."

Kapıya yaklaştım.

Avucunu kapıya koyup ittirerek açtı ve ben ona kötü kötü bakarken içeriye girdi.

"Çık dışarı," diye çıkıştım.

"Hayır." Bakışları üzerimde gezinmeye devam etti, sanki yalarlanmış mıyım diye kontrol ediyor gibiydi.

Asıl kendini kontrol etmesi gerekiyordu çünkü ağzı yüzü dağılan kendisiydi. Ciddiyim, tişörtünün yakasından morartılar görünüyordu. Yakın zamanda dövüşmüş olmalıydı. Ya da kargaların nefes alma eylemini gerçekleştiremiyormuş gibi soluk alırken yüzünü hafifçe buruşturmasına bakacak olursak, belki de birden fazla dövüşte katılmıştı.

Oh olmuş, dedi içimdeki kindar taraf. Acı çekmeyi hak ediyor. Bakışlarını üzerimden ayırmadan, "İyi misin?" diye tekrarladı. "Kimse... sana dokundu mu? Seni incitti mi?"

İçimden isterik bir kahkaha yükseldi. "Evet! Biri beni incitti! Sen beni incittin!"

Yüzüne hayal kırıklığı yayıldı. "Ben açıklayamadan çekip gittin."

"Seni affetmemi sağlayacak hiçbir açıklama *yok*," dedim tükürüresine. "Babanın kız arkadaşını becerdin!"

"Hayır," dedi üstüne basa basa. "Yapmadım."

"Uydurma."

"Doğru olan bu. Yapmadım." Bir kez daha nefes aldı. "O gece değil. O gece onun yerine babamla konuşmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ben de ondan kurtulmaya çalışıyordum."

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Üzerinde kıyafetleri yoktu!" Sonra birden durdum, aklım söylediği bir şeye takılmıştı.

O gece değil?

Öfke boğazımdan yükseldi. "Hadi diyelim ki bir an için o gece Brooke'la yatmadığına inandım," dedim ona kötü kötü bakarak, "ki inanmıyorum. Ama diyelim ki inandım... Sen onunla daha önce yattın ama değil mi?"

Gözlerinde derin ve apaçık bir suçluluk belirdi.

"Kaç kez?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "İki ya da üç kez."

Kalbim sızladı. Aman Tanrım. Bir yanım inkâr etmesini bekliyordu. Ama... O şu an babasının kız arkadaşıyla yattığını mı itiraf ediyordu gerçekten de? Hem de *birden* fazla sefer.

"Ya da mı?" diye bağırdım tiz bir sesle.

"Sarhoştum."

"İğrençsin," diye fısıldadım.

İrkilmedi bile. "Seninle birlikteyken onunla olmadım. Seninle takılmaya başladığımız ilk andan itibaren senindim. Sadece senin."

"Vay be, çok şanslıyım. Brooke'un uyduruk elden düşmelerine kaldım. Yaşasın!"

İşte bu kez irkildi. "Ella..."

"Kapa. Çeneni." Elimi havaya kaldırdım, ondan o kadar iğrenmiştim ki yüzüne bile bakamıyordum. "Sana bunu neden yaptığını bile sormayacağım çünkü tam olarak neden yaptığını biliyorum. Reed Royal babacığınan nefret ediyor. Reed Royal babacığınan intikam almaya karar veriyor. Reed Royal babacığınan

ğının kız arkadaşıyla yatıyor." Öğürdüm. "Bunun ne kadar boktan olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evet. Farkındayım," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbir zaman bir melek olduğumu iddia etmedim. Seninle tanışmadan önce bir sürü hata yaptım."

"Reed." Doğrudan gözlerine baktım. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Gözleri kararlılıkla parladı. "Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

Kapıya doğru ilerledim. "Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey bana o gece odanda gördüklerimi unutturamaz. Bu konuda çenemi kapalı tuttuğum için sevinmelisin çünkü Callum öğrenirse kıyameti koparacaktır."

"Babam umurumda bile değil." Reed üstüme geldi. "Sen beni terk ettin," diye hırladı.

Ağzım açık kaldı. "Gittiğim için bana kızgın mısın yani? Tabii ki gidecektim! Yaptıklarından sonra bu lanet evde nasıl bir sanîye daha kalabilirdim?"

Daha da yakınlaşarak iri gövdesiyle kişisel alanımı işgal ederken, eli çenemi tutmak üzere havaya kalktı. Dokunuşundan kaçındım ve bu, gözlerindeki ateşi daha da alevlendirdi.

"Burada olmadığın her dakika seni özledim. Lanet olasıca her dakika seni düşündüm. Yaptığım şey yüzünden benden nefret mi etmek istiyorsun? Hiç zahmet etme, ben zaten sen gelmeden çok önce de kendimden nefret ediyordum. Brooke'la yattım ve buna hayatım boyunca katlanmak zorundayım." Çenemdeki parmakları titriyordu. "Ama o gece onu becermedim ve ikimizin arasında olan şeyi böylece bir kenara atmayacağım, sırf..."

"Aramızdaki şey mi? Aramızda hiçbir şey yok." Tekrar midem bulandı. Bu konuşma burada bitmişti. "Odamdan defol, Reed. Şu an sana bakamıyorum bile."

Yerinden kıpırdamayınca iki elimi göğsüne bastırarak onu sert bir şekilde ittim. Kaslı göğsüne vurup itmeye devam ederek onu adım adım kapıya doğru sürükledim. Yüzündeki hafif sırıt-

ma sadece daha çok öfkelenmeme neden oldu. Bu ona komik mi geliyordu? Bu adam için her şey bir oyun muydu?

"Defol!" diye emrettim. "Seninle işim bitti."

Önce hâlâ göğsünde olan ellerime, sonra da bir domatesten daha kızardığına emin olduğum yüzüme baktı.

"Tamam, istediğin buysa giderim." Bir kaşını kaldırdı. "Ama daha işimiz bitmedi, Ella. Hiç değil."

Neredeyse eşiği geçmesine kalmadan kapıyı suratına çarptım.

9

UYANIR UYANMAZ ilk gördüğüm şey yatağımın üzerindeki vantilatör oldu. Pürüzsüz, kalın pamuklu çarşaflar bana artık geceliği kırk dolar olan o boktan otel odasında olmadığımı, Royal Palas'a geri döndüğümü hatırlattı.

Burada hiçbir şey değişmemişti. Hatta sanki ben yokken her gece burada yatmış gibi yastık kılıflarımdan hâlâ Reed'in kokusunu alıyordum. Yastığı yere fırlatıp aklımın bir köşesine yeni çarşaflar almayı not ettim.

Geri dönmek acaba doğru bir karar mıydı? Gerçi başka şansım var mıydı ki? Callum, nereye gidersem gideyim beni bulacağını kanıtlamıştı. Ben de edebildiğim tüm taleplerde bulunmuştum. Kapımda bir güvenlik kilidi. Cebimde kendi ismime bir kredi kartı. Lise bittiğinde gözlerin üzerimden kalkacağına dair bir söz.

Ancak kendime sormam gereken asıl soru, bir erkeğin hayatımı mahvetmesine izin verip vermeyeceğim olmalıydı. Reed Royal'la baş edemeyecek kadar zayıf mıydım? Yıllardır her şeyi kendi başıma hallediyordum, önce anneme sonra kendime bakmıştım. Annemin ölümüyle beraber kalbimde oluşan boşluk nihayetinde iyileşmişti. Reed'in açtığı boşluk da elbet iyileşecekti.

Değil mi?

Yatakta dönerken, Callum'un bana verdiği telefonun komodinin üzerinde olduğunu gördüm. Giderken araba, kıyafetler ve bana hediye edilen diğer şeylerle beraber bunu da arkamda bırakmıştım. Fakat kendimi Royallardan, özellikle Reed'den uzaklaştırmak onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Bunu arkamda bırakamamıştım işte ve o anılar gittiğim her yerde yakamı bırakmamıştı.

Bir amaçla telefonu elime aldım ve kendimi ardımda bıraktığım karmaşayla yüzleşmeye zorladım. Gelen mesajları görmek içimde buruk bir sevinç yarattı çünkü daha önce bir yerlerden ayrıldığımda beni özleyen kimse olmamıştı. Annem ve ben bir yerde birkaç yıldan fazla kalmazdık.

Reed'den gelen bir sürü mesajın yanı sıra Valerie de otuzdan fazla mesaj atmıştı. Reed'inkileri okumadan sildim. Birkaç tane de Easton'dan vardı ama yazanın Reed olduğundan şüphelendiğim için onları da sildim. Kalan mesajlar ise patronumdan gelmişti, Lucy Astor Park Hazırlık Okulu'nun yakınlarındaki The French Twist isimli pastanenin sahibiydi. Mesajları endişeyle başlayıp sabırsızlıkla bitiyordu.

Ancak midemin düğümrlenmesine neden olan asıl Val'in mesajlarıydı. Ona haber vermeliydim. Uzaktayken sürekli bunu düşünüyordum ama korkmuştum. Sadece Royalların ondan zorla bilgi koparma olasılığı olduğundan da değil, aynı zamanda o benim unutmak istediğim bir şeyle bağlantılı olduğu için. Yine de ona böyle davrandığım için şu an kendimi çok kötü hissediyordum. Birden ortadan kaybolan o olsaydı ben sinirlenirdim.

Özür dilerim. Ben dünyadaki en berbat arkadaşım. Hâlâ benimle konuşmak istiyor musun?

Telefonumu yatağa bırakıp tavana baktım. Telefon hemen çalınca şaşırdım. Val'in fotoğrafı ekranda belirdi.

Derin bir nefes alarak cevapladım.

"Selam Val."

“Neredeydin sen?” diye ılık attı. “Sürekli seni aradım durdum!”

Tam ağızımı açıp ona hastalıkla ilgili bir bahane sunacaktım ki sonraki sözleri beni durdurdu.

“Sakin bana hastaydım deme çünkü bir insan iki hafta boyunca, bir kez bile telefon açamayacak kadar hasta olamaz! Yani en azından bir zombi istilasının başlangıcındaki sıfır numaralı hasta değılse.”

Endişeli sözlerini dinlerken bunun arkadaşlığımız için bir imtihan olduğunu fark ettim. Aramalarını iki hafta boyunca görünürde takmamış olsam bile hâlâ beni hayatına kabul edebiliyordu. Evet, soruları vardı ve bu soruların cevabını da hak ediyordu. Val benim için önemliydi. Cevabım utanç verici olsa bile dürüstlüğü hak edecek kadar önemliydi.

“Kaçtım,” diye itiraf ettim.

“Ah, hayır, Ella.” Hznle iç geçirdi. “Bu Royallar sana ne yaptı?”

Ona artık yalan söylemek istemiyordum. “Ben... bu konuda konuşmaya henüz hazır değılim. Fevri davranmış olabilirim.”

“Neden bana gelmedin?” diye sordu, sözlerinden açık açık kırgınlık seziliyordu.

“Bunu düşünemedim. Ben... Burada bir şeyler oldu, arabama atladım ve gidip bir otobüs bileti aldım ve sonra da sadece ayrıldım. Aklımdaki tek şey buradan olabildiğinde uzaklaşmaktı. Sana gelmek aklıma gelmedi. Ben insanlara bel bağlamaya alışkın değılim. Özür dilerim.”

Bir süre sessiz kaldı. “Sana hâlâ çok kızgınım.”

“Haklısın.”

“Bugün okula geliyor musun?”

“Hayır. Dn geçe geç geldim, o yüzden Callum yerleşmem için bir gün verdi.”

“İyi o zaman, ben okulu asarım ve sen de bana gelip her şeyi anlatırsın.”

"Söyleyebileceğim kadarını anlatırım." Brooke ve Reed'le ilgili şeyleri düşünmek istemiyordum artık. Böyle bir şeyin olduğunu unutmak istiyordum. Kalbimi Reed'a açtığımı unutmak istiyordum.

"Benim de sana anlatacak bir sürü şeyim var," dedi. "Ne zaman gelirsin?"

Saate baktım. "Bir saate? Önce duş alıp bir şeyler yemem sonra da giyinmem lazım."

"Güzel plan. Arka kapıdan gel yoksa yengem okulu astığımız için meraklanır."

Val, Astor Park'ta okuyabilmek için amcasının evinde yaşıyordu. Aileden sadece Val'in şeytani kuzeni Jordan'la tanışmıştım ve kendimi ailenin geri kalanına okulu astığım gün tanıtmam pek de hoş bir ilk izlenim olmazdı muhtemelen.

"Anlaşıldı. Görüşürüz."

Derin bir nefes alıp bu kez Lucy'yi aradım. "Selam Lucy. Benim, Ella. Öylece ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Bu akşamüzeri uğrayabilir miyim?"

"Ben de üzgünüm ancak şu an konuşamıyorum. Çok kalabalık." Lucy'nin sesi sert geliyordu ve sabah uyanır uyanmaz pastaneye gitmediğime pişman oldum. "Bugün ikiden önce uğrarsan konuşabiliriz."

"Orada olacağım," diye söz verdim. Söyleyeceklerinden pek hoşlanmayacakmışım gibi bir his vardı içimde.

Yataktan kalkıp duş aldım, sonra üzerime eski bir kot pantolonla oduncu gömleğimi geçirdim. İronik bir şekilde, Royal malikânesine ilk geldiğim gün giydiğim şeylerin aynısıydı. Dolabım marka kıyafetlerle dolu olsa da Brooke Davidson'ın seçmiş olduğu tek bir parçayı dahi giymeyecektim. Bu, isterik ve aptalca bir tavır olsa da umurumda değildi.

Kapımı açınca durakladım. Reed odamın karşısındaki duvara yaslanmıştı.

"Günaydın."

Kapımı çarparak kapattım.

Güçlü sesi kapının ardından gayet net geliyordu. "Daha ne kadar beni görmezden geleceksin?"

İki yıl. Hayır. İnsani derecede ne kadar mümkünse.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ekledi. "Eninde sonunda beni affedeceksin, bu yüzden beni şimdi dinlesen de olur."

Yatağımın yanındaki pencereye gidip aşağıya baktım. İkinci kat zeminden epeyce yüksekteydi ve birbirine bağlanmış çarşaf-ların gerçek hayatta işe yarayacağından da şüpheliydim. Bende-ki bu şansla kesin düğümler çözülür ve ben yere çakılır, sayısız yerimi kırar, haftalarca yataktan çıkamazdım.

Kapıya yönelip hışımla açtım ve tek bir kelime bile etmeden yanından geçip gittim.

"Brooke mevzusunu sana söylemediğim için özür dilerim," dedi.

Özürlerini al da bir yerine sok.

Merdivenleri yarılamaştım ki beni kolumdan yakalayarak onunla yüz yüze gelmem için beni döndürdü. "Beni hâlâ umur-sadığını biliyorum yoksa böyle sessiz kalmazdın." Gülümseye-cek cüreti bile vardı.

Tanrım. Gülümsemeye hakkı *yoktu*. İlk olarak, gülümse-diğin-de çok seksi oluyordu. Ve ikinci olarak ise ben... off... ben ona kızgındım.

Ona buz gibi bir bakış atıp elinden kurtuldum. "Zamanımı ve enerjimi hak etmeyen insanlara harcamamaya karar verdim."

Reed basamaklardan inmemi bekleyerek arkamdan seslendi, "O zaman Easton'ı da umursamıyorsun?"

Easton'ın adını anmasıyla arkama döndüm çünkü Val dışın-da tek yakın arkadaşım Easton'dı. "Ona bir şey mi oldu?"

Reed merdivenlerden inip yanımda durdu. "Evet. Kaçıp git-tin ve onun hayatı da onu terk eden, sevdiği kadınlarla dolu."

Suçlulukla kızardım. "Ben onu terk etmedim."

Ben sadece senin aldatan kıcımlı ardında bıraktım.

Reed omuz silkti. "Doğruluğuna onu ikna etmen lazım, beni değil. Ama onu geri kazanacağına güvenim tam."

Ne kadar küstah bir pislikti. Elimden geldiği kadar tatlı bir ifade takınarak, "Benim için bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

"Elbette."

"Küçümsemelerini, istenmeyen tavsiyelerini ve kapımın önünde öcü gibi beklemelerini al ve siktir ol git."

Arkamı döndüm ama havalı bir çıkış yapamadım çünkü Reed beni, Gideon dışındaki tüm Royal hane halkının bulunduğu mutfağa kadar takip etti.

"Bu sabah kimsenin antrenmanı yok galiba?" diye sordum dikkatlice.

Easton ve Reed, Amerikan futbolu oynuyordu. İkisinin çoktan okulda olması gerekiyordu. Callum ise genellikle şafak sökmeden ofise giderdi. İkizlerin ne zaman kalktığını bilmiyordum. Bu sabahsa herkes, havuza ve ilerisinde uzanan Atlantik Okyanusu'na bakan, köşeye yerleştirilmiş büyük cam yüzeyli masada oturuyordu.

Callum kahve fincanının üzerinden, "Bugün özel bir gün," dedi. "Herkes bu aile toplantısına katılıyor. Sandra senin için de kahvaltı hazırladı, buzdolabında. Neden tabağını alıp oturmuyorsun? Reed dikilmeyi bırak da bir sandalye çek."

Bu ikimiz için de bir öneri değil emirdi ve Callum babam olmamasına, Reed'in de babasının sözünü dinlememe eğilimine rağmen yine de dediğini yaptık.

Yerime otururken Sawyer, "Seni tekrar aramızda görmek güzel," dedi. En azından ben Sawyer olduğunu sanıyordum. Bir zamanlar ikizleri birbirinden ayırmak için baktığım bileğindeki yanık izi iyileştiği için emin olamadım.

Seb, "Aynen. Hava soğuduğu için Reed senin bizi kışlık kıyafet alışverişine götürebileceğini söyledi," diyerek lafa daldı.

"Ah, demek öyle dedi?"

"Evet, sensiz çok perişan olduk," diyen Reed'in alçak sesi mi deme yumruk gibi indi.

"Benimle konuşma," diye tersledim.

"Katılıyorum," dedi Easton. "Onunla konuşma."

Tüm Royal oğlanlarının Reed'e kötü bakışlar attığını görünce şaşkına döndüm. Reed'in dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Aptal kalbime, Reed'e zerre kadar acımaya izni olmadığını söyledim. Daha önce binlerce kez ektiğini bildiğim şeyleri şu an kahvaltıda masasında biçiyordu.

"Günaydın Easton," dedim neşeyle. "Biyolojide ilginç bir şeyler kaçırdım mı?" Dün geceki garip kucaklamasını sormak istiyordum ama şu an yeri değildi.

Yine de iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Easton'ın bağımlılık sorunları vardı. Sanırım annesine duyduğu özlemin yerini bir şeylerle doldurmaya çalışıyordu ama sürekli hiçbirinin işe yaramadığını keşfediyordu. Bunları ben de yaşamıştım.

"Evet, domuzları parçalara ayırdık."

"Ciddi misin?" Öğürme sesi çıkardım. "Kaçırdığıma sevindim."

"Yok ya." Omzuyla beni dürttü. "Şaka yapıyordum. Bir halt kaçırmadın. Ama haftaya değerlendirme sınavları yapılacak."

"Ah, kahretsin."

Easton çenesini kaldırarak, "Endişelenme. Callum her şeyin çaresine bakar, değil mi baba?" dedi.

Callum, Easton'ın meydan okumasını görmezden gelerek sakın bir şekilde başını salladı. "Evet, Ella, daha fazla zamana ihtiyacın varsa eminim bunun için ayarlama yapabiliriz."

Çünkü onun dünyasında parayla her şeyi satın alabilirdiniz, buna normal sınavlar için ek süre de dahildi. Belki üniversite sınavına girmeme bile gerek kalmazdı. Bu beni sevindirdi mi yoksa sinirlendirdi mi bilemedim. Sanırım ikisi de. Kafamın içinde ikilemler yaşamak olağan bir şey olmaya başlamıştı artık.

Tıpkı Reed karşımdaki sandalyeye oturduğunda, bana sattığı zevkleri hatırlayan bedenimin keyiflenmesi gibi. Ve yüreğimdeki çatlakları, daha önce ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir sıcaklık ve yakınlıkla dolduruşunu anımsayan kalbimin teklemesi gibi. Ama aklım diyordu ki bu çocuk benim için

ivi değildi. Kabul etmeliydim ki Reed beni uyarmıştı ancak ben aptal bir âşık gibi yine de peşini bırakmamış, ona beni istediğini ve sadece bunu itiraf etmesi gerektiğini söylemiştim. Sanırım ikimiz de suçluyduk.

Benden uzak dur, demişti.

Buraya ait olmadığımı söylemişti.

Keşke onu dinleseydim.

Easton, "Simit seni bir şekilde kızdırdı mı?" diye sordu.

Önüme baktığımda kahvaltımın tabakta dokunulmamış bir şekilde durduğunu gördüm. Tabağı kenara iterek meyve kâsesini, tahıllı gevreği ve yoğurdu yanıma çektim. Royal malikânesinde yaşamanın tek güzel yanı mutfağın her daim yiyeceklerle dolu olması olabilirdi. Günde bir öğün yiyip ve tüm gün ağzına tek bir tako koyup da vücudunun güçten düşmemesini ummak söz konusu değildi.

Burada ise her şey taze, parlak, yeşil ve sağlıklıydı.

Callum bana buzdolabının içindekileri hatırlatmış olsaydı belki de dönmek için bu kadar büyük bir yaygara koparmazdım.

Easton'a, "Bu sabah canım hiç karbonhidrat istemiyor," dedim.

"Peki, küçük kardeş, bugün ne yapıyoruz?" Ellerini ovuşturdu. "Duydum ki okula gitmiyormuşuz. Şey, yani ikizler gidiyor çünkü onlar aşırı aptallar. Tek bir dersi kaçıırırlarsa sınıfta kalırlar."

İkizler ona hareket çekti.

"Valerie'nin evine gideceğim."

"Harika," dedi Easton. "Val'i severim. Güzel vakit geçireceğiz gibi görünüyor."

"Yanlış duydun galiba, *tekil* özne kullandım."

Masadaki herkes bizim konuşmamızı izliyordu.

"Yanlış duymadım." Easton neşeyle sırıttı ama gözleri oradan oraya çevriliyordu. "Durumuma uyacak şekilde duymazdan geliyorum. Ne zaman gidiyoruz?"

Parmaklarımla masada ritim tuttum. "Easton, beni dikkatle dinle." Kıpır kıpır gözlerinin bana dönmesini bekledim. "Sen

burada kalıyorsun. Ya da istersen çıkabilirsin ama her iki şekilde de benimle geliyorsun.”

“Konuşuyorsun ama sözcüklerin gerçekten bir anlam ifade etmiyor. Arabanın orada kaçta buluşalım?”

Yardım etmeleri için masadakilere baktım ama herkes gözünü kaçırıyordu. Karşımdaki ikizler bastırdıkları kahkahaları yüzünden neredeyse titriyorlardı.

Callum gazetesinin üzerinden baktı. “Pes et bence. Şimdi seninle gelmesine müsaade etmesen bile her türlü Carringtonlara gelecektir.”

Easton nazik ve pişman görünmeye çalıştı ama gözleri zaferle parlıyordu.

“Peki, ama tek yapacağımız tırnaklarımıza oje sürmek ve hangi kadın pedinin daha emici olduğunu konuşmak olacak. Hatta birkaç bilimsel deney bile yapabiliriz.”

Yüzünden gülümseme silinmedi ama ikizler inleyerek aynı anda, “İğrenç,” diyip masadan geri çekildiler. Sawyer –ben öyle olduğunu düşünüyorum– Sebastian’ın omzunu dürttü. “Gitmeye hazır mısın?”

Seb peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. “Sanırım. Kadın pedleri yerine geometri öğrenmeyi tercih ederim.”

Easton mutfaktan çıkmadan önce bana dönerek, “On beş dakika sonra çıkalım mı?” dedi.

Sağ gözümün üzerinde bir ağrı başlayınca alnımı ovuşturdum.

Reed zar zor duyduğum kısık bir sesle, “Ella...” dedi.

Onu görmezden gelerek pencereden havuzun berrak, durgun suyuna baktım ve keşke hayat da bu kadar pürüzsüz ve dingin olsa diye düşündüm.

Callum gazetesini sesli bir şekilde katlayarak, “Kahvaltınızı bitirmeniz için sizi yalnız bırakayım,” dedi. Ayağa kalktığında sandalyesi karo zemine sürtünerek gıcırdadı. “Geri döndüğüne sevindim, Ella. Seni özlemiştik.” Bir elini omzuma koydu ve sonra odayı terk etti.

"Ben de gidiyorum." Kaşığımı, hiç yenmemiş kahvaltımın yanına bıraktım.

Reed, "Boş ver. Ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktı. "Senin yemen lazım ama öyle görünüyor ki ben burada olduğum sürece yemeyeceksin."

Onu görmezden gelmeye devam ettim.

Mutsuz bir ses tonuyla, "Ben senin düşmanın değilim," dedi. "Sana geçmişimi anlatmadım çünkü bombok bir geçmişim var ve senin nasıl tepki vereceğini kestiremedim. Ancak yanıldım, tamam mı? Şimdi bunu düzelteceğim."

Üzerime doğru eğildi, ağzı kulağımdan sadece birkaç santim ötedeydi. Kokusu beni sardığında kendimi nefesimi tutmaya zorladım. Bakışlarımın, bir elini masaya koyduğunda gerilen kaslı, sert kollarında dolaşmaması için kendimi güçlükle zaptettim.

"Ben senden vazgeçmiyorum," diye fısıldadı, sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu.

Sonunda belden aşağı ve alaycı bir karşılık verdim. "Vazgeçmelisin. Çünkü sana dönmektense Daniel'ı becermeyi tercih ederim."

Ani bir nefes alınca hava dişlerinin arasından ısıklık gibi çıktı. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ama anlıyorum, seni incittim ve benden bunun intikamını almak istiyorsun."

Gözlerine baktım. "Hayır. Senden intikam falan almak istemiyorum. Ruhsal enerjime değmezsin ve seni düşünerek daha fazla vakit harcamayı planlamıyorum. Sen ve çevrendeki kızlar umurumda bile değilsiniz. Ben sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Çenesi kasıldı. "Senin için neredeyse her şeyi yapmaya hazırım. Geçmişe dönüp işleri düzeltme şansım olsaydı bunu yapardım." Bana kararlılıkla bakıyordu. "Ama seni yalnız bırakmayacağım."

10

ODAMA GİRDİĞİMDE Easton yatağıma yayılmıştı. Bacaklarının arasında bir kutu kola –Tanrı’ya şükür ki bira değil– ve elinde de kumanda vardı.

“Buraya nasıl girdin?” diye sordum.

“Kapını kilide oturtmamışsın.” Yataktaki boş yere eliyle vurdu. “Atla. Sen Val’le konuşurken ben de *ESPN* izleyeceğim.”

“Kahvaltıya inmeden Val’i aradım zaten.” İçine birkaç şey tıktırdıktan sonra sırt çantamı omzuma attım. “Buralarda ikinci el satan bir yer var mı?”

Easton yatakta yuvarlanıp ayağa kalktı ve yanıma gelip gardiobun önünde durdu. “Hiçbir fikrim yok ama kıyafetlerinden sıkıldıysan onları Resmî hafta boyunca bağışlayabilirsin. Bağış etkinliği düzenliyorlar.”

Resmî hafta mı? diye sormaya yeltendim ama sonra ne olduğunu bilmek istemediğime karar verdim. Astor Park’ın saçma sapan şeylerine katılmayacaktım.

“Tabii ki ediyorlardır,” dedim mırıldanarak. “Callum param olduğunu söylüyor. Sanırım o paraya erişebilirim.”

“Parayı ne için istiyorsun?”

“Kıyafet almak için.”

"Kıyafetlerin var ya," diyerek gardırobunu gösterdi.

"Onların hepsini yakıp yenilerini alacağım, tamam mı?" Sı-
nır ve tahammülsüzlük beni olmak istediğimde daha kaba biri-
ne dönüştürmüştü. "Alışveriş yapmak istemem neden bu kadar
büyük bir olay anlamıyorum. Kızların alışveriş yapmayı sevmesi
gerekir."

Easton, ondan bekleyeceğimden daha anlayış barındıran ber-
rak gözlerle beni inceledi. "Sen normal bir kız değilsin, Ella. O
yüzden evet, bu yaptığın garip ama olanları birleştiren... Bu
kıyafetleri Brooke aldı. Brooke'dan nefret ediyorsun. Bu yüzden
de bu kıyafetlerin gitmesi lazım."

Kollarımı göğsüme kavuşturdum. "Reed sana anlattı mı
yoksa baştan beri biliyor muydun?"

Easton, "Bana yeni söyledi," diye itiraf etti.

"Güzel haber. Taşaklarını tekmelememden kurtuldun." Onu
önümden itip elime spor ayakkabılarımı aldım.

Bugünden başlayarak kendime yeni bir hayat kuracaktım. Bir
yandan babasının kız arkadaşlarıyla yatıp diğer yandan üvey kız
kardeşleriyle romantik ilişki yaşayan erkekleri bu hayata dahil
etmeyecek ve artık bana bulaşacak sürtüklerin de hesabını ke-
secektim.

Bir numaralı sürtük Jordan'ın bugün okulda olması iyi bir
şeydi yoksa onu boynuna bir taş bağlayarak havuzun dibine ata-
bilirdim.

Easton, "Yüzünde kötü bir bakış var. Çok seksi. Beni öldür-
meden önce orgazm olmama izin vereceğine dair söz ver bana?"
diye şaka yaptı.

"Bir gün biri seni fena tokatlayacak."

"Bunu bir tehdit olarak söylediğini biliyorum ama doğrusu-
nu söylemek gerekirse sabırsızlıkla bekliyorum. Kulağa güzel
geliyor."

Easton'ı alacak kızın bir elinden kırbağı diğerinden de sila-
hı eksik etmemesi gerekiyordu. Hatta buna rağmen bile kontrol
edilemezdi bence.

Özel isteğe göre boyanmış, güzeller güzeli üstü açık arabamın anahtarını aldım. Bu bebeği arkamda bıraktığıma çok üzül-müştüm.

Easton, "Val'in evinde yiyebileceğim bir şeyler var mıdır sen-ce?" diye sordu. "Tekrar acıkmaya başladım."

"Aşağıya in ve ye o zaman, çünkü benimle gelmiyorsun."

"O zaman Reed gelir."

Odamın kapısında durakladım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Babam tekrar kaçacağından endişe ediyor, bu yüzden birimiz gözünü her zaman senin üzerinde olacak. Güzel olan tarafı, işlemeye yalnız başına gidebileceksin ama pencerede bir alarm var."

Anahtarlarımı şifonyerin üzerine fırlatıp banyoya yöneldim.

"O kırmızı sensörü görüyor musun?" Easton öne eğilip pencere kasasında görünen iki küçük nokta şeklindeki ışığı gösterdi. "Onu açtığın an babama mesaj gidecek. Ee, Val'e seninle kim geliyor? Ben mi yoksa Reed mi?"

"Delilik bu." Başımı iki yana salladım. "İyi, hadi gidelim."

Easton peşimden uysal bir şekilde merdivenlerden indi ve otoparka kadar beni takip etti. Hiç konuşacak havada değildim ama ben büyük kapılardan dışarı sürerken Easton aynı şeyi düşünmüyordu.

"Kızgın olması gereken benim. Haber bile vermeden kaçıp gittin. Çok endişelendim. Ölebilirdin ya da başına bir şey gelebilirdi."

Reed'le bunları konuşmuştum zaten, tekrar almayayım. "Görünen o ki kızgın olduğun tek kişi ben değilim. Sen ve ikizler, kahvaltıda Reed'e neden kötü bakışlar atıyordunuz?"

"Piçlik yapıyor."

"Bunu yeni mi öğreniyorsunuz?"

Easton sorumu cevaplarken bakışlarını ayakkabılarına çevirdik. "Öncesinde umursamıyorduk."

Cevap vermenin bir anlamı yoktu. Ayrıca Carringtonlar on dakikalık mesafede oturduğu için çoktan onların araba yoluna

garmıştım bile. Arka kapıda Val'i gördüm, hiç mutlu görünmüyordu.

Yanına varınca "Sorum ne?" dedim.

Easton'ı işaret edip "Onun burada ne işi var?" dedi.

Easton "Özür dilerim ama Royallardan birinin her zaman Ella'nın yanında olması gerekiyor," dedi. "Babamın emri."

Val bana manamayarak baktı. "Ciddi mi bu?"

"Hiçbir fikrim yok ama inan bana onu evde bırakmanın bir yolunu bulabilseydim yapardım."

Easton, "Hadî ama, duygularımı incitiyorsun," diye karşı çıktı.

Bu dediğinin doğru olabileceğini düşünerek Val'e yalvardım. "Hiçbir şey anlatmayacaktır."

Val gözlerini devirdi. "Her neyse. İçeri girin."

Mutfaktan geçerken Easton, "Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu.

Val eliyle üzeri cam fanusla kapatılmış bir pastayı ve meyveyle dolup taşan tezgâhı işaret ederek ederek, "Keyfine bak," dedi. "Burada kalabilirsin. Ella'yla biraz yalnız kalmamız lazım."

"Ah, tabii ki hayır. Ben de sizinle gelmek istiyorum." Easton bana yaslandı. "Ella bana sizin kadın pedlerinin emiciliğini test edeceğinizi söyledi. Açıkçası bu benim de ilgimi çekti."

Val bana kafası karışmış gibi baktı.

"Easton, lütfen. On dakika yalnız kalmamıza izin ver," diye yalvardım.

"Tamam ama pastanın tamamını yerim."

"Kafana göre takıl, şampiyon," dedi Val ve beni evinin uzunluğu boyunca uzanan kış bahçesine doğru çekti.

Carringtonların evi büyük verandaları, yivli sütunları ve elle kesilmiş gibi görünen çimleriyle tam bir güneyle malikânesiydi. Yıllar önce, kabarık elbiseler içerisindeki evin hanımlarının sallanan sandalyelere oturduklarını ve dantel eldivenli elleriyle tuttukları renkli yelpazelerle "benim toprağım" gibi şeyler söylediğini hayal edebildiniz. Belki de *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi çok fazla izlemiştim.

Val çiçekli kanepelerden birine yığıldı. "Sanırım Tam beni aldatıyor."

"Olamaz!" Şaşkınlıkla nefesim kesildi ve yanına çöktüm. Tam ve Val bir yıldan fazladır beraberdi. Tam birkaç saatlik uzaklıktaki bir üniversiteye gidiyordu ve Val'in ağzından aldığıma göre de oldukça canlı bir cinsel hayatları vardı - buna telefon sekside dahildi. Fantezileri geçtim, ben daha seks yapamamıştım. Eğer araya uzun mesafelerin girdiği bir ilişki hayatta kalacaksa, bu onlarınki olurdu, değil mi? "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Geçen ay beni görmeye gelecekti, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Val çok heyecanlanmıştı ama Tam son anda iptal etmişti. "Ödevleri ağırlaştığı için gelemeyecek demiştin." Yüzündeki üzgün ifadeyi görünce, "Bahane mi uydurmuş?" diye tahminde bulundum.

Titrek bir nefes verdi. "Dün gece aradı ve konuşmamız gerektiğiniz söyledi."

"Ah, hayır."

"Telefonda konuştuk, bana üniversitenin eğlenceli olduğunu ve lisedeyken ne kadar çocukça davrandığını fark etmesini sağladığını söyledi. Beni aldatmadığına yemin etti ama mesafenin ve cazip olan şeylerin ona ağır geldiğini, bu yüzden *onurlu*," kelimeyi tükürürcesine söyledi, "davranarak başka birileriyle çıkmasının benim için sorun olup olmayacağından emin olmak istemiş."

"Bir dakika," diyerek elimi kaldırdım. "Ayrılmak için değil de seni aldatabilir miyim diye izin almak için mi aramış?"

"Değil mi ya?" Val bana sinirli bir şekilde baktı. "Çok çok boktan."

"Sen de ona dedin ki..." İznini alıp kışına sok da geber demişsin - *dir umarım*, demek istedim ama yargılayıcı görünmek de istemiyordum. Şu anda Val'in ihtiyacı olan son şeydi bu. Daha sonra tabii ki ona ne kadar harika biri olduğunu hatırlatacak ve Tam gibi bir pisliğin enerjisini emmesine ihtiyacı olmadığını söyleyerek onu destekleyecektim. "Şey, umarım ona nasıl hissettiğini açıklamışsındır," diyerek sözümü bitirdim.

"Ona istediği her kızı becerebileceğini ama benimle şansını kaybettiğini söyledim." Umursamaz bir tavırla siyah saçlarını geriye doğru attı ancak elleri titriyordu ve gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Kendi kaybı, biliyorsun değil mi?"

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum ama yine de iyi hissedemiyorum. Bir yanım Jordan'ın arabasını çalıp Tam'in yanına gitmek istiyor. Oraya gidince ne yapacağımı bilmiyorum. Ya taşaklarına tekmeyi basacağım ya da onu öpeceğim." Ürperdi ve sonra kirpiklerinin altından bana göz attı. "Bu arada senin için Reed'in taşaklarını tekmeledim."

"Tekmeledin mi?" Minik Val'in dev gibi Reed'in bacak arasına tekmeyi basışını hayal edince çılgınca bir kahkaha ağzından kaçtı. "Ne için?"

"Var olduğu için. Yüzündeki ukala gülümseme için. Bana nerede olduğunu söylemediği için." Val üzerime atlayarak bana tekrar sarıldı. "Geri dönmene çok sevindim."

"Ö-hö."

Kafamı kaldırıncı Easton'ın orada durup bize sırtıttığını gördüm.

"Konuşmak istiyorsunuz sanıyordum. Kız kıza bir şeyler yapma planınız varsa ben boştayım."

"Bunu iki yaşından seksen iki yaşına kadar her kadına söylüyorsun," dedi Val homurdanarak.

"Şey, evet," dedi Easton, güya gücenmiş bir bakış atarak. "Kimseyi dışlamak istemiyorum."

Kendini kapıdan ayırıp dans eder adımlarla içeriye girdi ve Val'in diğer yanına kuruldu. "Erkek problemi mi?"

Val başını ellerinin arasına düşürdü. "Evet. Erkek arkadaşım açık bir ilişki yaşamamız gerektiğine karar verdi."

"Yani hem dışarıda yemek yemek istiyor hem de akşam yemeği için eve mi gelmek istiyor?"

"Aynen."

"Ve sen de buna olur vermiyorsun?"

"Şey, yani. Ben sadakat sahibi erkekleri tercih ederim. Ama siz Royallar böyle şeylerden anlamazsınız tabii."

"Bu acıttı be, Val. Ben sana ne yaptım ki?" Sahte bir acıyla göğsünü ovuşturdu.

"Çükün var. Bu da otomatik olarak yanlış taraftasın demek oluyor."

Easton kaşlarını oynatarak, "Ama çükümle harika şeyler yapabiliyorum. Astor'daki herhangi bir kıza sorabilirsin."

Val meydan okuyarak, "Abby Kincaid gibi mesela, değil mi?" Şaşkınlıkla başını Easton'a çevirdim. "Abinin eski sevgilisiyle mi yattın?"

Yanakları kızarıırken minderlere gömüldü. "Yattıysam n'olmuş yani? Reed'den nefret etmiyor muydun sen?"

Vay be. Royal kardeşlerin evde birbirlerine girmesi neyseydi ama herkesin içinde böyle bölünmeleri yeni ve... rahatsız ediciydi. Reed'e ne kadar kızgın olursam olayım, Royal kardeşlerin arasının böyle bozulması hoşuma gitmiyordu. Bu durum garip bir şekilde Reed için üzülmemeye neden oluyordu ama kahretsin ki o bunu bile hak etmiyordu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Sınavlar dışında okulda başka neler oluyor?" diye sordum.

"Yarın Cadılar Bayramı ama Beringer öğrencilerin okula kostümle gelmesine izin vermiyor." Val omuz silkti. "Ama cuma gecesi maçtan sonra Montgomerylerin evinde bir parti olacak. Herkes kostümlerini hazırlıyor."

Surat yaparak, "Ben es geçeceğim," dedim.

Cadılar Bayramı'nı seven biri değildim. Annem gece kulüplerinde çalıştığı için büyürken normal çocuklar gibi "şeker ya da şaka" gezmelerine hiç çıkmamıştım. Ve kostüm falan giymeyi de sevmiyordum. Kulüplerde çalışırken yeterince kostüm görmüş-tüm zaten.

"Başka?" diye sordum.

Val parmağını suçlar gibi Easton'a doğru salladı. "Eh, artık Royallar birbirlerine katlanamıyor ve Reed de okulda taşkınlık

yapanları dizginlemekle uğraşmıyor. Vicdanı olanlar da ya çok tembel olduğundan ya da bir şey söylemeye çekindiklerinden ses çıkaramıyor, bu yüzden Astor Park zıvanadan çıktı. Her gün daha da kötü hâle geliyor. Birileri fiziken ciddi bir şekilde yaralanacak diye korkuyorum.”

Yani bu sabah olanlar bir kerelik bir şey değildi. Kaşlarımı çatarak Easton’a baktım. “Neler oluyor?”

“Okula öğrenmek için gidiliyor, değil mi?” dedi umursamazca. “Eh, çocukların öğrenmesi gereken şeylerden biri de başlarının çaresine bakabilmeleridir. Dünya zorba insanlarla dolu. Liseden mezun olunca sihirli bir şekilde kaybolmayacaklar. Yani bununla baş etmeyi şimdi öğrenseler iyi olur.”

“Easton. Bu korkunç bir şey.”

Suçlarcasına, “Neden umursuyorsun ki?” dedi. “Sen herkesi arkada bırakıp gittin. Astor’daki zengin veletler artık bir Royal onlara liderlik etmiyor diye acı çekiyorsa ne olmuş yani? Okulun tam da düşündüğün gibi bir yere dönüşmüş olmasından mutlu değil misin?”

Açıkçası kaçıp gittiğimde Astor Park Hazırlık Okulu aklımın ucuna bile gelmemişti ancak şu an, tanıdığım insanların incinebileceğini düşününce bu olanlar içime sinmiyordu. “Hayır, mutlu değilim. Neden böyle bir şey söyledin ki?”

Easton başını çevirip kusursuz biçilmiş çimlere bakarken, aramızda oturan Val huzursuzca kıpırdandı.

Easton sonunda, “Boş ver gitsin, Ella,” dedi. “Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Yapabileceğinin en fazlası, başını yerden kaldırmayıp hayatta kalmaya bakmak.”

11

SAAT İKİDE PASTANEYE gittiğimde ortalık çok sessizdi. Daha erken gelmek istemiştim ama Lucy o saatlerde meşguldü. Bana bağırmasını, içindekini atmasını ve sonra da üzerime bir önlük geçirip tezgâhın arkasına geçmemi söylemesini istiyordum.

Easton, son iki saattir hiçbir şey yemediğiyle ilgili şikâyet ederek benimle gelmek istediye de birkaç yalvarışın ardından arabada beklemeye ikna oldu.

Kasanın başındaki baristaya, "Lucy burada mı?" diye sordum. Uzun boylu ve iriyarı çocuk yeniydi, benim yerime alındığına dair içimde üzücü bir his vardı.

"Lucy," diye seslendi omzunun üzerinden. "Burada seni görmek isteyen bir kız var."

Lucy arka kapıdan başını uzatarak, "Kimmiş?" dedi.

Çocuk parmağıyla beni gösterdi.

Beni görünce Lucy'nin güzel yüzü gölgelendi. "Ah, sen miydin, Ella. Bana bir dakika ver. Neden orada bir yere oturmuyorsun?"

Evet, kesin kovulacaktım.

Kasiyer bana anlayış dolu bir bakış atıp sıradaki müşteriyle ilgilenmeye döndü. Boş masada bir sandalye çekip Lucy'yi bekledim.

Gelmesi uzun sürmedi. Bir iki dakika sonra arka odadan elinde iki fincan kahveyle çıkıp geldi. Birini benim önüme koyarken diğerini masaya koymadan önce bir yudum aldı.

"İki hafta önce Reed Royal seni aramak için buraya geldi. Ertesi gün ise vasiin Callum, senin çok hasta olduğunu ve işe uzun bir süre dönemeyeceğini haber vermek için aradı. Şimdiye dönersek, şu an buradasın ve bakıyorum, gitmeden öncekinden biraz daha zayıf olsan da gayet sağlıklı görünüyorsun." Öne eğildi. "Yardıma ihtiyacın var mı Ella?"

"Hayır. Üzgünüm, Lucy. Seni aramalıyım. Ama işe gelebilecek durumda değildim." Bu yalan dilimde acı bir tat bıraktı. Lucy çok kibar bir kadındı ve burada çalışmayı seviyordum. Ona da bunu söyledim. "Burayı seviyorum ve beni işe alarak riske girdiğini de biliyorum."

Kahvesinden bir yudum daha içmeden önce dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Konuşmaya devam etmeden önce fincanının kenarında parmaklarıyla ritim tuttu. "Sen yokken gerçekten birine ihtiyacım oldu, sana ulaşamayınca da başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım çünkü ne demek istediğini anlıyordum. Hoşuma gitmemiş olsa da farkındaydım. "Üzgünüm," dedim tekrardan.

"Ben de üzgünüm," Elini unla lekelenmiş önlüğünün cebine attı. "İşte, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

İş dışında yani, diye düşündüm. "Teşekkürler," dedim kartı cebime atarken.

"Kendini özletme, Ella," dedi nazikçe ve ayağa kalktı. "Başka bir eleman eksikim olursa belki tekrar deneyebiliriz."

"Teşekkürler." Kelime dağarcığım sadece iki kelimeye inmişti: teşekkürler ve üzgünüm.

Lucy kahvesinden bir yudum daha alıp tekrar mutfağa dö-

nerken beni, gidişimi ne kadar kötü idare ettiğim düşüncesiyle baş başa bıraktı. Güvenilmez biri olmak bana göre bir şey değildi, Lucy'yi yüzüstü bıraktığım için midemde bir ağrı hissetsem de bir yanımda beni umursadığı için seviniyordu. En azından bir kişi umursuyordu.

12

ERTESİ SABAH okul binasına girer girmez fısıltıları duydum. Arabamı öğrenci otoparkına park ederken birkaç sırtış ve bakışa maruz kalmıştım ancak içerisi daha da fenaydı. Koridor boyunca sağır edici bir sessizlik, bitmeyen mırıldanmalar ve kendini beğenmiş kıkırtılar beni takip etti.

Saçım falan mı garipti yoksa burnumda sümük mü vardı diye dolabımın kapısındaki aynada görüntüme baktım. Ama iyi görünüyordum. Beyaz gömleğimin, lacivert eteğimin ve ceketimin içinde Astor Park züppeleriyle birbirinin aynısı görünüyordum.

Bacaklarım çıplaktı çünkü hava hâlâ çorap giymeye gerek kalmayacak kadar güzeldi ama zaten koridordaki hemen hemen her kızın bacakları çıplaktı, bu yüzden fısıltıyla konuştuklarının görünüşüm olduğunu hiç sanmıyordum.

Bu hiç hoşuma gitmedi. Herkesin Reed ve kardeşlerinin benimle ilgili ne karar vereceklerini beklediği için benimle tek kelime konuşmadığı, Astor'daki ilk günüme benziyordu. Ella'dan nefret et ya da ona kucak aç. Nihayetinde öğrenci kitlesi bir orta yolu buldu. Çocukların çoğu bana gerçek anlamda bir türlü ısınmadı ama muhtemelen bunun nedeni kendi isteğimle antisosyal biri olmam ve Val dışında kimseyle takılmamamdı.

Bugünse yanlarından geçtiğim herkes bana küçümseyici bakışlar atıyordu. İlk dersime giderken kendimi huzursuz hissetmekten alıkoyamadım. Utanmıştım ve böyle hissetmekten nefret ettim.

Koyu saçlı bir kız yanımdan geçmek yerine beni şiddetle yanıttı. Birkaç adım ilerledikten sonra arkasına dönüp baktı.

"Tekrar hoş geldin, Ella. Kürtaj nasıl geçti? Canını acıttı mı?" dedi masumca gülümseyerek.

Ağzım hafifçe açıldı ama sonra güçlükle kapatabildim. Önümdeki Claire-bilmem-ne isimli kızdı. Easton sıkılıp ayrılmadan önce onunla takılıyordu.

"Siktir git," diye söylendim yanından geçip giderken.

Easton'la aynı anda kimya sınıfına geldik. Yüzüme bir bakış atıp kaşlarını çatı. "İyi misin, küçük kardeş?"

"İyiyim," diye cevapladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Bana inandığını sanmıyordum ama yine de beni sınıfa kadar takip ederken bir şey söylemedi. Dönem başından beri paylaştığımız sıraya oturduğumuzda birkaç kişinin bize doğru sırtıttığını fark ettim.

Sınıfın arkasından bir çocuk, "Güzel. Royalların seks oynayacağı geri dönmüş, ha Easton?" diye kelimeleri uzata uzata konuştu. "Eminim Reed'le ikiniz çok sevinmişsinizdir."

Easton sandalyesinde döndü. Yüzünü göremiyordum ama nasıl bir bakış attıysa, sinir bozucu pisliği ânında susturmuştu.

Defterlerin açılma sesini ve kıyafetlerin hışırtılarını bir öksürük takip etti.

Easton, "Onları görmezden gel," diye tavsiye verdi.

Söylemesi kolaydı.

Sabahım gittikçe daha da kötü oldu. Çoğu derste Easton da vardı ve her sınıfta kıcını yanımdaki sandalyeye yerleştirdi. İki kızın benim iki üvey kardeşimle birlikte yattığını fısıldadıklarını duyduğumda yanaklarım alev aldı.

"Kesin Gid'i de beceriyordur," dedi içlerinden biri, artık se-

sini alçaltma zahmetine bile girmiyordu. "Kesin aldırıldığı çocuk da Gid'dendi."

Easton yine arkana-dön-ve-öldürücü-bakış-at olayını yapıp o boşboğaz sürtükleri sustursa da kafamdaki huzursuz sesi susturamadı.

Val okulda dolanan dedikodular konusunda beni uyarmıştı ama insanlar gerçekten böyle mi düşüyordu? Yani gerçekten kürtaj yaptırmak için gittiğimi, Reed, Easton ve Gideon'la yattığımı mı düşünüyorlardı?

Utanc yabancı olduğum bir şey değildi –on beş yaşından beri insanların karşısında soyunmak, aşağılanma konusunda çok büyük bir ders vermişti– ama okuldaki herkesin benim hakkımda korkunç şeyler söylüyor olması gözlerimi yaşlarla doldurmuştu.

Val yanımda, dedim kendi kendime, Astor Park'ta fikrini önemsedığın tek kişi o. Ve sanırım Easton da. Bayview'a döndüğümünden beri bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı, bu yüzden onu arkadaşım olarak görmekten başka şansım yoktu. Abisinden nefret etsem bile.

Dersten sonra dolabıma yöneldim, ders kitaplarımı değiştirmem gerekiyordu çünkü hepsi aynı anda çantama sığmıyordu. Easton, bir başka coşkulu edepsiz fısıldamayla daha karşılaştıktan sonra güç vermek için kolumu sıkmış ve sonra koridorda kaybolmuştu.

"Ee, bugün Easton günü demek?"

Jordan Carrington'ın sesini duyunca gerildim. Ben de bu sürtük bana ne zaman hiç hoş gelmedin demeye gelecek diye merak ediyordum.

Ona cevap vermek yerine üst raftan Dünya Tarihi kitabımı alıp yerine kimya kitabımı koydum.

"Böyle bir ayarlama yaptığınız, değil mi? Reed ve Easton arasında gidip geliyorsun. Pazartesi, çarşamba, cuma Reed'le oluyorsun. Salı, perşembe ve cumartesi de East'le." Jordan başını yana eğdi. "Peki ya pazarları? Yoksa o günü de ikizlerden birine mi yoksa ikisine mi ayırıyorsun?"

Dolabımın kapısını çarparak kapattım ve dönüp ona gülümsedim, "Hayır, pazar günleri senin erkek arkadaşını beceriyorum. Yani meşgul olmadığı zamanlarda – meşgulse de babanla yatıyorum."

Gözleri öfkeyle parladı. "Diline sahip çık, sürtük."

Gülümsememi korumak gittikçe zorlaşıyordu. "Asıl sen diline sahip çık, Jordan. Seni tekrar dövmemi mi istiyorsun yoksa?" Geçen ay ona spor salonunda attığım dayığı hatırlatarak lafı gediğine koydum.

Gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Dene de gör. Seni koruyacak bir Reed olmadığına ne kadar ileri gidebiliyormuşsun görelim bakalım."

Ona doğru bir adım attıysam da hiç irkilmedi. "Reed'in korumasına ihtiyacım yok. Hiçbir zaman olmadı."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Parmağımı göğsünün ortasına, dik memelerinin tam arasına bastırdım. "Seni tek başıma da yere serebilirim, Jordan."

"Astor Park'ta yeni bir devir yaşanıyor, *Ella*. Royalların borusu ötmüyor artık. *Benimki* ötüyor. Ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyle, buradaki her bir öğrenci sana hayatı memnuniyetle zindan edebilir."

"Ayy, çok korktum."

Dudakları kıvrıldı. "Korkmalısın."

"Neyse ne." Bu kızın güç gösterilerinden gına gelmişti. "Çek git yolumdan."

Parlak kahverengi saçlarını omzunun üzerine atarak, "Ya gitmek istemiyorsam?" dedi.

Bir erkek sesi, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dönüp baktığımızda Sawyer'ı orada dikilirken bulduk. Kızıl saçlı sevgilisi Lauren da yanındaydı. Tedirgin bir şekilde Jordan'a bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

"Bu seni ilgilendiren bir şey değil, minik Royal." Jordan, Sawyer'a bakmadı bile ama Lauren'a alaycı bir şekilde dudak

bükmekten de eksik kalmadı. "Bu seni de ilgilendirmez, Donovan, öyleyse neden sen ve Sawyer siktir olup gitmiyorsunuz? Yoksa sen Sebastian mıydın? İkinizi asla ayırt edemiyorum." Yüzüne şeytani bir parıltı yayıldı. "Ya sen, tatlım? *Sen* onları ayırt edebiliyor musun? Yoksa seni becerirlerken gözlerini kapalı tutmayı mı tercih ediyorsun?"

Sawyer ve Sebastian'ın yer değiştirme numarasını Lauren biliyor mu diye ben de hep merak ederdim ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa cevabımı almıştım. Şaşırmak yerine utanmış ve sinirlenmiş görünüyordu.

Ama kız düşündüğümünden de çetin ceviz çıkarak Jordan'ın alaycı yüzüne bakıp, "Siktir git, Jordan," dedi. Ardından Sawyer'ı elinden tutup uzaklaştırdı.

Jordan tekrar güldü. "Bu aile çok çarpık, değil mi? Ama eminim bu, tıpkı Lauren orospusu gibi seni de tahrik ediyordur. Değil mi, Ella? Senin gibi bir striptizci parçası iki Royal erkeğini aynı anda değişimli idare etmekten keyif alıyordur muhtemelen."

Sert bir şekilde, "Burada işimiz bitti mi?" diye sordum.

Bana göz kırparak, "Ah, tatlım, hayır. Seninle işimiz asla bitmeyecek. Açık söylemek gerekirse daha yeni başlıyoruz," dedi ve parmaklarıyla havada zarif bir dalga çizerek arkasına bile bakmadan koridordan yürüyüp gitti.

Gidişini izledim ve ne tür bir kaosu ortasına döndüğümü merak ettim.

Öğle yemeğinde Valerie'yle en köşedeki masaya oturup salon-da bizden başka kimse yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Fakat bu hiç kolay olmadı çünkü herkesin gözü üzerimdeydi ve bu da beni geriyordu.

Val tonbalıklı sandviçinden bir ısırık aldı. "Reed sana bakıyor."

Tabii ki bakıyordu. Arkama döndüm ve onu tamamı futbolculardan oluşan bir masada saptadım. Easton da oradaydı ancak

her zamanki gibi Reed'in yanı yerine masanın en uzak ucunda oturuyordu.

Delici mavi gözleriyle beni izleyen Reed'e bir bakış attım. Aynı gözler, öpüştüğümüz her seferinde ağırlaşarak kapanıyor, aynı ortama her girdiğimizde alev alev yanıyordu.

"İkinizin arasında neler olduğunu bana hiç anlatacak mısın?" Gözlerimi Reed'den uzaklaştırarak ağzıma zorla biraz makarna sokuşturdum. "Hayır," dedim hafifçe.

"Ah, hadi ama, bana her şeyini anlatabileceğini biliyorsun," dedi Val ısrar ederek. "Ağzım sıkıdır."

Tereddüt edişimin nedeni güven eksikliği değildi. Bir şeyleri birileriyle paylaşmaya alışkın değildim. Duygularımı içime atmak beni daha rahat hissettiriyordu. Ancak Val'in yüzündeki ifade o kadar içtendi ki onunla birkaç ayrıntıyı paylaşma zorunluluğu hissettim. "Reed'le beraberdik. Ama o mahvetti. Artık beraber değiliz."

Dudakları seğirdi. "Vay be. Sana berbat bir hikâye anlatıcısı olduğunu daha önce söyleyen oldu mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Sana şimdilik söyleyebileceğim her şey bu kadar."

"İyi, seni daha fazla sıkıştırmayacağım. Ne zaman konuşmaya hazır hissedersen ben buradayım, bunu unutma." Su şişesinin kapağını açarken, "Ee, bu akşam ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Benden daha bıkmadın mı?" diye dalga geçtim. Lucy'yle yaptığım, hayal kırıklığıyla sonuçlanan görüşmenin ardından Val'in evine gitmiştim ve beraber *Step Up* filmlerinin üçünü de izleyip pasta yemiştik. İkinci filmin ortasında Easton dolaşmaya çıkmış ve bir daha geri dönmemişti.

Val altdudağını sarkıtarak, "Hey, ben yas tutuyorum," dedi kasvetli bir şekilde. "Tam hakkında düşünmemem için senin benim dikkatimi dağıtmana ihtiyacım var. Cadılar Bayramı ikimin en sevdiği tatildi. Çift kostümleri giyerdik."

"Kıyamam. Sana tekrar mesaj attı mı?" Dün gece üç kez mesaj atmıştı ama Valerie hepsini görmezden gelmişti.

"Hem de kaç defa. Şimdi de arabaya atlayıp gelmekten ve yüz yüze konuşmaktan bahsediyor." Val üzgün görünüyordu. "İnsanın kalbinin kırılması berbat bir şey."

Bilme miyim.

Hissetmiş gibi, telefonum bir mesaj sesiyle çınladı. Mesajın Reed'den olduğunu görünce yüzümü buruşturdum.

Kendime, sakın okuma, diye emrettim.

Ama tam bir aptal olduğum için açıp okudum.

Beni zerre umursamıyormuşsun gibi davranmayı kes artık. İkimiz de biliyoruz ki umursuyorsun.

Dışlerimi sıktım. Öff. Kendini beğenmiş göt.

Bir mesaj daha geldi: **Uzaktayken beni özledin. Tıpkı benim seni özlediğim gibi. Olanları açacağız.**

Hayır, aşmayacağız. Ona bağırarak ve bana mesaj atmaya son vermesini söylemek istedim ama Reed Royal'la ilgili bildiğim tek bir şey varsa, o da bencil piçin teki olduğuydu. Canı ne zaman nasıl isterse öyle davranırdı.

Bir sonraki mesajı bu düşüncemi destekliyordu.

Brooke bir hataydı. Seninle tanışmadan önce olan bir şeydi. Bir daha asla tekrarlanmayacak.

Brooke'un adını görmem bile yumruklarımı telefonumun etrafına sıkma neden oldu. Kendime engel olamadan hemen bir mesaj yazdım.

Onunla yattığın için seni asla affetmeyeceğim. Beni rahat bırak.

"Ben hâlâ buradayım, farkında mısın?"

Val'in sert yorumu suçlulukla kızarmama neden oldu. Telefonumu hızlıca çantama atıp çatalımı tekrar elime aldım. "Özür dilerim. Reed'e siktir olup gitmesini söylüyordum da."

Başını arkaya atıp bir kahkaha koyverdi. "Tanrım, seni özlemişim. Bunu biliyorsun değil mi?"

Ben de ona katılarak, tüm gün boyunca ilk defa samimi bir şekilde güldüm. "Ben de seni özlemişim," dedim ve bunu gerçekten kalpten söyledim.

Son zil çaldığında, buradan defolup gitmeye dünden hazırdım. Geri döndüğüm ilk gün, su işkencesine maruz kalmak kadar eğlenceliy geçmişti. Kaba kahkahalar, fısıldamalar, alaycı kötü bakışlar. Kendimi odama kapatarak müziği son ses açmak ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranmak için can atıyordum.

Dolabıma gitmekle bile uğraşmadım. Çantamı omzuma asıp Val'e daha sonra bana gelip gelmeyeceğini haber vermesini mesaj attım ve aceleyle otoparka doğru yürüdüm.

Reed'in arabamın şoför kapısına yaslandığını görünce birden olduğum yerde durdum.

"Yine ne istiyorsun?" diye sordum sinirle.

Onu sürekli burnumun dibinde bulmaktan bıkip usanmıştım. Şu an bu kadar iyi görünmesinden de nefret ediyordum. Hava soğumaya başlamıştı, koyu renk saçları rüzgârla uçuşurken keskin elmacıkkemikleri kızarmıştı.

İri, kaslı vücudunu arabadan uzaklaştırarak bana doğru geldi. "Sawyer bugün Jordan'ın seninle uğraştığını söyledi."

"Benimle uğraşan tek kişi sensin," dedim ona buz gibi bir bakış atarak. "Bana mesaj atmayı kes. Benimle konuşmayı kes. Bu iş bitti."

Omuz silkti. "Buna gerçekten inansaydım geri adım atardım. Ama inanmıyorum."

"Numaranı engelleyeceğim," diye uyardım.

"Yeni bir hat alırım."

"Ben de numaramı değiştiririm."

Burnundan güldü. "Yeni numarana ulaşamayacağımı mı sanıyorsun?"

Çantamı bir kalkan gibi göğsüme bastırdım. "Bu iş bitti," diye tekrarladım. Boğazıma acı dolu bir yumru oturdu. "Sen beni aldattın."

"Ben seni asla aldatmadım," dedi boğuk bir sesle. "Altı aydır elimi Brooke'a sürmedim."

Sözleri samimi görünüyordu. Ya gerçeği söylüyorsa? Ya...

Aptal olma! diye bağırdı içimdeki ses. Off. Tabii ki gerçeği söylemiyordu, samimi yüzüne ve hafifçe titreyen sesine kanmamam gerektiğini iyi biliyordum. Büyürken annemin tekrar tekrar yanlış adamlara âşık oluşuna tanık olmuştum. Hepsi de yalancının tekiydi. Onu kullanıyorlardı. Annemi ne kadar sevsem de erkekler konusundaki aptallığından nefret ederdim. Ben bir kenarda durur, onun aklını başına toplamasını beklerken annemin yatağına aldığı adamın, zamanını boşa harcayan yalancı bir pislik olduğunu anlaması bazen aylar, bazen de neredeyse bir yıl sürerdi.

Onunla oynandığı gibi oynanmayı reddediyordum.

"Cehenneme kadar yolun var, Reed," diye söylendim. "Seninle işim bitti."

Bana yaklaştı. "Öyle mi? Yani artık beni istemediğini mi söylüyorsun?"

"Aynen onu söylüyorum." Bana yaklaşıırken yana kaçtım ve neredeyse arabama doğru uçtum. Fakat kaçışım ters tepti çünkü hızla arkasına dönerek beni arabaya dayadı.

Vücudunun ısını kıyafetlerimi yakıp geçiyordu. İki elini arabaya yaslayarak beni kollarının arasında hapsedince nabzım hızlandı.

"Artık seni tahrik etmediğimi mi söylüyorsun?" Başını aşağıya eğdi, sıcak nefesini boynumu okşuyordu. Elimde olmadan titreyince hafifçe güldü. "İtiraf et, beni özledin işte."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Reed yanağını benimkine sürerek kulağıma fısıldamaya devam etti. "Seni öpüşümü özledin. Geceleri yatağında yatmamı özledin. Dudaklarımı tam *buraya* bastırmamı özledin" Dudaklarını boynuma bastırınca tekrar titredim. Bu da bir kez daha kısıksesle gülmesine sebep oldu. "Evet, sanırım artık sana hiçbir şey hissettiremiyorum, değil mi bebeğim?"

"Bana bebeğim *deme*." Kalbimin güm güm çarpışını görmezden gelerek sinirle onu ittim. Beni böyle etkilemesinden nefret ediyordum. "Beni rahat bırak."

Arkamızdan alçak bir ses duyduk. "Kızı duydun. Onu yalnız bırak."

Easton bize doğru yaklaştı ve bir eliyle sertçe Reed'in omzunu kavradı. Easton, Reed'den bir yaş küçük olsa da en az onun kadar uzun ve iriydi. Reed'i üzerimden çekip alması zor olmadı.

Yaka paça çekilmekten etkilenmemiş Reed, "Bu özel bir konuşma," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Easton bana bakarak. "Abimizle konuşma havasında hissediyor musun, küçük kardeş?"

"Hayır," dedim zoraki bir neşeyle.

Easton güldü. "Aldın cevabını, Reed. Konuşma bitmiştir." Gözlerindeki alaycı parıltı sönerek yerini öfkeye bıraktı. "Ayrıca babam mesaj attı. Hemen eve gitmemizi istiyor. O ve Brooke'un bize bir duyurusu olacaktı."

Hızla Easton'a döndüm. "Brooke mu?"

Sert bir kahkahayla Reed'e döndü. "Ne yani, ona söylemedin mi?"

"Bana neyi söylemedi mi?" diye sordum. Brooke evde ne halt ediyordu?

Reed kardeşine ölümcül bir bakış attı.

"Öff, Ella'ya neden söylemediğini çok merak ediyorum." Easton omuz silkerek bana, "Babamla Brooke barıştılar," dedi.

Elim ayağım buz kesti. Nasıl ya? Callum ne demeye o cadıyla barışmıştı ki?

Ya ben o gece Reed'in odasında yaşananlardan sonra o kadınla nasıl yüz yüze gelecektim?

Bacaklarım hissizleşti, ellerim titremeye başladı. Ne kadar çok titrediğimi oğlanlar fark etmesinler ve bu haber karşısında ne kadar sarsıldığımı anlamasınlar diye dua ettim.

Şu anda eve gitmek en son istediğim şey hâlini almıştı.

13

ARABALARIMIZLA birer birer Royal malikânesinin daire şeklindeki kocaman araba yoluna girdik. Benim üstü açık arabam, Easton'ın kamyoneti. Reed'in Range Rover'ı. İkizlerin ortak kullandığı Rover. Royal kardeşlerin arabalarının kapılarını çarparak inip malikânenin yan kapısında gözden kayboluşlarını izlerken arabada kaldım.

Brooke'un burada olduğuna inanamıyordum. Reed'in bana bundan bahsetmeyi "unutmuş" olmasına da inanamıyordum. Dibimden ayrılmadığı ve onu hâlâ istediğimle, beni geri kazanağıyla dalgasını geçtiği onca zaman boyunca Brooke'un geri döndüğünü bana söyleyememiş miydi?

Ama tabii ki hiçbir şey söylemezdi. Reed aklınca Brooke'a hiç dokunmamış ve sanki o hiç var olmamış gibi davranırsa bir ihtimal onu unutacağımı sanıyordu.

Ama unutmuyacaktım elbette. Ella Harper unutmazdı. Asla.

Derin bir nefes alarak, arabadan çıkma zamanı geldi dedim ancak kendime verdiğim bu komut işe yaramadı çünkü oturduğum yerde kalmaya devam ettim. Ancak malikânenin yan kapısı açılınca sürücü koltuğundan kalkabildim.

Brooke ağzı kulaklarında, "Ella," diye seslendi.

Sırt çantamı kaptım ve onu geçmeye çalışarak arabanın etrafından dolandım ama yolumu kapadı. Daha önce birine hiç bu kadar yumruk atmak istememiştim. Hatırladığım kadar sarışın ve sahteydi, üzerinde pahalı bir mini elbise, yüksek topuklu stiletto'lar ve bir Tiffany dükkânını doldurmaya yetecek kadar çok pırlanta vardı.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim.

Güldü. "Ah, tatlım, ciddi olamazsın."

"Hayır, ciddiylim. Şimdi çekil yolumdan."

"Seninle kız kıza küçük bir sohbet yapmadan bırakmam," diye şakıdı. "Birkaç şeyi düzeltmeden senin içeriye girmene izin veremem."

İnanamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Düzeltilecek bir şey yok." Her ne kadar o ve Reed bunun dünyaya haykırılmasını hak ediyor olsa da bir nedenden dolayı sesimi alçaltarak, "Sen Callum'un oğluyla yattın," dedim.

"Öyle mi?" dedi tekrar kıkırdayarak. "Öyle bir şeyi yapmış olsaydım ve bu evde birileri bunu biliyor olsaydı," bana anlamlı bir bakış attı, "o zaman Callum bunu çoktan öğrenmiş olurdu."

Beni burada alt etmişti işte. Çenemi kapalı tuttuğum için kendime kızıyordum. Callum'a edeceğim tek bir kelimeyle Brooke tarih olabilirdi. Siz daha sadakatsiz kaltak diyemeden onu hızla kapı dışarı ederdi ki.

Ama... Aynı şekilde Reed'i de kapıya koyardı. Hatta onu evlatlıktan bile reddedebilirdi.

Tanrım, ben hastaydım. Kafamda birkaç tahtam eksik olmalıydı. Yoksa neden hâlâ Reed Royal'ın başına ne geleceğini umursuyordum ki?

Brooke bilmiş bilmiş gülümsedi. "Ah, seni zavallı sefil kız. Ona âşık olmuştun."

Dişlerimi sıktım. Yanılıyordu. Ona artık âşık değildim. Değildim işte.

"Seni uyarmaya çalıştım. Royallar seni mahvederler dedim ama sen beni dinlemedin."

"Bu yüzden sen de beni cezalandırdın, öyle mi?" diye sordum alayla.

"Seni cezalandırmak mı?" Samimi görünen bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen benim tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun ki tatlım?"

Ağzım açık ona baktım. "Reed'le yattın. İkinizi bastım! Yoksa bunu öylece unuttun mu?"

Brooke elini sallayarak, "Ah, kaçtığın geceden mi bahsediyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama o gece... heyecan verici şeyler yaşanmadı."

"S-sen çıplaktın," dedim kekeleyerek.

"Bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordum sadece." Benim afallamış ifademe göz devirdi. "Reed'e bir ders vermem gerekiyordu."

"Senin sadakatsiz bir yalancı olduğunun dersini mi?"

"Hayır, bu evin benim evim olduğu dersini," dedi eliyle arkamızdaki malikâneyi işaret ederek. "Burada artık onun sözü geçmiyor, benimki geçiyor." Brooke parlak altın sarısı buklelerinden sıyrılan bir tutamı alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Haddini aşarsa olacakları göstermek, parmağımı bile kıpırdatmadan onu mahvedebileceğimi anlatmak istedim. Ne kadar kolay olduğunu gördün değil mi? Kıyafetlerimi bir çıkardım ve abra kadabra! İlişkisi bir anda yok oldu. İşte biz buna güç diyoruz, tatlım."

Yanağımın içini ısırdım, artık neye inanacağımı bilmiyordum. Reed bunları söylemesi için onunla pazarlık mı yapmıştı? Yalan söyleyip Reed'le yatmamış gibi davranmanın karşılığında ondan bir şeyler mi almıştı? Ama ne? Hem fark eder miydi ki? Şimdi olmasa da daha önce yatmışlardı. Babasına böylesine ihanet edebilecek kapasitede biri *bana* da kolaylıkla edebilirdi.

İşimi şansa bırakamazdım. O gece odasında neler gördüğümü biliyordum. Brooke çıplaktı. Ve Reed orada öylece dikilip tek kelime etmemişti. Eğer Reed ve Brooke'un aklıma şüphe tohumları ekmesine izin verirsem, aptalca bir şey... yani onu affetmek gibi bir şey yapmam an meselesi olurdu. Sonra Reed beni tekrar incitirdi ve bu kez kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı.

Yüzümde ondan ne kadar tiksindiğimi belli eden bir ifadeyle, "Sen Callum'un oğluyla yattın," dedim tekrardan. "O gece yatıp yatmaman önemli değil, sen yine de Callum'a ihanet ettin, hem de kendi oğluyla."

Sadece gülümsedi.

Midem ağzıma geldi. "Sen..." diye başladım ama devamı gelmedi. Öff, dünyadaki hiçbir hakaret bu kadın için yeterli değildi.

"Ben ne?" dedi alayla. "Bir sürtük müyüm? Bir servet avcısı mıyım? Başka aşağılamaların da var mı? Biz kadınlar neden birlik olamıyoruz anlamıyorum. Ama bir şey diyeyim mi, tatlım, hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil. Bu ev yakında benim olacak ve burada benim sözüm geçecek. İyi tarafıma denk gelmeye çalışsan iyi olur." Tek kaşını kaldırdı.

Daha önce Brooke gibilerle yüzlerce kez karşılaştığımı kendime hatırlattım. Bu kadın gizli zorbalardandı. Varlıklı olan insanlara karşı tatlı dilli, hedefine ulaşma konusunda ona yardımcı dokunmayacak kızlara karşı küstah, tehdit oluşturan herhangi birine karşı ise tam bir şeytandı.

Beni bir tehdit olarak görmesinden aldığım cesaretle ben de kaşlarımdan birini kaldırıp, "Callum beni kapı dışarı etmene asla izin vermez. Verse bile bu umurumda olmaz. Zaten buradan kaçmaya çalışmıştım, unuttun mu?" dedim.

"Ama sonuçta geri döndün, değil mi canım?"

"Çünkü beni dönmeye zorladı," diye mırıldandım.

"Hayır, sen kendin istediğin için döndün. İstedığın kadar Royallardan nefret ettiğini söyleyebilirsin, tatlım ama gerçek şu ki, sen bu ailenin parçası olmak istiyorsun. Aslında herhangi bir ailenin. Zavallı yetim Ella'nın onu sevecek birilerine ihtiyacı var."

Yanıliyordu. Benim buna ihtiyacım yoktu. Annem öldükten sonraki iki yıl tek başıma yaşamıştım. Bunu yine yapabiliyordim. Yalnız olmakla bir sorunum yoktu.

Değil mi?

"Birkaç dürtüklemeden sonra Callum'un da benimle aynı fikri paylaşacağını garanti edebilirim," dedi Brooke. "Callum'u hani

yöne dürtükleyeceğimin kararı sana kalmış. Royalların hayat tarzıyla mı yaşamak istersin yoksa birkaç dolar için poponu sallamak mı? Kaderin senin ellerinde." Ojeli tırnaklarıyla yanındaki boşluğu işaret ederek, "Burada hâlâ senin için bir yer var," dedi.

Bir araba sesi duyunca ikimiz de arkamıza döndük. Gideon'ın SUV'si Easton'ın komyonetinin arkasında durdu. Royalların en büyük kardeşi sürücü koltuğundan çıktı, bizi süzdü ve "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Aramıza geri döndüğü için Ella'yla hasret gideriyorduk," diye cevapladı Brooke ve bana göz kırptı. "Gel buraya da bana bir öpücük ver bakalım, canım."

Gideon onun yerine bir kaktüsü öpmeyi tercih eder gibi görünüyordu fakat yine de ağır adımlarla gelip yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne için toplandık şimdi?" diye söylendi. "Öğleden sonraki derslerimi asıp buraya üç saat araba sürdüm, önemli bir şey olsa iyi olur."

"Ah, önemli elbette." Brooke gizemli bir havayla gülümsedi. "Hadi içeri girelim, babanla size her şeyi anlatacağız."

Beş dakika sonra, asık suratlı Callum bizi evin ön bölümündeki bir odaya geçirdi. Eli koruyucu bir şekilde Brooke'un belinde duruyordu. Ya Brooke? Balıkçı kedisi gibi kasım kasım kasılıyordu.

Oda, güneydeki eski çiftlik evlerinin tarzını andıran bir şıklıkta dekore edilmişti. Duvarlar açık krem rengi duvar kâğıdıyla kaplıydı ve tavan birkaç santimlik kartonpiyerlerle süslenmişti. Oda o kadar büyüktü ki iki oturma bölümünden oluşuyordu; biri, şeftali rengi ipek perdelerin donattığı, yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanındaydı, diğeri ise kapıya yakındı. Brooke, şöminenin yanındaki açık yeşil ve şeftali rengindeki tekli koltuklardan birine oturdu.

Şöminenin üzerinde Maria Royal'ın tablosu asılıydı. Brooke'un bu odada, o tablonun önünde oturmasında korkunç bir yanlışlık vardı. Bu, günah gibi bir şeydi.

Callum kendisine bir bardak viski doldurduktan sonra Brooke'un arkasında yerini aldı, bir elini kadının oturduğu koltuğun tepesine koyarken diğer eliyle de neredeyse taşmak üzere olan bardağını tutuyordu.

Gideon pencerelere doğru ilerleyerek orada dikildi, elleri ceplerinde ön bahçedeki çimlere bakıyordu. Easton'la ikimiz de ona doğru gidiyorduk ki Callum'un sesi bizi durdurdu.

"Oturun. Sen de, Gideon."

Gideon kıınıldamadı. Callum'un konuştuğuna dair bir tepki bile vermedi. Reed bir babasına bir Gideon'a baktı ve ânında kararını verdi. Abisine doğru girip yanında durdu.

Taraflar belirlenmişti.

Callum'un parmaklarıyla koltuğu sıkıtiğini gördüm. Vücudu büyük oğluna doğru yönelse de Brooke'un yanında çakılı kalma-ya devam etti. Brooke onu nasıl böyle avucunda tutabiliyordu acaba?

Yatakta *o kadar* da iyi olamazdı.

"Brooke'un -yani bizim- bir haberimiz var."

Easton'la aramızda endişeli bir bakışma geçti. Diğer yanımda duran ikizlerin yüzünde birbirinin aynısı şüpheli bakışlar vardı.

"Brooke bebek bekliyor."

Hepimiz aynı anda şaşkınlıkla nefes alırken ısığa benzer bir ses çıktı.

Son kelime ağzından çıktıktan sonra Callum elindeki bardağı ağzına götürerek içkisini yudumladı. Yudumladı... Yudumladı... Ta ki bardağı boşalana kadar.

Brooke mutlu görünüyordu ve keyfi mide bulandırıcıydı.

Hamile bir kadına vurmak yanlış mıydı? Ellerim yanlarımda yumruk hâlini aldı, iki koltuğun ve yan sehpanın üzerinden uçup onu yalvartana kadar dövebilmek için birinin yeşil ışık yakmasını bekliyordum. Brooke bu aileyi öldürüyordu ve diğer her şeyin yanı sıra ondan en çok bu yüzden nefret ediyordum.

Sonunda Easton sesinde aşığılamayla, "Bu bizi neden ilgilen-diriyor?" diye sordu.

Bu bir Royal bebeği, yani bizim soyadımızı taşıyacak, Brooke'la evleniyoruz." Callum amansızdı. İş toplantılarında da ses tonunun böyle olduğunu hayal ettim ama bu bir iş görüşmesi değildi. Konu ailesiydi.

Brooke sol elini kaldırarak parmaklarını açtı.

Pencerenin yanındaki Reed'in vücudu kaskatı kesildi. Yanındaki Easton öfkeyle hırladı.

Sebastian, "O annemin yüzüğü!" dedi tükürürcesine.

"Annemin yüzüğünü ona veremezsin," dedi Sawyer ve yan sehpanın üzerinden kaptığı vazoyu odanın diğer tarafına fırlattı. Brooke'un yakınlarına düşmedi ama çarpma sesi hepimizin irkilmesine neden oldu. "Sıçarım böyle işe."

"Annenizin yüzüğü değil o," dedi Callum, titreyen ellerinden birini saçlarının arasından geçirerek. "Ona benziyor olabilir ama annenizin yüzüğü üst katta duruyor. Yemin ederim."

Ona hayretle bakakaldım. Ne tür bir adam yeni karısına, ölen karısının yüzüğünün aynısını verirdi? Ve ne tür bir kadın böyle bir yüzüğü kabul ederdi? Brooke'un oynadığı bu oyun benim için fazla çarpıktı. Herkesi incitmekten haz alıyor gibiydi.

"Senin ettiğın yeminler şu koltuğun altındaki toz kadar değersiz," dedi Gideon babasına. Her zamanki yumuşak tavırlarının aksine sert ve soğuk görünüyordu. Tüm Royal oğlanları arasında Gid en sakin olanıydı. Ama şu anda hiç sakin görünmüyordu. "Onunla istediğın kadar bebek yapabilirsin ama onlar ailemizin bir parçası değiller ve asla da olmayacaklar."

Öne atılarak Brooke ve Callum'a doğru yürüdü. Önlerinde durduğunda nefesimi tuttum.

Brooke'a, "Sen asla buraya ait olmayacaksın," dedi, bunu o kadar objektif bir şekilde söylemişti ki kadının suratı asıldı. "Bacaklarını kime açarsan aç, bir kenar mahalle orospusundan daha fazlası olamayacaksın."

Brooke gülümseyerek, "Ve sen de annesi kendini öldürmüş, zengin bir adamın unutulmuş evladından başka bir şey olamayacaksın," dedi.

Gideon irkildi ve hızla arkasına dönüp odadan çıktı. İkizler de onu takip etti. Ardından Easton da gitti. Sadece Reed ve ben kaldığımızda elimde olmadan ona doğru bir bakış attım. Yüzünde tiksinti vardı. Öfke. Ve hayal kırıklığı.

Sadece... şaşkınlık yoktu.

Callum, Royal ailesine katılacak yeni bebeği duyurduğunda bu haber Reed dışında herkesi şok etmişti.

Bakışlarımız buluştuğu anda mavi gözlerinde gerçeği gördüm.

Reed zaten biliyordu.

14

Reed

ELLA'NIN GÖZLERİ bana döndüğü an hemen yanlış sonuca vardığını anladım.

Bileğinden tuttuğum gibi onu salondan çıkarıp holün karşısındaki odaya doğru körlemesine çektişirdim. Bu oda annemin çalışma odasıydı ve aynı zamanda Gid'le onu... ölü olarak bulduğumuz odaydı. İşte bu harikaydı. Sanki Ella ile ilişkimiz burada kurtulacaktı. Tabii ya.

"Bak..." diye başladıysam da daha ağızımdan başka bir şey çıkaramadan elimden kurtulup kaçtı.

"O bebek senin, değil mi?" diye sordu nefretle.

"Hayır. Yemin ederim benim değil."

Elleri iki yanında küçük yumruklar hâlini aldı. "Sana inanmıyorum."

Ona doğru uzanmak istedim ama bunun iyi sonuçlanacağından şüpheliydim. "Sen buraya geldiğinden beri ona dokunmadım," dedim tekrardan, bunu bin defa söylemişim gibi hissediyordum. "Sen gelmeden çok önce onunla işim bitmişti."

Oda o kadar uzun zamandır kapalı tutuluyordu ki Ella en yakınındaki yüzeye eliyle vurduğunda tozlar havaya saçıldı. "O bebeğin senin olmadığını nereden biliyorsun?"

Huzursuzca kıpırdandım çünkü cevabım kötü bir anıyı gün yüzüne çıkaracaktı ama başka şansım yoktu. "Onu o gece gördüğümde karnı küçük bir çıkıntıdan ibaretti."

Ella'nın rengi attı, Brooke'u çıplak bir şekilde benim odamda bulduğu o gecenin gözünde canlandığını biliyordum. "Bilmiyorsun. Bilemezsin. Test yapmadan bilemezsin. Midem bulanıyor," dedi elini karnına koyarak. "Gerçekten de çok midem bulanıyor."

"O bebek benim değil. Babamın olmalı. Lanet olsun başka birinin bile olabilir. Babamı aldatmaya meraklıydı zaten," dedim umutsuzca.

"Tıpkı sen."

Nesefim kesildi. Bu belden aşağı vurmaktı ve Ella da bunun farkındaydı. Ama pes etmeye niyetim yoktu. Hile yapmam gerekse bile bu savaşı kazanacaktım.

"Piçlik yaptığımı inkâr etmiyorum. Belki hâlâ öyleyimdir ama Brooke'un bebeğinin babası ben değilim. Ben seni aldatmadım. Ben senden sadece geçmişimle ilgili bilgileri sakladım ki bu boktan bir hamleydi, biliyorum. Yanlış yaptım. Özür dilerim. Sadece... Lütfen ama lütfen beni affet," diye yalvardım. "Beni affet ve ikimizi de bu acıdan kurtar."

"Artık bir önemi kalmadı." Yüzüne beni korkutan bir duygusuzluk hâkimdi. Başını iki yana salladı. "Seninle tanışmadan önce hayatım bir bok yığınıydı. Ama bununla baş ediyordum çünkü başka ne yapabilirdim ki? Babamın yanımda olmaması pek önemli değildi çünkü annem yanımdaydı. Annemi kaybettiğimde ise kendime, O kadar çok acı çekiyordu ki öldüğü için şükretmelisin, dedim. Daha sonra buraya geldim, sana baktım ve şöyle düşündüm; bu sert, kaba dış görünüşün altında kendimi görüyorum. Bu çocuk annesini kaybetmiş; öfkeli, kırgın ve ben onu görebiliyorum. Belki o da beni görüyordur."

Bir şeyleri içinde, beni de dışında tutmaya çalışıyormuşçasına kollarını kendine sardı. Canının yandığı dışında bir şey bilmiyordum. Ona doğru uzandığımda sanki dokunuşumun düşüncesi bile ona acı veriyormuş gibi benden kaçındı.

Siktir, çok acı çekiyordu ve bunun sorumlusu bendim.

"Seni... görüyordum... *hâlâ* görüyorum," diye fısıldadım.

Beni dinlemiyordu. "Ve kendi kendime dedim ki, bu çocuğun peşini bırakmayacağım. Eninde sonunda onu bezdirip aramızdaki şeyin bir masal kadar güzel olabileceğine ikna edeceğim. Ama biz masal falan değiliz. Biz hiçbir şey değiliz. Biz bir *duman*dan ibaretiz – hayali ve anlamsız." Sessiz bir şekilde parmaklarını şıklattı. "Biz bir trajedi bile değiliz. Bir hiçten bile azız."

Sözleri kalbimi sızlattı. Haklıydı. Peşini bırakmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Çektiği acı, bana ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Şu noktada sadece bir korkak savaşı bırakabilirdi. Bu acıların sebebi bendim ve eğer bana bir şans verirse bu acıları yok edebileceğimi biliyordum.

Derin bir nefes aldım. "Bu oyunu iki şekilde oynayabilirim. Pes edip geri çekilirim ya da senin için savaşırım. Bil bakalım ben hangisini yapıyorum?"

Ella bana taş kadar katı bir sessizlikle baktığında konuşmaya devam ettim, "İşleri batırdım, biliyorum. En başından dürüst olmalıydım. O gece Brooke bana hamile olduğunu söylediğinde paniğe kapıldım. Beynim durdu. O anda sana ona bir zamanlar el sürdüğümü anlatmadan olayı açıklamanın bir yolunu düşünüyordum. Ve utanmıştım, tamam mı? Utanmıştım. Duymak istediğin bu muydu?"

Dudakları kıvrıldı. "Evet, ben de neyim biliyor musun? Korku filmlerindeki o aptal kız. Sen beni o aptal kıza *dönüştürdün*." Parmağını suçlayıcı bir şekilde bana doğru salladı. "Ben, eli bıçaklı adamın olduğu eve koşarak geri dönen o kıyım. Beni uyar-mıştın. Tekrar tekrar uyardın hatta, benden uzak dur dedin ama ben dinlemedim. Daha akıllı olduğumu sanardım."

"Yanıliyordum. Biz birbirimizden uzak durmamalıydık. Birbirimizden uzak duramıyoruz. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Ona doğru ilerledim, ayak parmaklarım onunkilere değmek üzereyken durdum. Sonra hızlı bir hareketle onu kendime çek-

tim. Ah, kahretsin. Vücutuma yaslanması çok iyi hissettiriyordu. Ellerimi yumuşak saçlarına daldırmak ve onu delice öpmek istiyordum ama yakıcı gözleri bana öfkeyle bakıyordu.

"Bana dokunmayı kes," diye bağırdı. "Ölsem daha..."

Elimle ağzımı kapattım. "Pişman olacağın şeyler söyleme. Geri dönüşü olmayan şeyler söyleme," diye uyardım.

Eli hızla havalandırarak yanağımda patladı. Çenem darbeyeyle sağ doğru sarsılsa da onu bırakmadım. Gözlerinin içi parlıyor, omuzları titriyordu. İddiaya varım, şu an ben de en az onun kadar aptal, çıldırmış ve kontrolden çıkmış görünüyordum.

"Benden ne istiyorsun? Söyle yapayım. Dizlerimin üzerine mi çökeyim? Ayaklarını mı öpeyim?"

"Hayır, gururunu kendine sakla," dedi küçümseyerek. "Geceleri içini ısıtır. Ah, ama doğru ya, bunun için Brooke var." Göğsümü sert bir şekilde iterek benden uzaklaştı ve ben ona ulaşmadan kapıyı bir mücadeleyle açtı.

Babam ve Brooke koridorda bizi görünce bir an durdu. Babamın bakışları Ella'nın aceleyle kaçan silüetini yakalayınca gözlerini kısarak bana döndü. Brooke'un ise ağzı kulaklarındaydı.

Yanlarından sinirle geçip Gid'i bulmaya gittim. Belki sorularına o bir cevap bulabilirdi. Zaten şu noktada benimle konuşan tek kardeşim oydu.

Onu, çimenliği plaj dediğimiz kum parçasından ayıran kaya çıkıntılarının orada buldum. Okyanus soğuk ve karanlık görünüyordu, yalnızca yarısı bulutların ardına gizlenmiş ay tarafından aydınlanıyordu.

Dönüp bana bakmaya zahmet bile etmeden, "Bebek senden mi?" diye sordu.

"Neden herkes öyle olduğunu düşünüyor?"

"Aman be, kardeşim, Brooke'la yattığını bilen herkes neden bebeğin senden olduğunu düşünüyor ben de anlamıyorum."

"Benden değil." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Altı aydan uzun süredir ona dokunmadım. Aziz Patrick Günü'nden bu yana. Kafamız güzeldi, hatırladın mı? Üst katta kendim-

den geçmiştim. Üstüme çıktı. Çıplak bir şekilde uyandığımda Brooke'un yanımda olduğundan fazlasını hatırlamıyordum. Babam dışarıdaydı, bizi arayıp akşam yemeğine çağırmişti. Ona o zaman anlatacaktım. O gece. Ama sonra korkaklık ettim."

Gideon cevap vermedi. Öylece suya bakmaya devam etti.

"Dinah ve Brooke'un bu aileyi yok etmeye çalıştığını düşünürdüm hep, oysa şimdi bu aileyi bizim yok ettiğimizi düşünüyorum. Bu aileyi öldüren biziz. Ve işleri nasıl düzeltereğimi bilmiyorum, Gid. Bana akıl ver." *Bana yardım et.* Sessizliğini koruyunca, bir bağ kurmak için umutsuzca şansımı tekrar denedim, "Annemin bize *İsviçreli Robinsonlar*'ı okuduğu zamanları hatırlıyor musun? Sahil boyunca bir aşağı bir yukarı gezinip içinde yaşayabileceğimiz güzel bir mağara bulmaya çalışmıştık. Balina avlayacak, yabani meyveler yiyecek, sarmaşıklar ve yosunlarla kendimize kıyafetler yapacaktık."

"Artık çocuk değiliz."

"Biliyorum ama bu hâlâ bir aile olmadığımız anlamına gelmiyor."

"Gitmek isteyen sendin," diye hatırlattı. "Buralardan uzaklaşmayı dilinden düşürmeyen sendin. Şimdi Ella gelince kalma-ya degeceğine mi karar verdin? Ailene olan bağlılığın bu kadar mı senin?"

Kumlara atlayıp gecenin içinde kayboldu ve beni acınası düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Brooke'la yatmam için kimse beni zorlamamıştı, bu kararı kendi başıma vermiştim. Aletimi kız arkadaşına geçirerek dolaylı olarak babama da geçirdiğimi düşünüp bundan sapıkça zevk almıştım.

Babamın acı çekmesini istemiştim, ailemize yaptığı onca şeyden sonra bunu hak etmişti. Sadakatsizliği ve yalanlarıyla annemi uçurumun kıyısına itmişti. En kötüsü de yalanlardı sanırım. Steve'in yediği tüm o haltlarla, dünyanın dört bir yanındaki genelevlerdeki yüksek standartlı hayat kadınlarıyla, modellerle ve yalnızca bir milyarderin karşılayabileceği aktrislerle hiçbir

alakasının olmadığını sürekli dile getirmese belki de annem onu terk ederdi.

Terk etmiş olsaydı muhtemelen şu an hayatta olurdu. Ama hayatta değildi ve babamın ihmalkârlığıyla sadakatsizliğı en az o gece aldığı haplar kadar öldürücüydü.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona Brooke'la aramızdaki şeyi itiraf etme cesareti gösteremediğim için, aldığım intikamın hiçbir anlamı yoktu elbette. Ve öğrendiğini düşündüğüm her an kusacak gibi hissediyordum.

Son birkaç yılını çevremdeki her şeyi yok etmeye çalışarak geçirmiştim. Başarının bu kadar acı vereceğini kim bilebilirdi.

15

Ella

CUMA GÜNÜ ÖĞLE yemeğinde Val, "Neler oluyor?" diye sordu. "Sakın bana 'hiçbir şey' deme çünkü hepiniz depresif bir karmaşa gibi görünüyorsunuz. Easton bile biri tavuğuna kış demiş gibi görünüyor."

"Benzetme mi yaptın sen şimdi?" diye şaka yapmaya çalıştım. Valerie bana kötü kötü baktı. "Hayır. Pek sayılmaz."

Yemeğimle oynadım. Tüm hafta boyunca hiçbir şey yiyememişim ve bu belli olmaya başlamıştı. Her yemek yemeye kalkıştığımda gözümün önüne Brooke'un bize hamilelik haberini verşi geliyordu fakat yanında Callum'u değil Reed'i görüyordum. Ve benim lanet olası aklım buradan yola çıkarak bana kucağında bebek tutan Reed'in, yanında bir fitness modeli gibi görünen Brooke'la beraber parkta bebek arabası süren Reed'in ve aptal bebeklerinin ilk adımlarına sevinen ikilinin görüntülerini gösteriyordu.

İştahsızlığımı şaşmamalıydı.

Bu sabah kot pantolonumu giydiğimde üzerime bol gelmişti. Ben kıyafetleri değil kıyafetler beni giyiyordu sanki.

Val'e tüm Royal ailesinin içten dışa nasıl çürüdüğünü anlatmaya hazır değildim ama ona şu an bir şeyler vermezsem çatalı-

nı bana saplayabilirdi. "Tek çocuk olmak zor sanırdım ama aile dramı bundan yüz kat daha betermiş."

"Reed mi?" diye sordu.

"Sadece o değil, hepsi." Evdeki gerilimden, kahvaltıda kardeşlerin göz göze dahi gelmemesinden nefret ediyordum. Ayrıca artık bir işim olmadığı için kaçış yolum da yoktu. Sanırım yeni bir iş bulmam gerekiyordu. Bu kez paraya ihtiyacım olduğundan da değildi, ne zaman eve girsem omuzlarıma yüz kiloluk bir yük çöküyor gibi hissettiğimdendi. Bebek doğduğunda bu çok daha kötü olacaktı. Bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum.

"Hayat berbat ama seni daha iyi hissettirecekse, Tam'i engelledim."

"Engelledin mi?" *Zamanı gelmişti.* Tam'in açık ilişki yaşama teklifi aptallıktı çünkü çocuk resmen Val'i burada kilit altına alıp kokuşmuş kıcıyla üniversite kampüsünde sürtmeyi planlıyordu ancak Val bunu hak etmiyordu. "Bu beni gerçekten de daha iyi hissettirdi."

"Evet, gerçekten iyi geldi. Mesajlarını okuyarak kendime işkence ediyordum ve bu yüzden güçsüz düştüğümü hissediyordum."

"Ondan daha iyisini hak ettiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Diyet kolasından bir yudum aldı. "Dün gece numarasını engelledikten sonra uzun zamandır ilk defa rahat bir uyku çektim. Bu sabah uyandığımda, şey, hâlâ canım acıyordu ama bu kez acı eskisi kadar kötü değildi."

"Zamanla daha iyi olacak." Sözcükler ağzımdan kolayca döküldü. Bu bir zamanlar benim kişisel mantramdı.

Artık buna inandığımdan emin değildim.

Kola kutusuyla oynayarak, "Umarım. Gerçek hayatta da engelleme tuşu var mıdır? Çünkü hayatımda öyle bir şeye ihtiyacım var," dedi.

"Güneş gözlüğü. Büyük güneş gözlüğü," diye tavsiyede bulundum. "Ya da bir dakika, daha iyisi – bir kalkan." Bunu ben de evde Reed'e karşı kullanabilirdim.

Aptalca önerimi düşünürken yüzüne istemsiz bir gülümseme yayıldı. "O şeyle manevra falan yapmak zor olmaz mı?"

"Hayır, harika olur. Hadi bunun patentini alıp milyon dolarlar kazanalım."

"Oldu bu iş," deyip elini uzatınca tokalaştık.

"Tanrım, Val. Sen buraya taşındığımdan beri başıma gelen en iyi şeysin."

"Biliyorum." Gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi, langırt masasına yandan bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Hadi bu akşam maça gidelim."

"Şey, teşekkürler ama almayayım. Senin hakkında söylediğim iyi şeyleri geri alıyorum."

"Neden ama?"

"Birincisi, futbol sevmiyorum. İkincisi, hoşlanmadığım insanlar için sevinç gösterisi yapmak istemiyorum. Üçüncüsü ise, senin dışındaki tüm Astor Park cehennem ateşinde yansa umurunda değil."

"Beni altı kırkta alabilirsin."

"Hayır. Maça gitmek istemiyorum."

"Ay, hadi ama. İkimizin de kafamızı dağıtacak bir şeylere ihtiyacı var. Senin Reed'den, benim de Tam'den uzaklaşmam lazım. Herkes Riderların maçına gidiyor. Orada boştaki erkek yığınının bir göz atıp kırık kalplerimizi ferahlatacak birini seçebiliriz."

"Bunun yerine bir fıçı dondurma yesek olmaz mı?"

"İkisini de yapabiliriz. Hem dondurmamızı yeriz hem de gönül eğlendiririz."

Bana kaşlarını oynattı, istemsizce güldüm ama kalbim buna itiraz ediyordu. Tek bir kişinin dokunuşunu istiyordum, o da Reed'inkiydi. Sadakatsiz piç. Lanet olsun, belki de kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"Peki, gidelim."

Val o akşam yolcu koltuğuna geçtiğinde, "Arabadan in," dedi. "Kıyafetine dikkatlice bakmam lazım."

"Maça vardığımızda görürsün."

"Bunu Reed futbol formasının içine boşalsın diye mi yapıyorsun yoksa Astor Park'taki kızları çıldırtmak için mi?"

Reed'le ilgili söylediği şeyi duymazdan geldim. Onu kıskançlıktan delirtmek için falan uğraşmıyordum. Tabii ki hayır. Hem de hiç.

"Bana bu akşam yeni bir erkek seçmem gerektiğini söylemedin mi? Bu da benim erkek tavlama kıyafetim," dedim elimi üzerimdekilere doğru sallayarak.

Siyah taytın üzerine çizgili diz altı çoraplar çekmiş, üzerime de okuldan sonra uğradığım ikinci el dükkânında bulduğum eski bir formayı geçirmiştim. Formayı tayta içime birkaç çift çorap tıkmışım gibi görünmeden sokamamıştım, bunun yerine geniş siyah bir kemer almış ve bununla formayı kalçamda toplamıştım.

İki gevşek saç örgüsü, dağıtılmış siyah göz makyajıyla -akmasın diye kalın bir tabaka makyaj bazının üzerine bir ton siyah eyeliner sürmüştüm- kız futbolcu görünümümü tamamlamıştım.

"Sadece bir erkek dedim, tüm sürüyü kastetmemiştim," dedi Val alaycı bir şekilde. "Neyse, belki bana yararı dokunur. Sen istediğini alırsın, kalanları da bana bırakırsın."

"Çok komiksin."

"Ciddiyim. İçeri girerken bize eşlik etmeleri için ikizleri çağırmanız gerektiğini düşünüyorum. Seni gördükten sonra kızların bize yapacaklarından korkuyorum açıkçası."

Val'in tahmini o kadar da yanlış değildi. Ailelerin ve kız arkadaşların, oyuncuların soyunma odasından çıkıp sahaya koşmasını beklediği alanın yanından geçerken futbolcuların sevgilileri bana kötü bakışlar attılar.

Diğer kızlardan gelen hakaretler -"sürtük", "kenar mahalle kıızı" ve "ne beklersin ki"- kalabalık boyunca süzüldü.

Val, "Bu hatunlar o kadar kıskançlar ki bu gece parmakları-

nı boğazlarına sokmak zorunda kalmayacaklar," diye söylendi. "Aldıkları kalorileri kıskançlıkları eritecek."

Omuz silktim. "Daha kötülerini de duydum, gerçekten umur samıyorum."

"Umursamamalısın zaten. Gelecek hafta etrafımız sürtük futbolculardan oluşan bir takımla çevrilmiş olacak."

"O zaman daha çok çalışmalıyım." Bir mücadeleye aldırma dım.

Öğrenci bölümüne vardığımızda Jordan bizi geri çevirdi.

"Bizimle oturamazsınız," diye açıkladı.

Gözlerimi devirdim. "Neden? Kıymetli tribününüz için fazla mı pisim?"

"O da var," dedi sırtarak. "Ama asıl neden yanlış renklerde giyinmeniz."

Öğrenci kalabalığına göz attığımda haklı olduğunu gördüm. Herkes tişörtlerinin rengine göre yerleştirilmişti ve böylece tribünde siyah fon üzerine altın sarısı bir A harfi oluşturulmuştu. Ben beyaz bir forma, Val ise göbeği açık, gri bir triko kazak giyiyordu. Jordan siyah bir kedi kadın tulumu giymişti, lateksten oluşan dominatrix kostümünün tek eksiği bir kırbaç ve sandalyeydi.

"Sanırım duyuruyu kaçırdık." Herkesin kusursuz bir şekilde Jordan'ın planına uyuşuna bakılırsa bir duyuru yapılmış olmalıydı. Elimde olmadan etkilendim. Yüzlerce öğrenciye renk düzenine göre tişörtler giydirip planlı bir dizilimde oturtmak kolay olmasa gerek.

"Belki de arada bir Astor'un snap hikâyelerine baksan iyi olur." Parlak saçlarını savurarak döndü.

Astor'un bir snapchat hesabı olduğunu bile bilmiyordum.

"Hadi gel," dedi Val kolumu çekştirerek. "Ailelerin yanında otururuz."

En üst sıralarda, patlamış mısır yiyip Riderlar için teza hürat yapıyormuşuz gibi davranabileceğimiz bir yer bulduk. "Jordan'ın üzerindeki de neydi öyle?" dedim kıkırdayarak. "Yarı zamanlı sado-mazo sahibeliği mi yapıyor?"

"Hayır," dedi Val, ağzına birkaç patlamış mısır atarak. "Devre arasında müzik grubundan önce dans ekibi sahneye çıkıyor, sanırım bu da onların kostümü."

Haklıydı. İlk yarı olduğunda Jordan ve dans ekibi, bolca popo ve meme sallama hareketiyle dolu bir gösteri sergiledi; o kadar ki, günün birinde aile servetleri suyunu çekerse diye spor çantalarına Daddy G'nin kartını sıkıştırmalıymışım gibi hissettim.

Elimi ağzıma kapatarak Val'e, "En az beş dolarlık bir bahşış koparırlardı," diye fısıldadım.

"Sadece beş dolar mı? Ben soyunacak olsam her adamdan en az yirmi dolar bahşış beklerdim."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen olsan bedavaya soyunurdun," diye sataştım. Val bir keresinde bana teşhirci eğilimleri olduğundan bahsetmişti. Moonglow'da düzenlenen on sekiz yaş üstü bir partiye katıldığımızda, beni tavandan sarkıtılan kafeslerin içinde dans etmeye zorlamıştı.

"Doğru. Ama karşılığında para almaya da hayır demezdim." Bana düşünceli bir bakış attı. "O tür kulüplerde çalıştığın zaman ne kadar kazanıyorum demiştin?"

"Bir şey dememiştim. Striptiz yapmak, seksi lise ve üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığın önünde kafes dansı yapmaktan çok farklıdır," diye uyardım. Striptiz kulüplerinin çoğu çaresizlikle pişmanlık kokardı ve bunu derken kulüplerin giyinme odalarından bahsetmiyordum sadece. Kulüpte öğle yemeği olarak yedikleri sekiz dolarlık bifteklerinin üzerinden bir dolarlarını sallayan adamlar en az sahnedeki kızlar kadar düşküncü.

Val burnunu kırıstırarak, "Bilmiyorum. Fazladan para kazanmak güzel olurdu, ayrıca annenle ikinizi geçindirebildiğine göre ciddi bir kazanç sağlamış olmalısın," dedi.

"Bu işle ilgili iyi olan tek şey parası. Ayrıca bu civarlarda striptiz yapmak istemezsin. Birinin seni gördüğünü ve o kişiyle derslere girmek zorunda kaldığını düşün. Çok çok rahatsız edici olurdu."

İç geçirdi. "Sadece bir fikirdi."

Ona sempati duydum. Yoksul akraba statüsünün Val'i gerçekten rahatsız ettiğini biliyordum. Keşke zulamın bir kısmını ona verebilseydim –zaten ihtiyacım da olmuyordu– ama o bağış kabul edecek bir insan değildi. Zaten amcası ve yengesinin yardımlarını kabul etmek zorunda kalıyordu, kesin bunu da bir hayır işi olarak görürdü.

“Seni korumam olarak tutmama ne dersin? Çünkü şu anda herkes bana sanki beni öldürecekmiş gibi bakıyor. Özellikle de şuradaki,” diyerek başımla öğrenci bölümünün ikinci sırasını işaret ettim. Tanıdık görünen sarı saçlı bir kız dönüp dönüp bana kaşlarını çatıyordu.

“Ha, Abby bir pireye bile zarar vermez. Çok pasif biridir. Sence boşalırken de yüzünde o Eeyore ifadesi oluyor mudur?”

Yüksek sesli kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Ama haklıydı. Reed'in eski sevgilisi soluk tenli, sessiz ve yumuşak başlıydı, yani benim tam tersim. Birisi Abby'nin ona Reed'in annesini anımsattığını söylemişti. O zamanlar bu beni çok endişelendirmişti çünkü Reed annesine tapıyordu. Şimdiyse Reed Royal'ı etkilemeye çalışmak umurumda bile değildi.

Ancak Abby'nin umurunda gibiydi. Ve belli ki beni rakibi olarak görüyordu çünkü sürekli bana bakıyordu. Bana danışsaydı, ona Reed'i kazanması için güzel bir tavsiye verebilirdim. İlk ve tek tavsiyem sakın kardeşiyle yatma olurdu.

“Gerçekten de ben yokken Easton'la yattı mı?” diye sordum Val'e.

“Evet. Ne aptal ama değil mi? Yani bu, Reed'i kendinden uzaklaştırmanın en kesin yolu.” Val dudaklarını büzdü. “Ya da bir dakika, belki de değildir. Sen de Easton'la öpüşmüştün ama bu Reed'i kaçırmamıştı.” Ses tonunu tekrar değiştirdi. “Ama sen özelsin. Abby öyle değil. Reed'in ona geri dönmesinin imkânı yok.”

“Ayrıca Abby bile onun için fazla iyi,” diye homurdandım. “Reed sonsuza kadar yalnız kalmayı hak ediyor.”

Val kıs kıs güldü.

"Açıkçası birileri belki maçta bacağına kırar diye bekledim ama görünen o ki hâlâ ayakta ve etrafta dolanıyor maalesef."

"Biz kırabiliriz."

İstekli bir şekilde, "Gecenin bir yarısı ona beyzbol sopasıyla saldırsak?" dedim.

"Sen çoktan planını yapmışsın gibi görünüyor."

"Kendimi birkaç kez bunu yaparken hayal etmiş olabilirim," diye itirafta bulundum.

"Reed'le işini bitirdikten sonra Tam'e de gidebilir miyiz?"

"Tabii. Daha sonra da Craigslist'te bir ilan açarız ve diğer kadınlara da bu hizmeti sunarız. Sopamızın adını da 'İntikam Meleği' koyarız."

"Bu kana susamışlığın şu anda beni çok tahrik ediyor."

"Bunu sürüden birine sakla," dedim. "Gözüne kestirdiğin biri oldu mu?"

"Hayır. Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum." Yani şu anda gözünün gördüğü tek kişi Tam'di. Ben de aynı sorundan mustarıbtım ve benim gözlerimi perdeleyen kişi de Reed'di.

Tribün oturaklarına gömülüp dikkatimizi maça verdik.

Beklendiği üzere maçı Riderlar kazandı ve maç sonrasında ki konuşma ise hemen Astor Park'ın Şükran Günü'nden sonra, Noel'den önce gerçekleştirdiği Kış Balosu'na yöneldi. Dans konuşması Jordan için ön sevişme gibiydi. Val'le stadyumun merdivenlerinden inerken Jordan'ın yüzü parlıyordu. İnişimiz, ebeveynler Jordan'a programını ne kadar beğendiklerini ve ne kadar yetenekli olduğunu söylemek için durduğundan yavaşladı.

Jordan her iltifatla beraber göğsünü biraz daha kabartıyordu. Babalar ona şehvet dolu bir açlıkla bakıyor, sanki Jordan da bundan zevk alıyordu.

Onunla aynı hizaya geldiğimizde, "Güzel gösteriydi," dedim. Üzerine oturan kıyafetiyle oldukça harika görünüyordu, yanakları da sahadaki gösteriden kalma terle parlıyordu.

Bana küçümser bir bakış attıktan sonra beni görmezden gele-

rek kuzenine döndü. "Bu beş para etmez pislik için fazla iyisin, Val. Neden benimle Shea'nın partisine gelmiyorsun?"

"Almayayım. *Öfkeli Yollar*'daki savaş oğlanları peşimizde ol saydı bile yine seninle aynı arabaya binmezdim."

Arkamızdaki birkaç oğlan burunlarından güldüğünde durum Jordan'ı daha da sinirlendirdi.

"Akraba olduğumuza inanamıyorum."

"Biliyorum, ben de bazen benim kadar tatlı birinin nasıl senin gibi sürtük bir kuzeni olabiliyor diye merak ediyorum."

Jordan, Val'e atıldığında salak gibi aralarına girdim. Val ona doğru hamle yaptığı sırada Jordan'ın yumruğu kafamın arkasına indi. Onlardan sıyrıldığımda kendimi tırbazalarda buldum.

"Siktir," dedi çocuklardan biri. "Kız kavgası!"

Koltuklar bir anda boşaldı ve ortam kaosa döndü. Patlamış mısırlar havada uçuşuyordu. Yüzüme kollar, eller, tırnaklar iniyordu. Güçlü bir kol beni çitin üzerine kaldırdığında başka biri beni yakaladı ve diğer tarafa doğru çekip yol üstünden aldı. Baktığımda bu kişinin Reed olduğunu gördüm.

Easton diğer tarafıma gelip kolunu omzuma attı ve beni Reed'den uzaklaştırdı. Birbirlerine kötü bakışlar atmayı sürdürdüler.

"Ee, Montgomerylerdeki partiye gidiyor muyuz?" diye sordu Easton.

"Kostüm giymekten hoşlanmıyorum demiştin sana."

Kıkırdadı ve üzerimdekileri işaret etti. "Sen zaten kostüm giyiyorsun, küçük kardeş."

Ah, evet. Kesinlikle haklıydı.

"Hadi ama," diye ikna etmeye çalıştı. "Eğlenceli olacak."

Pes ettim. "Tamam, neyse ne. Val nerede?" Dönüp tribünlere baktığımda yöneticilerin kavgayı ayırmış olduğunu gördüm.

Bir kol beni kendine doğru çekti. Yine Reed'di. "Ne giydiğini sanıyorsun sen? Kimin forması bu?" diye sordu.

"Sadece ikinci el..."

"Çıkar hemen."

"Ne? Asla."

Yardımcı olması için Easton'a baktım ama o da kaşlarını çatmıştı. "Şimdi düşününce, diğer okulların formasını bizim maçta giyemezsin. Kötü şans getirir."

"Kazandınız," diye hatırlattım.

"Hemen şimdi çıkarıyorsun," diye emretti Reed. Sesi boğuk çıkmıştı çünkü o sırada üzerindeki formayı çıkarmaya çalışıyordu.

"Unut gitsin. Senin formanı giymeyeceğim."

"Ah, öyle de giyeceksin ki." Omuzlukları kulaklarına doğru çıkmıştı. "Lanet olsun, East bana yardım et."

Easton onu duymazdan geldi. "Seni bırakmamı ister misin, kardeşim?"

"Onu ben bırakacağım," dedi Reed sert bir şekilde. Formasını tekrar üzerine geçirdi ve bana ona karşı çıkmam için meydan okuyarak baktı.

Ben de ona karşı çıktım. "Üzgünüm, dostum, bu olmayacak."

"Bana 'dostum' deme."

"Bana emir verme."

Tekrar emir verdi. "Val senin arabanla partiye gidebilir. Sen benimle geliyorsun."

"Aman Tanrım!" diye patladım. "Söylediklerimi idrak etmen için daha ne yapmam gerek, Reed? Bu iş *bitti* diyorum." Öfkem ve sinirim had safhadaydı. "Hem gözüme kestirdiğim biri var artık."

Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Bok var."

Sahada bizi izleyen oyuncu sırasına baktım ve aklıma şeytanca bir fikir geldi. Gözlerim oyun kurucu Wade'e takıldı. Wade tam bir erkek orospusuydu. Bir gece kulübünün otoparkında Reed'in Range Rover'ını seks için kullanmıştı çünkü Reed'e göre Wade kızın birini becermek için eve gitmeyi bekleyememişti.

Reed'e sırtarak Royallardan uzaklaştım ve doğrudan Wade'e giderek kendimi kollarına attım.

Kaslı kollarını refleks olarak bana doladı. Onu öpmek için

eğildiğimdeyse dudakları otomatik olarak aralandı. Tadı ter, koku ise çim gibiydi ve harika öpüşüyordu. Dilini ısrarla ağzında tutsa da dudaklarını ustalikle kullanıyordu.

Kızların harika gece kulüplerini geride bırakıp onunla yabancısı birinin arabasında seks yapmayı kabul etmesine şaşmamalıydı. Saçlarından tutup bacaklarını beline doladım. Buna tepki olarak inledi ve parmaklarını popoma bastırdı.

Tezahüratlar yükseldi ama sonra aniden kesildi. Ardından gördüğüm tek şey Reed'in beni Wade'in kollarından çekip aldığıydı.

"Ne halt ediyorsun, Carlisle?" diye gürledi.

Wade pişmanlıkla omuz silkti. "Üzerime atladı. Düşmesine izin verecek değildim ya."

"Ona dokunma. Ona kimse dokunmasın." Reed kaskını zalı oyunculardan birinin karnına fırlatıp ellerini yumruk yaparak Wade'e doğru ilerledi.

İriyari, sarışın oyun kurucu gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Onu ben cesaretlendirmedim, dostum."

Reed ona kötü bakışlar atarak takımın kalanına parmağını salladı. "Ella bir Royal. O bana ait. Eğer siz götlerden biri onu istiyorsa, önce beni geçmesi gerek."

Ağzım açık kaldı. "Siktir ol git, Reed. Ben ne sana ne de başkasına aitim." Dizinin arkasına bir tekme indirdim ve futbolcu sırasına baktım. "Boştayım. Kim pis striptizciyle çıkmak istiyor? Porno yıldızlarının bile bilmediği bazı numaralar biliyorum."

Gözleri aydınlandı ama sonra bakışları aniden Reed'e yöneldi. Yüz ifadesi nasıl bir hâldeyse artık, hepsi gözlerini yere çevirdi. Tek bir çocuk bile öne çıkmadı.

"Ödlekler," diye söylendim.

Arkamı dönüp hışımla, yüzünde bir sırıtişla saha kenarından bana bakan Val'e doğru yürüdüm. Astor Park veletlerinin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

16

SAVANNAH VE SHEA Montgomery, şehir kulübünün arazi-
sinde bulunan, okyanustan uzak bir malikânede yaşıyordu. Ana
girişte Val üzerimden eğilerek güvenliğe beyaz bir zarf uzattı.
Adam zarfın üzerine ışık tuttu ve görünüşe göre şehir kulübü-
nün şifre çözme yüzüğüyle gizli mesajı okuyarak geçmemize
izin verdi.

“Gerçekten Val, bu neydi şimdi?”

Davetiyeyi kucağıma attı. Krem rengi kâğıt bomboştu. “Gö-
rünmez mürekkep. Yani kopyası yapılamaz.”

“Ciddi misin?” Elimi kâğıdın üzerinde gezidirdim ama
kâğıdın kendisi dışında hiçbir şey hissedemedim. “Bir lise par-
tisini kapılar, özel güvenlikler ve gizli davetiyeler gerektirecek
kadar özel kılan şey ne?”

Davetiyeyi arabanın konsoluna attım ve artık açık olan kapı-
dan geçtim.

“Kalabalığı sınırlı sayıda tutmayı seviyorlar,” diye cevapladı.

“Keşke imkânlarını şerefsizleri uzak tutmak için kullansa-
lardı,” diye söylendim. Daniel Delacorte’u henüz görmemiştim
ama okulda olduğunu ve sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi
Astor koridorlarında yürüdüğünü biliyordum.

"Eğer söz konusu şerefsizlerin parası varsa içeriye girebiliyorlar."

Haklıydı ama bu beni mutlu etmiyordu. Montgomerylerin çıkmaz sokağına daha sapmadan önce bizi yüksek sesli müzik karşıladı. Bir tepeye doğru dizilen uzun bir araba sırasının en sonuna park etmek zorunda kaldık.

Val beni ana salondan geçirerek verandaya yönlendirdi. Montgomerylerin evi fazlasıyla moderndi; tuhaf açılar ve yüzeyler, pencereler ve çelikten ibaretti. Arka bahçedeki havuz alttan aydınlatmalıydı ve betondan fışkıran sular bir kemer çizerek tekrar havuza boşalıyordu, ancak hava çok soğuk olduğu için kimse yüzmüyordu.

"İçecek bir şeyler alacağım, sen ne istersin?" dedi Val soğutucuyu işaret ederek.

"Bira olur."

Bahçenin bir köşesinde Reed'i gördüm. Dev gibi kanatları olan, çiçekli bir taç takmış bir periyle konuşuyordu. Off, bu Abby'ydi. Başları birbirine doğru o kadar eğilmişti ki Reed'in koyu kahverengi saçları Abby'nin çiçek tacının yapraklarına değiyordu. Bu söylediklerim kulağa üstü kapalı bir şekilde müstehcen geliyordu. Önümdeki sahne Reed'le ilgili hatırladığım ilk anılardan birine korkunç şekilde benziyordu.

Abby onun son kız arkadaşıydı, hatta belki de tek kız arkadaşı. Reed, Easton'ın aksine seçiciydi. Önce Abby'yle yatmıştı ve sonra da Brooke'la.

Cinsel geçmişinin tamamını bilmiyordum, belki de hepsi bu kadardı. Belki bekâretini Abby'le bozmuştu, belki de bu yüzden aralarında bir bağ oluşmuştu ve bu onların tekrar tekrar birbirlerine dönüp durmalarına sebep olacaktı.

Tecavüzcü Daniel bir keresinde o ikisinin birbirine ait olduğunu söylemişti.

Bu doğru muydu?

Doğru olması umurumda mıydı?

Elbette umurumdaydı. Ve bu yüzden de kendimden nefret ediyordum.

Onlara doğru koşup Abby'nin saçlarını yolmak, Reed'e kızla konuşmayı kesmesini emretmek ve onun bana ait olduğunu söylemek gibi rezil bir şey yapmadan önce arkamı döndüm.

Bana hiç ait olmuş muydu ondan bile emin değildim; parmaklarının saçlarımda, dilinin ağzımda, elinin bacaklarımda arasında olduğu o özel anlardan bile emin değildim artık.

Evin içi daracık korseler, sahte kan sıçratılmış giysiler ve hatıta muhtemelen birkaç sahte memeyle doluydu. Birkaç kişi dışında neredeyse herkes kostüm giymişti. Topluluk kurallarına uymayanların arasında Royallar da vardı. Bu çocuklar sadece beyaz tişört ve yırtık kot pantolon giyyordu. İlk gördüğümde onları serseri diye yaftalamıştım. Hiç de özel okul öğrencilerine benzemiyorlardı. Sert kasları, geniş omuzları ve dağınık saçlarıyla liman işçilerine benziyorlardı.

İçeriye girerken insanlar dönüp bakınca, giydiğim kıyafet yüzünden ânında pişmanlık duydum. Buradaki tek hafif meşrep futbolcu bendim ve bir kez daha kendimi gülünç duruma düşürmüştüm. Çok garip aslında, eskiden uyum sağlamakta çok iyiydim ama buraya geldiğimden beri, farkında bile olmadan gözlerin üzerime çevrilmesini sağlayan şeyler yapıyordum.

Jordan'la kavgı ettim.

Easton'la öpüştüm.

Reed'le takıldım.

Kaçtım.

Bu gülünç kıyafeti giydim.

Val'i kolundan tuttum. "Üstümü değiştirmem lazım. Ya da en azından yüzümü yıkamalıyım," dedim. Gözümün altına akmış koyu siyah çizgilerle, bütün bu mükemmel makyajlı prenses ve balerinlerin arasında tam bir aptal gibi görünüyordum. Sanki biri Disney prenseslerini buraya fırlatmış gibiydi - yetişkin, ka-fası güzel Disney prensesleri.

Val itiraz etti. "Harika görünüyorsun."

"Hayır, görünmüyorum. Eğer önümüzdeki iki yılı rahat geçirmek istiyorsam biraz usturuplu davranmalıyım."

Val bana katılmayarak başını iki yana sallayıp eliyle koridorun sonunu işaret etti. "Seni burada bekleyeceğim."

Tuvaleti bulmak kolay oldu çünkü çoktan bir sıra oluşmuştu. Duvara yaslandım. Neden insanların dikkatini üzerime çekmek için uğraşıyorum ki? Reed'in benimle ilgilenmesini istediğim için mi?

Sıra kısaldı ve nihayet önümdeki iki kız içeriye girdi. Kapı açıldığında içerideki konuşmanın bir kısmını duydum.

"Abby, Easton'la mı takılıyor? Sana inanmıyorum. Abby, Reed'e geri dönme şansını asla kardeşiyle yatarak mahvetmez."

"Neden? Bu Ella denen o kızda işe yaramıştı. Moonglow'da East'le öpüşmüştü ve sonra tak diye Reed'le çıkmaya başladı."

"Ee, ne yani Easton kızları abisi için önden mi hazırlıyor?"

"Kim bilir? Belki onlar da ikizler gibidir, ki bu iğrenç." Uzun bir sessizlikten sonra devam etti. "Aman Tanrım, Cynthia! Bunu seksi mi buluyorsun?"

"Bilmiyorum. Hadi ama, o ikisinin arasında olmak istemez miydin? Bu yanlış bir düşünceyse eğer, belki de doğru olmak istemiyordumdur."

Kesin bir sessizliğin ardından yüksek sesli gülüşmeler geldi ve ardından kızlardan biri, "Becer, evlen, öldür. Royal versiyonu," dedi.

Kapı kapandı ancak onları hâlâ duyabiliyordum. İçeriye girince musluğu açmayı aklıma not ettim çünkü buradaki duvarlar incecikti.

"Beş tane Royal var, Anna," diye sızlandı Cynthia.

"Sen de üç tanesini seç o zaman."

"Peki. Reed'i becer, Gideon'ı öldür ve Easton'la evlen."

Reed'i başka bir kızla düşününce içimde bir şeyler kopuyordu. Onu Abby'yle görmek bile yeterince zorken bir de Reed'i, onu becermek isteyen bir sıra dolusu kızla gözümde canlandırmaya ihtiyacım yoktu.

"Easton tam bir köpek," diye itiraz etti Anna.

"Tam bir bebek," dedi Cynthie. "Ayrıca anneciğimin dediğine göre ıslah edilmiş kötü çocuklardan çok iyi koca olurmuş. Sıra sende."

Pekâlâ, belki Cynthie o kadar da kötü değildi. Easton gerçekten de tüm o kabadayılığının altında çok tatlı bir çocuktuktu.

"Gideon'la evlen çünkü o ailenin en büyüğü ve bir gün işler ona kalacak. Easton'ı becer çünkü kızların eteğinin altında geçirdiği onca sürede bir şeyler öğrenmiş olmalı. İkizleri öldür."

"İkisini de mi?"

"İkisini de."

İrkildim. Bu sertti. Anna sert bir kızmış.

Biri kulak misafirliğimi bölerek tatlı tatlı, "Abby ve Reed dışarıda çok samimi görünüyorlardı, değil mi?" diye fısıldadı.

Off, Jordan Carrington. Kostüm giymiyordu, yazık olmuş. Ondan harika bir cadı olurdu.

"Kaynatman gereken bir kazanın yok mu senin?" diye sordum sevimli bir şekilde.

"Senin de becerecek bir Royal'ın yok mu?"

"Belki bir iki tane vardır," dedim umursamaz bir ses tonuyla. "Royalların senin dışında herkesi becermesi eminim seni delirtiyordur, değil mi Jordan?"

Yüzü bir an kızarsa da hemen kendini topladı, "Gerçekten sürtüklüğünle mi övünüyorsun?" Gözlerini devirdi. "Deneyimlerinle ilgili bir kitap yazmalısın. Harika bir feminist eser olurdu. *Becermenin Elli Tonu: Lise Yılları.*"

"Sadece elli mi? Benim gibi bir sürtük için düşük bir rakam gibi duruyor."

Jordan siyah saçlarından bir tutamı omzunun üzerine attı. "Seninle ilgili olumlu düşünmeye çalışıyordum. Senin bile değeri kanıtlamak için üç yüz adama ihtiyaç duyacak kadar özgüvensiz olamayacağını düşünmüştüm."

Acaba ona hâlâ bakire olduğumu söylesem bana inanır mıydı diye merak ettim. Muhtemelen inanmazdı.

Ama doğru olan buydu. Reed'den önce sakso bile çekmemiştim.

Onunlarsa bir sürü şey yapmıştık ama nihai eylemi değil. Ona hazır olduğumu söylemiştim ama Reed beklemek istemişti. O zamanlar onun düşünceli davrandığını düşünmüştüm. Ama şimdi... şey, neden bekâretimi bozmadığına dair tek bir fikrim bile yoktu.

Belki tuvaletteki kızlar haklıdır. Belki de Reed onları önden Easton'ın hazırlamasından zevk alıyordur. Bu düşünceyle midem acı bir şekilde çalkalandı.

"Senin küçümseyici eleştirilerin bende işe yaramıyor, Jordan." Duvardan ayrıldım. Ondandır uzun olmanın avantajını kullanarak, "Ben dövüşmeyi severim, hatırladın mı? Ve pis dövüşürüm. Bu yüzden hiç durma, gel üzerime. Gel de bakalım neler oluyor," dedim.

"Ah, ödüm koptu," diye geçiştirdi ama sesinde endişe tınısı vardı. Bunu ikimiz de duymuştuk.

Yüzüme kötü bir gülümseme yayıldı. "Kopmalı."

Tuvaletin kapısı açıldığında iki dedikoducuyu geçip içeriye girdim. Ellerim terlemişti ve titriyordu. Ellerimi tişörtüme silip aynada yüzüme baktım.

Astor Park bana göre bir yer değildi. Hiçbir zaman da bana göre bir yer olmayacaktı. O zaman neden buraya uyum sağlamak için kendimi değiştirmeye çalışıyordum ki? Tıpkı Jordan gibi hafif makyaj yapıp güzel kıyafetler giysem bile buradaki çocuklar beni aralarına kabul etmeyeceklerdi.

Onlar için daima aralarına sızmış bir pislik olarak kalacaktım.

Tuvaletimi yapıp ellerimi yıkadım ve sonra da hiçbir şeyimi değiştirmeden oradan çıktım.

Salona döndüğümde kalabalığa göz gezdirdim. Futbolcular gecenin tanrılarıydı. Diğer aylarda da bu geçerli mi olacaktı yoksa aralıkta futbol sezonu sona erdiğinde okul, basketbol takımı, lakros takımı ya da başka ne spor varsa onun etrafında mı dört dönecekti, bilmiyordum. Ama bu gecenin hükümdarları geniş

omuzlu futbolcu çocuklardı. Gözümü birkaçında gezdirdim. Bakışlarımız buluştuğu an gözlerini kaçırdılar.

Arkamı dönünce Reed'i gördüğüme şaşırmadım. Bir duvara yaslanmış, odadaki her erkeğe kötü bakışlar atıyordu.

Hızla ona doğru ilerledim. "Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin."

"Yaparım," dedi sertçe.

"Öyle mi? O zaman kanıtla bunu."

"Seni yalnız mı bırakayım?" diye tahmin etti, gözlerinde kabullenmiş bir bakış vardı.

"Evet. Benimle konuşma. Bana dokunma. Bana bakma bile, yoksa yemin ederim elime ilk geçen adamı gözlerinin önünde beceririm."

Yüzümdeki ifade ya da sesimin tonu ciddiyetimi yansıtmış olacak ki Reed hemen başıyla onayladı. "Sadece bu gecelik o zaman."

"Neyse ne," dedim söylenerek ve oradan uzaklaştım.

VERANDAYA ADIMIMI attığımda elinde soğuk bir birayla beni karşılayan Val, "Ne oldu?" diye sordu.

"Gözlerimin içine bakacak tek bir adam bulamıyorum." Gözlerimle kalabalığı taradığımda verandanın diğer ucunda Easton'ı gördüm. Elleri Shea Montgomery'nin kalçalarında ve birbirlerine oldukça tutkulu bakıyorlardı. "Sanırım Reed gerçekten de kural koymuş."

"Harrisville'e gidebiliriz," diye önerdi Val.

"Orası neresi?"

"Yarım saatlik mesafede olan bir üniversitesi. Orada kimse Astor Park hiyerarşisini umursamaz." Durakladı. "Ama açıkçası insanların Reed'in sözünü dinlemiş olmasına şaşırdım. Ortalıkta Royalların okuldan elini eteğini çektiğine dair söylentiler vardı."

Cevap vermeden önce biramdan bir yudum aldım. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Saçma değil bence. Bu sosyal döngü doğduğunda belirlenir, hatta daha da öncesinde. Eyalet valisi Astor'da okumuş. Atadığı hâkimler onunla aynı dönemde okumuş olan kadın ve erkeklerden oluşuyor. Gittiğin hazırlık okulunun önemi, seçkin ve prestijli üniversitelerde daha da ön plana çıkıyor. Gireceğin işte bile

okuldayken hangi kulüplere üye olduğun göz önünde bulunduruluyor. Ne kadar gizli ve özelse o kadar iyisindir. Bu yüzden yılın dokuz ayı Carringtonlarla yaşıyorum. Böylece ailemin bana veremediği ayrıcalıklı hayatı, ben çocuklarıma daha en başından verebileceğim."

"Sanırım öyle ama insan tüm bunlar olmadan da mutlu olabilir," dedim, elimdeki şişeyle partiyi göstererek. "Buraya gelmeden önce mutluydum."

"Hımm," dedi Val inanmayan bir ses tonuyla. Kaşlarını çatınca, "Gerçekten de yapayalnızken ve hasta annene bakman gerekiyorken mutlu muydun? Belki idare ediyordun ama bana gerçekten, tam anlamıyla mutlu olduğunu söyleyemezsin," dedi.

"Belki tam anlamıyla mutlu değildim ama şu anda olduğumdan daha mutluydum, o kesin."

Hafifçe omuz silkti. "Peki, ama dediğim yine de doğru. Astor, yetişkinlik hayatımızda karşılaşacaklarımızın küçük bir provası. Biz bir şeyler yapmadığımız sürece bu şerefsizler dünyamızı yönetmeye devam edecek."

Sinirle nefes verdim çünkü haklıydı. Peki nasıl ayakta kalacaktım? Kaçamazdım, yani sanırım geriye tek bir şey kalıyordu; bu insanlarla yüzleşip haklarından gelmek. "Royallar elini eteği- ni çekiyorsa eğer, yerlerine kim geçecek?"

"Tabii ki Jordan. Scott Gastonburg'le çıkıyor," dedi Val, şöminenin yanına yaslanmış olan uzun boylu çocuğu işaret ederek.

Gözlerimi kısarak çocuğa baktım. Kovboy kostümü içerisinde çok tanıdık görünüyordu ama onu en son gördüğümde ağzı böyle sımsıkı kapalı değildi. Onu en son kulüpte gördüğümde yerlerdeydi ve Reed tarafından ağzı burnu dağıtılıyordu.

"Neden çift olduklarını anlayabiliyorum," dedim sinsice. "Bütün konuşmayı Jordan yaparken çocuk sadece gülümseyip kafa sallıyordur. Mükemmel erkek arkadaş modeli." Reed onun ağzını burnunu dağıttığı için hiç suçluluk hissetmiyordum. Scott benimle ilgili berbat şeyler söylemişti, Jordan'ın söyledikleri kadar kötü değillerdi belki ama yine de kötüydü.

Val söylediklerime katıldığını sırtarak gösterdi ve meyveli şarap kokteylinden içti. Sonra, bir koltuğun kolçağına oturmuş olan bir çocuğu çenesiyle işaret etti. "Sence nasıl?"

"Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama elmacıkkemikleri güzel." Çocuğun mürekkep karası saçları vardı ve bir korsan kostümü giyyordu, görünümünü belindeki tehlikeli görünen bir kılıçla tamamlamıştı. Metal kabzanın parlaklığı, kılıcı bir kıştım aksesuarından çok daha gerçekçi gösteriyordu.

"Değil mi? O Hiro Kamenashi. Ailesi Ikoto Otomobil'in ortaklarından biri. İki yıl önce bir üretim fabrikası açtılar ve görünen o ki bazı küçük ülkelerden bile zenginler."

"İyi biri mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama duyduğuma göre gideri olan bir siki varmış. İçkimi tut, konuşmaya gidiyorum."

Kokteyliyi yerlere dökülmeden önce yakaladım ve Val'in kalabalığı aşarak Hiro'nun omzuna dokunuşunu izledim. Birkaç dakika sonra çocuğu birkaç çiftin sarmaş dolaş olduğu yandaki odaya götürdü.

Karnımda bir kasılma hissettim. Reed'le beraber olsaydık, biz de o odada olurduk. Vücutlarımız birbirine yapışmış olurdu. Bana yaslandığında onun heyecanını kendi vücudumda hissedirdim. O da nefesimin kesilmesinden ve güçlkle engellediğim yumuşak inlemelerimden arzumu duyabilirdi.

Dışarıya çıkar, karanlık bir köşe bulurduk. Eli tişörtümün içine kayardı, benimki de onun sert kaslarının haritasını çıkarırdı. Karanlıkta, kalabalıktan uzak olduğumuzda dudaklarını benimkilere yapıştırırdı ve böylece bütün kayıplarımın ve yalnızlığımdan dans edercesine uzaklaşırdık.

Valerie'ye yalan söylemişim. Tam anlamıyla mutlu olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Ama asıl sorun, mutluluk uçurumundan düşmenin fena hâlde can yakmasıydı.

Reed'le ilgili tehlikeli düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım ve kendi Hiro'mu bulmak için etrafa göz attım. Bu sefer, bahçedeki bir sütuna yaslanmış Easton'ı gördüm, bacakla-

nının arasında Shea değil, beyaz, rüya gibi bir elbise giyen Savannah vardı. Çok güzeldi ama üzgün görünüyordu, sanki terk edilmiş bir prenses gibiydi.

Easton, seni aptal.

Ama daha iyi hissetmek için kollarımı dolayabileceğim bir erkek aradığım için ben de en az onun kadar aptaldım. Eh, bana değer veren bir erkek zaten vardı, üstelik ben de ona değer veriyordum. Ve bu gece bir hata daha yapmasına izin vermeyecektim.

"Selam Easton," dedim ona yaklaşarak.

Kafasını tembelce bana çevirdi. Gözleri odağını kaybetmişti. Lanet olsun. Ne kullandığını bilmiyordum ama bu çocuk benden neredeyse otuz santim uzun ve kırk kilo daha ağırdı. Onu buradan zorla götüremezdim.

Ben de doğaçlama yaptım. "Val kendine seksi bir çocuk buldu, bu yüzden bir dans partnerine ihtiyacım var."

"İlgilenmiyorum." Elleri Savannah'nın yanlarından yukarı doğru çıkıp göğsünün altında durdu.

Savannah'nın dudakları üstelemem için meydan okurcasına inatçı bir çizgi hâlini aldı.

Ben de üsteledim çünkü yarın ikisi de bundan pişmanlık duyacaktı. "Hadi ama," diye Easton'ı sıkıştırdım. "Acıktım, gidip yiyecek bir şeyler bulalım."

Öne eğilip Savannah'nın omzunu öptü. Beni dinlemeyi kesmişti, dinlemeye başladıysa tabii.

Bu kez şansımı Savannah'yla denedim. "Bu daha iyi hissetmeni sağlamayacak. Soyadları aynı olabilir ama onlar aynı adam değiller."

Meydan okuyan ifadesi bir anlığına silindi, ta ki Easton dili sürçerek yüksek sesle şu kelimeleri çıkarana kadar; "Ne yani, elden ele geçirebileceğimiz tek kız sen misin?"

Birkaç kıkırdama ve şaşkınlıkla kesilen nefesler Easton'ın yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Tam istediği şekilde hedefini vurmuştu. Belki de kafası o kadar iyi değildi. Ne yaptığının kesinlikle farkındaydı ve görünüşe göre Savannah da öyle.

"İyi, ikiniz de hayatınızın içine edin bakalım."

Üzgün ifadem Easton'ı içinde bulunduğu uyuşturucu sisinden çıkarmış olacak ki pişmanlıkla yüzünün rengi attı. "Ella..."

Bizi gözetleyen birkaç öğrenciyi iterek geçtiğimde Jordan'a tosladım, elinde votka kokteyliyle bana sırıtiyordu.

"Royallarının yollarına devam etmesi seni kışkandırdı mı yoksa? Herkes senin geçici bir heves olduğunu biliyordu." Bardağı hâlâ parmaklarının arasındayken, omzumun üzerinde olmayan tozları silkeledi. Elindeki buzlu sıvı formamın yakasından içeriye, memelerimin arasına kadar aktı. "Kenar mahallelerde bir iki gece dolaşmak keyifli olabilir ama bir süre sonra koku katlanılmaz olmaya başlar."

Ondan uzaklaşarak, "Değil mi? Sen iyi bilirsin," dedim kısaca.

"Aslında sadece varsayımda bulunuyordum çünkü kirlenmekle işim olmaz benim. Islanmakla da."

Bardağındaki içeceğin kalanını formamın üzerine boca ettiğinde gülüyordu.

İçim öfkeyle dolup taşarken ipek bluzunu sıkıca kavrayarak onu kendime doğru çektim ve ıslak göğsümü üzerine sürdüm. "Sanırım artık ikimiz de ıslagız," dedim neşeyle.

Beni kendinden uzaklaştırırken, "Bu bin dolarlık bir Balmain'di!" diye çılgılık attı. "Tam bir sürtüksün."

Ona kötü bir bakış attım. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Jordan bir başka hakarete daha bulunamadan oradan uzaklaşıp Val'i aramaya başladım. Arkadaşımı dans pistinin ortasında, Hiro'nun elleri poposunun her yanında gezinirken buldum.

Birkaç kez sert bir şekilde omzuna vurduktan sonra Val'in dikkatini çekebildim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Gitmek istiyorum. Burada bir dakika daha kalamayacağım."

Val isteksizce Hiro'ya baktı ve tekrar bana dönerek, "Tamam ama önce hızlıca tuvalete gitmeme izin ver, sonra gideriz," dedi.

Hiro öne çıktı. "Neden seni eve ben bırakmıyorum? Tina ve erkek arkadaşı Cooper da benimle dönecek," dedi.

Val bana yalvaran bir bakış attı. "Sana uyar mı?"

"Tabii ki," dedim ama hiç de öyle demek istememiştim. Sırtımı dayayabileceğim bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Yanımda elimi tutacak, saçlarımı yüzümden çekecek ve bana bir havlu bulacak biri olsun istiyordum. Jordan'ın ne kadar büyük bir sürtük olduğu konusunda birisiyle dertleşmek ve ondan hoşlanmamamın kabul edilebilir bir şey olduğunu duymak istiyordum.

Ama Val benim dostumdu ve onun da bu gece bir şeylere ihtiyacı vardı, benim ona veremeyeceğim bir şeylere. Bu yüzden ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim ve memelerimin arasından damlayan yapış yapış votkayla oradan ayrıldım.

Kalabalık, geçmem için filmlerdeki gibi ortadan ayrılmadı. Kostümleri içindeki polisleri, hırsızları, süper kahramanları ve kurt adamları ite kaka oradan geçmek zorunda kaldım. Geçerken üzerime ve çevreme çokça bira döküldü ve ön kapıya vardığımda bir fıçı bira mayasına batmış gibi kokuyordum.

Asfalt yolda arabama doğru ilerledim. Topuğum yoldaki bir çatlağa sıkıştığında bileğim burkuldu.

Sessizce küfrederken ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım ve yerdeki küçük çakıl taşlarının sivri sülükler gibi ayağımın altına yapışmasına aldırmadan yolun kalanını çıplak ayakla yürüdüm. Arabama ulaştığımda ayakkabıları arka koltuğa fırlattım ve elimi kapı koluna uzattım.

İyy!

Bu ne be? Elim yapış yapış olmuştu. Sol elimle telefonumu açıp ekran ışığını sağıma tuttuğumda parmaklarımın her yanının yapış yapış, sarımsı bir şeyle kaplı olduğunu gördüm - onlar karınca mıydı?

İğrenç!

Çılgık atarak elimi formama sürdüm ama artık elim hem yapış yapıştı hem de kumaşın tüyleriyle kaplıydı. Sinirle telefonumun ışığını arabanın kapısına tuttum. Bal arabanın yan ta-

rafından aşağıya akıyor, kulpun etrafını sarmış bir sıra karınca kapının boşluğundan içeriye doğru yol alıyordu.

İçime doğan kötü bir hisle üstü açık arabanın üzerine eğildim. Teleten içeriyi çok fazla aydınlatmıyordu ama pahalı derenin üzerinde bir bal birikintisi gördüm, yığının üstü bir sürü karınca ve sim gibi görünen parlak şeylerle kaplıydı. Sürücü koltuğunun arkası da aynı pis şeyle kaplıydı.

Yetti artık. Bunların hepsi yetti artık! Bu kasaba. Bu lanet olasıca veletler! Dolgun bir cüzdanım olduğu için diğer hayatımdan güya daha iyi olması gereken bu gülünç hayat. Başımı yukarı kaldırdım ve o lanet otobüse binip Bayview'a geldiğimden beri içimde biriken öfkeyi dışarıya vurarak çığlık attım.

"Ella!" Asfaltta koşan ayak sesleri duydum. "Ne oldu? Kim canını sıktı? Nerede o herif? Onu öldüreceğim..." Reed yalnız olduğumu görünce aniden durdu.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordum. Ayaklarıma tırmanan karıncalarla, üzerimde kurumaya başlamış birayla ve iğrenç, yapış yapış ellerimle şu anda görmek istediğim son kişi Reed'di.

"Son beş dakikadır sana seslenip duruyorum ama o kadar düşüncelere dalıp gitmiştin ki beni duymadın." Omuzlarımdan tutup, "İyi misin?" diye sordu.

Elleri kollarımda gezinip kalçama doğru indi. Beni kendine doğru çevirdiğinde ona izin verdim çünkü birilerinin ilgisine açtım ve bu davranışı bile iyi hissettirmişti. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Elinden kurtulup arabanın kapısına doğru sendeledim. "Bana dokunma. İyiyim ben. Bu yüzden çığlık attım," dedim sinirle arabayı göstererek.

Arabanın içine göz atıp telefonun ışığını pisliğe doğru tuttu ve "Kim yaptı bunu?" diye hırladı.

"Belki sen yapmışsındır," diye söylendim ama beynim bunun aptal bir suçlama olduğunun, Reed'in arabamı mahvetmek için hiçbir nedeni olmadığını farkındaydı.

"Bu arabayı sana babam verdi," dedi sinirle iç geçirerek ve düşüncelerimi doğruladı. "Neden arabayı mahvedeyim?"

"Senin neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?" diye cevapladım ters bir şekilde. "O hasta zihninden neler geçiyor tahmin etmekte zorlanıyorum."

Soğukkanlılığını korumakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Neden zorlanıyordu anlamıyordum. O eski kız arkadaşıyla sarmaş dolaş takılırken burada karınca istilasına uğramış bir arabayla uğraşan bendim.

"Ben yokken Abby'yle yattın mı?" Kendimi durduramadan soru ağzımdan kaçırvermişti.

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldığında bunu sorduğuma yüz kat daha pişman oldum. "Hayır," dedi.

Öyleyse içerde ne hakkında fısıldaşıp duruyordunuz, diye içimden çığlık attım. Kendimi arkama dönmeye ve sorunumun çözümüne odaklanmaya zorladım. Reed'e ya da herhangi birine ihtiyacım yoktu. Ben yıllardır başımın çaresine tek başıma bakıyordum.

Elimi tekrar sildim ve telefonumda arama motoruna girip beceriksizce "taksi" yazdım.

"Abby'yle ne konuştuğumuzu sormayacak mısın?"

Hayır. Dersimi almıştım. Ekranda en üstte çıkan numarayı seçip arama tuşuna bastım.

"Sarı Taksi, yardımcı olabilir miyim?"

"Ben şeydeyim..." Elimle ahizeyi kapayarak, "Neresi burası?" diye sordum.

"Hanımefendi? Bana adres vermelisiniz," dedi görevli sabırsızlıkla.

"Bir dakika lütfen," dedim ahizeye.

Reed başını iki yana sallayarak telefonu elimden çekip aldı. "Özür dileriz, yanlış aramışız," deyip telefonu kapattı ve pantolonunun cebine attı. "Abby, East'le takıldığı için özür diliyordu. Ona dert etmemesini söyledim."

"Sen dert etmelisin ama. Şimdi bana telefonumu ver."

İsteğimi görmezden geldi. "Aklımı meşgul eden başka şeyler var. Mesela sevgilim neden oyun kurucumu öpüyor?"

"Çünkü seksi biri." Gözüm Reed'in cebindeydi, telefonumu oradan nasıl alacağımı düşünüyordum. Ama sonra bakışlarımı sola, pantolonundaki başka bir belirgin şişliğe doğru kaydı. Beni baktıkça büyüyormuş gibi görünen bir şişkinlik. Onu bana bastırıldığı zamanları hatırlıyordum, sert ve sıcak...

Vücudumun bazı uzuvları kasılmaya ve karıncalanmaya başladı. Bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Wade'den hoşlanmıyorsun," dedi sertçe.

"Neyden hoşlandığımı sen nereden bileceksin?"

"Ah, biliyorum tabii ki." Yılan gibi kollarını hızlıca belime doladı.

Dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

İtmek amacıyla kafasından yakaladıysam da onu yakınımdaya tuttum. Öpüşmekten çok birbirimizi dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimizle öldürmeye çalışıyor gibiydik. Elleri kollarımı sıkıyordu. Parmaklarım kafatasına kenetlenmişti. Pantolonundaki sertlik artık bir anı değil gerçektir ve bütün vücudum sevinçten deliriyordu. Tanrım, bunu özlemiştim. Dudakları dudaklarımda. Benimkine bastırılmış sıcak vücudu. Bunu özlemiştim ve özlediğim için de kendimden nefret ediyordum.

Dudaklarımı sert bir şekilde ondan ayırdım. "Beni öpmeye son ver," diye emrettim.

Dudakları kıvrıldı. "Sen de beni bırak o zaman."

Dediğini hemen yapmayınca beni tekrardan öptü ve dili aralanmış dudaklarımdan arasına kaydı. Bu kez eli taytımın lastiğine gitti ve onu aşağıya çekti. Elim çıplak tenini bulma açlığıyla beceriksizce tişörtünün ucunu arandı. Bir inlemeyle beni kucakladı ve nasıl olduysa bacaklarım beline dolandı.

Kaputun soğuk metalini çıplak kalçalarımda hissettim. Reed'in parmakları bacaklarımı sıkıtiğinde içimdeki kasılma acı vermeye başladı. Sert kollarının arasında kıvrandım; bir şeyler

istiyordum, arayıştıyordum ve ona **uzanmışım**. Ama bu açıklama
sı zor bir şeydi

Ağzı dudaklarımdan ayrılarak boynuma ve oradan da om-
zuma kaydı. "Aynen öyle, bebeğim. 'ben benim-an,'" diye inledi
tenime doğru.

Evet, ben onunum. Onun... *bebeği mi?*

"Hayır. Hayır, ben senin bebeğin değilim." Kıvrılarak vücu-
dunun altından çıktım, nefesi nefese kalmıştım ve tayıtı delu e-
sine yukarı çekerken utanç içindeydim. "Senin bir bebeğin var
ve o, ben değilim."

Yavaşça doğruldu, tişörtünü indirme ya da belli ki düğmele-
rini açtığı pantolonunu ilikleme zahmetine bile girmede. "La-
pet olsun, sana bunu son kez söylüyorum, Ella, o kadını ben ha-
mile bırakmadım. Neden bana inanmıyorsun?"

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki neredeyse ona inanacak-
tım. Neredeyse. Aklım aniden, annemin onu aldatan erkek arka-
daşına son bir şans vermem için bana yalvardığı o anlara gitti. O
*değişti, tatlım. O artık çok farklı. Sadece bir yanlış anlamaydı. O kadın
aslında kız kardeşiymiş.*

Bu yalanları neden göremediğini hiç anlayamamıştım ama
şimdi düşünüyorum da belki de aşka o kadar çok inanmak is-
tiyordu ki kendini rezil erkek arkadaşının doğruyu söylediğine
ikna ediyordu, sırf yanında biri olsun diye.

"Tabii ki inkâr edeceksin. Başka ne söyleyebilirsin ki?" dedim
titrek bir nefes vererek. "Bu olanları unutalım."

"Gerçekten de bunu unutabileceğimi mi sanıyorsun?" Sesi
kısıp ve sinirliydi. "Sen de beni öptün. Sen de hâlâ beni istiyor-
sun."

"Havalara girme. Şu anda karşımda kim olsa öperdim. Öp-
tüm de zaten. Hatırladın mı? Eğer şu an karşımdaki sen değil de
Wade olsaydı, öptüğüm o olurdu."

Reed kaşlarını çatı. "Wade iyi bir çocuktur. Benden intikam
almak için onun kalbini kırayım deme sakın. Sen böyle biri de-
ğilsin."

"Sen benim nasıl biri olduğumu nereden bileceksin."

"Öyle bir biliyorum ki, Sen kendin de dedin, ben senin içini görüyorum. Acılarını ve yalnızlığını görüyorum. Gururunu ve bunun birilerine sırtını yaslamana nasıl engel olduğunu da görüyorum. Büyük kalbini, benim gibi bir şerefsiz de dahil tüm dünyayı korumak istediğini görüyorum." Sesi titredi. "Ben oyun oynamayı bıraktım, Ella. Bu dünyada benim için başka bir kız yok. Eğer onlardan biriyle konuşuyorsam, bil ki senin hakkında konuşuyordumdur. Eğer onlardan birinin yanında yürüdüğümü görüyorsan, bil ki o kişinin sen olmasını diliyordumdur." Bana doğru bir adım attı. "Sen benim için tek kadınsın."

"Sana inanmıyorum."

"Fikrini nasıl değiştirebilirim?"

Onu ittim. Çok yakınımnda duruyordu, mesafeye ihtiyacım vardı.

"Sana yalvarmamı mı istiyorsun? Çünkü yaparım." Yere eğilmeye başladı.

"Dostum! Royal kırbaçlanmış." dedi biri yüksek sesle. Bu sözlerin ardından bir kırbaç sesi ve sarhoş gülüşmeler duyuldu. Bir grup çocuk sendeleyerek bizi geçip malikânenin yan tarafına yöneldi.

Reed'in dizleri yere değmeden onu tuttum. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, Astor'daki çocuklardan daha çok nefret ediyordum. Ama Reed, o pisliklerin onu duymasından rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Onlara sırtıp hareket çekti.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda, görmesin diye yüzümü çevirdim. "Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Astor kesinlikle bu dünyadaki en aptal okul."

Aramızdaki ağır sessizliği derin derin iç geçirerek bozdu. "Hadi, seni eve bırakayım."

Arabam iğrenç bir şekilde kullanılamaz hâle geldiği için yenilgiyle SUV'ye bindim ama Reed'den olabildiğince uzak oturmaya gayret ettim.

"Formana ne oldu?" diye sordu sertçe. "Sırılsıklam olmuş."

"Jordan oldu," dedim.

Direksiyondaki kavrayışı sertleşti. "Onunla ben ilgilenirim."

"Nasıl?"

"Sen kafanı buna yorma."

Pencereden dışarıya bakarak, kalbimde çiçeklenmeye çalışan umudu susturdum. Bu Reed Royal'dı. Babasının kız arkadaşını beceren adam. Onun ahlak kuralları falan yoktu. Tek umursadığı kendisiydi.

Bu yüzden hayır, kendime umutlanma izni vermeyecektim. Kalbim bunu kaldıramazdı. Tekrar olmazdı.

18

Reed

SEVDİĞİM KIZI geri kazanmak sandığımdan daha uzun zaman alıyordu. Ve daha da zorluydu. Shea'nın partisindeki öpüşmeden sonra hisleri değişir diye ummuştum ancak tam tersi olmuştu. Ella hâlâ bana inanmıyordu ve elimde bir DNA testi olmadığı için onu nasıl ikna edeceğimi bilemiyordum.

Babam babalık testinden hiç bahsetmedi ama yaptıracaktı, değil mi? Elinde hiçbir kanıt olmadan o yılanla evlenecek değildi ya.

Tüm haftayı babam ve Brooke dışında ailem tarafından görmezden gelinerek sefil bir şekilde geçirdim. Ella, Easton, ikizler, Gid. Hepsi bana kızgındı.

Yanlış anlamayın, tabii ki bunu hak etmiştim. Hem de sonuna kadar. Brooke'la yatmak yaptığım en aptalca şeydi. Konu kadınlar olduğunda her zaman ne kadar seçici olduğumu düşünürsek durum daha da kötüydü çünkü Brooke gibi biri listeme asla girmemiş olmalıydı. Ona karşı koymalıydim. Babamı cezalandırma dürtüme karşı koymalıydim. Deneyimlerimden biliyorum ki, kalın kafalılık yaptığım her şeyin sonunda cezasını kendim çekiyordum.

Ama onunla yatmıştım ve bunu değiştiremezdim. Bunun için

kendimden nefret edebilir ve aklıma her geldiğinde bok gibi hissedebilirdim ama geçmişini yeniden yazamazdım.

Ella sonsuza kadar bunun kinini güdemezdi, değil mi?
"Bakıyorsun."

Döndüğümde Wade'in bana gözlerini devirdiğini gördüm. Evet, yakalanmışım. Kesinlikle Ella'nın masasına bakıyordum. Yemekhanenin diğer ucunda Val'le birlikte oturuyordu ve orayı bilerek seçtiğinin farkındaydım. Aramıza mümkün olduğu kadar mesafe koyuyordu.

Sandalyesini de yemekhaneye sırtını dönecek şekilde yerleştirmişti. Yani bana da. Aramızda her şeyin bittiğini bilmemi istiyordu ama bitmediğini ikimiz de biliyorduk. Önceden de benden nefret ediyordu ama yine de bana âşık olmuştu. Yani aramızda herhangi bir şey değişmiş değildi. Hâlâ tartışıyorduk, hâlâ iyi eşleşmiş rakipler gibi birbirimizin etrafında dönüyorduk ama orada, ringin ortasında birlikteydik. Önemli olan da buydu.

"Bakma iznim var," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama senin yok. Bu yüzden gözlerini sevgilimden uzak tut. Dudaklarını da."

Sadece sırtıttı. "Hadi ama, dilini ağzıma sokması benim suçum değildi."

"Bunu bir daha söyle de bak sana gününü nasıl gösteriyorum," diye homurdandım.

"Oyun kurucunu asla incitmezsin sen," dedi alayla. "Siz çocuklarla sonra görüşürüz. Tuvalette beni bekleyen biri var da."

Masadaki bütün çocuklar gözlerini devirdi. Wade tuvalette iş pişirmesiyle ünlüydü.

Masanın diğer ucundan biri, "Hey, East," dedi. "Duydum ki Savannah Montgomery'yle yatmışsın."

Şaşkınlık içinde sırtımı dikleştirdim. Gerçekten mi? Önce Abby, şimdi de Sav mı?

Partide Abby beni kenara çektiğinde benden East'le yattığı için özür dilemişti. Bana öfkelenildiğini ve sinirini bu şekilde çıkardığını öne sürmüştü. Ona, *kimi becerdiğin umurumda bile değil* dememek için kendimi zor tutmuştum. Ama öyleydi, umurum-

da değildi. Ella hayatıma girmeden çok öncesinde Abby'yle işim bitmişti ve gerçekten de kiminle yattığını umursamıyordum.

Benim umursadığım şey Easton'dı. Kardeşim zıvanadan çıkmıştı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden uykularım kaçıyordu. O ve tabii ki Ella yüzünden.

Ella demişken, takım arkadaşlarımdan biri aniden ondan bahsetmeye başladı. İlgilenmiyormuşum gibi davranmayı bırakarak, Çocuklar Ligi'nin öğle yemeğindelermiş gibi dedikodu yapan iki futbolcuya baktım.

"Ne olmuş Ella'ya?" diye sordum.

İkinci sınıfa giden hücum çizgi oyuncusu Neiman Halloway suratını buruşturdu. "Diksiyon dersinde zor anlar yaşadığını duydum."

"Ne oldu?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak iki oyuncuya kötü kötü baktım. Eğer hemen konuşmaya başlamazlarsa yemek tepsilerinin izini yüzlerinde taşıyacaklardı.

Neiman boğazını temizleyerek, "Ben orada değildim ama kız kardeşim onunla aynı sınıfta. Dedi ki Ella örnek aldığı kişi ya da öyle bir şey hakkında bugün bir konuşma yapacakmış. Konuşmasını annesi hakkında yazmış ve şey..." Huzursuzca kıpırdandı.

"Dökül. Sınıfta olanları aktardığın için seni yumruklayacak değilim ama vaktimi böyle harcamaya devam edersen ağzını burnunu dağıtabilirim."

Masanın diğer ucunda oturan East de dikkat kesilmişti ama bakışlarını yakalamak için ona baktığımda benimle göz göze gelmedi.

"Tamam. Peki, durum şöyle ki bazı çocuklar onun canını sıkmış sanırım, anlıyor musun? Ben de bir striptizciyi örnek alıyorum. Özellikle de yüzüme sürtündüklerinde," gibi boktan şeyler söylemişler. Kardeşimin söylediğine göre Pastellerden biri Ella'ya, annesinin ona müşterilere nasıl sakso çekileceğini öğrettiği bir videosunun olup olmadığını sormuş."

Söylediği her kelimeyle yüzümün öfkeden daha da karardı-

ğını hissettim. Kendime onun sadece bir elçi olduğunu, elçiye zeval olmayacağını hatırlattım.

Neiman artık bir hayaletten daha solgun görünüyordu. "Ve sonra bir kız ona, annesinin kızının bir sürtük olmasından duyduğu utançtan öldüğünü söylemiş."

Gözümün ucuyla bir hareket görüp dönünce, Ella ve Val'in ellerindeki boş tepsilerle parlak zeminde ilerlediğini gördüm.

Peşinden gitmek ve onu teselli etmek istesem de onun beni yanında istemeyeceğinin farkındaydım. Ayrıca teselli bir yere kadar işe yarardı.

Wade haklıydı, bu okulda bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Ella gitmeden önce Jordan dışında kimse onunla böyle konuşmaya cesaret edemiyordu.

Çocuklara döndüm. "Bu kadar mı?" diye sordum, dişlerimi sıkarak.

Neiman ve arkadaşı birbirlerine endişeli bir şekilde baktılar.

Sanırım değildi. Kalanını duymaya kendimi hazırladım.

Arkadaşı kaldığı yerden anlatmaya başladı. "Sınıftan çıkarırken birisi Daniel Delacorte'a, onun için bacaklarını açtığında Ella'nın içinden banknotların dökülüp dökülmediğini sormuş. O da, 'Hayır, o ucuz ki sadece bozuk paralar döküldü,' demiş."

Kontrolümü kaybetmekten ve bu lanet olasıca okulu yerle bir etmekten korktuğum için yumruklarımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Kardeşine mesaj at," diye kükredim Neiman'a. "Bana isimleri lazım."

Neiman, oyun kurucusunun ardından karşı takımın defansına hücum ettiğinden daha hızlı bir şekilde telefonunu çıkardı. Hızlıca bir mesaj attı ve orada neredeyse bir dakika boyunca öylece oturup cevabın gelmesini bekledik. Telefonu biplelediğinde artık birilerini öldürmeye hazırdım.

"Banknotlarla ilgili sözleri söyleyen Skip Henley'miş..."

Neiman daha cümlesini bitirmemişti ki ayağa kalktım. Gözümün ucuyla East'in de kalktığını görünce elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bunu ben hallederim," dedim hırlayarak.

Gözlerinde bir şeyler -gönülsüz bir saygı?- parıldadı. Eh, belki de kardeşimle ilişkimiz düzeltilemez hâlde değildi.

Yemekhaneye göz gezdirip hedefimi buldum. Skip Henley. Bu çocuk bir süredir listemdeydi zaten. Düşük bir çenesi vardı ve yattığı kızlar hakkında küçük düşürücü detaylar vererek övünmeyi severdi.

Henley'in yemekhanenin diğer ucundaki masasına doğru yürüdüm; beni gördüklerinde masadakiler sessizleşti.

"Henley," dedim soğukkanlılıkla.

Skip dikkatle bana döndü. Mükemmel bir şekilde jölelenmiş saçları, temiz-traşlı-tatlı-çocuk yüzüyle şımarık tipler gibi görünüyordu. "Evet?" dedi.

"Öğle yemeğinden önce Diksiyon dersinde miydin?"

Başıyla onayladı. "Evet. Ne olmuş?"

"Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedim göğsüme vurarak. "Sana tek yumruk hakkı vereceğim. Hiçbir bedeli olmayan tek bir hak. İstediyin yere vurabilirsin. Ama sonra seni öyle bir ben-zeteceğim ki annen bile yüzünü tanıyamayacak."

Kaçmak için deli gibi etrafına bakındı. Ama benden kurtuluşu yoktu ve daha önce arkadaşım diyenler şimdi onu tanımazlıktan geliyordu. Masadaki herkes gözlerini kaçırarak ya telefonlarıyla ya da yemekleriyle oynadı. Skip tek başınaydı ve bunun farkındaydı.

"Ne yaptığımı sanıyorsun bilmiyorum," diye başladı, "ama..."

"Ah, demek bir hatırlatmaya ihtiyacın var? Peki. Sana yardımcı olayım, dostum - Ella Harper hakkında kötü şeyler söylemişsin."

Gözleri kısa bir an panikle parlarsa da sonra öfkeyle sertleşti. Pek seçeneği olmadığını farkına vardı ve o da salaklığını katlamaya karar verdi. "Ne olmuş?" dedi tekrardan. "Sadece gerçekleri dile getiriyordum. Herkesin bildiği gibi senin kız yatakta o kadar çok vakit geçiriyor ki markanın amblemi sırtına..."

Cümlesini bitiremeden onu sandalyesinden çekip kaldırdım. Parmaklarım gömleğinin yakasına kenetlendi, yumruklarının arasındaki kumaşı sıkarak yüzünü kendime doğru çektim. "Ya çok taşaklısın ya da canına susamışsın. Bence ikincisi."

"Siktir git," diye bağırdı ve tükürüğü yüzüme saçıldı. "Bu okulu yönettiğini mi sanıyorsun, Royal? Buraya orospunun tekini getirip onu zorla benimsememizi sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Benim büyük büyük dedem General Lee'yi tanıyordu! O kız gibi pislikleri yakınımnda istemiyorum."

Kükreyerek üzerime atıldı ve ona vuruşunu yapma şansı verdim. Zayıf bir yumruktu, tıpkı kendisi gibi. Tıpkı tüm zorbalara gibi. Bu yüzden zorba oluyorlardı zaten. Daha iyi hissetmek için uğraşan, özgüvensiz aptallar oldukları için.

Nasıl vurulacağını bilmediği için yumruğu çenemi sıyırdı. Gülerek şerefsizi boynundan yakaladım ve kendime doğru sürükledim.

"Baban seni, sana yumruk atmayı öğretecek kadar sevmiyor mu yoksa, Skippy? Bak şimdi, buna yumruk denir." Yüzünü art arda iki kez yumrukladım. "Nasıl yapıldığını görüyorsun, değil mi?"

Arkamızdan yüksek sesli bir kıkırdama duyunca bunun Easton olduğunu anladım. Kardeşim gösterinin keyfini çıkarıyordu.

Henley acıyla titredi ve benden kaçtı. O sırada ortama idrar kokusu yayıldı.

"Tanrım, altına işedi!" diye bağırdı biri.

İğrenerek Skip'i ensesinden yakaladım, bacağının arkasına bir tekme atarak ayaklarını yerden kesip yüzünü yere yapıştırdım. Dizimi omurgasına bastırdım ve üzerine eğildim. "Ella'ya ya da arkadaşlarından birine tek bir kelime daha edersen, yüzüne yediğin bir iki yumruktan çok daha kötüsünü yaparım, anladın mı beni?"

Acınası bir şekilde ağlarken başını salladı.

"İyi." Onu iterek ayağa kalktım. "Bu hepiniz için geçerli," diye duyurdum kalabalığa doğru. "Hepiniz bugünden itibaren

davranışlarınıza çekidüzen vereceksiniz yoksa bu şerefsize yaptıklarım size yapacaklarımın yanında sikik bir çay partisi gibi kalır.”

Yemekhanede bir ölüm sessizliği oluştu ve çevremdeki gergin, korkulu bakışları görünce içime bir memnuniyet dalgası yayıldı. Wade bir konuda daha haklıydı – bu çocukların birbirlerini yok etmemeleri için bir lidere ihtiyaçları vardı.

Bu işi kendim seçmemiş olabilirdim ancak sevsem de sevmem de benimdi.

Derse girmek yerine, birinci kattaki spor salonunun yanındaki erkekler tuvaletine gittim. Bu tuvaletin sadece futbol takımına ait olduğuna dair yazılı bir kural olmasa da öyle kabul görüyordu.

Wade de burayı hakkını vererek kullanıyordu. Bu saatlerde Vatandaşlık dersi vardı ve annesi dersin hocasıyla yatmaya başladığından beri sınıfa adımını atmamıştı. Wade öğle yemeğinde alınan onca karbonhidratı yakmanın en iyi yolunun uyumak ya da sevişmek olduğunu söylerdi ve ikincisinin daha eğlenceli olduğunu.

Tuvalete girerken içeridekileri uyarmak için ses çıkardıysam da bu Wade’in pek umurunda olmadı. Tanıdık bir ritimle, “Evet, Wade lütfen, Wade,” seslerine karışan nefes nefese inlemeler duydum.

Sıkılarak lavaboya yaslandım ve Wade kızla sert bir şekilde sevişmeye başladığında kabinlerden birinin sesli bir şekilde sarsılan kapısını izledim. Sesinden anladığım kadarıyla Wade’in öğle yemeği sonrası tatlısı Rachel Cohen’dı.

Wade normalde dikkati çok dağınık biriydi ama iş kızlara geldiğinde tüm dikkatini verirdi. Zaten kimse de bundan fazlasını bekleyemezdi. Saati baktım, sonraki dersimi kaçırmak istemiyordum.

Kapıya vurdum. “Bitmek üzere mi, çocuklar?”

Sesler durdu, şaşkınlık dolu bir çığlıkla beraber, fısıldanan bir güvence duydum. "Tamamdır, bebek..." bir hıştırdan sonra, "...işte böyle. İyi hissettiriyor değil mi? Dışarıdaki ihtiyar Reed'i boşver sen... Ah, bunu sevdin. Kapıyı açmamı ister misin?.. Hayır mı? Peki ama Reed dışarıda ve seni duyabiliyor. Kahretsin, bu çok hoşuna gitti. Evet, bebeğim, bırak kendini."

Yumuşak bir inleme ve daha fazla hıştının ardından uzun, kısık bir inleme duyuldu. Sifonun sesiyle işin bittiği anlaşıldı.

Kapı açıldığında Wade'le göz göze geldik ve saatime vurdum. Başıyla onaylayıp pantolonunun fermuarını çekti, daha sonra Rachel'ı kollarına alarak onu sesli ve ıslak bir şekilde öptü. "Kahretsin, bebek, bu harikaydı."

Kız kollarında iç çekti. Bu sesi anımsıyordum, Ella'yla takıldığımız zamanlarda ondan da buna benzer sesler duyardım. O sesleri tekrar duymak için ölüyordum ve yanına yaklaşmama izin vermemesi beni biraz sinir ediyordu.

Sesli bir şekilde boğazımı temizledim.

Wade yarı yürüyerek yarı Rachel'ı kollarında taşıyarak kapıya yöneldi.

Kız umutlu gözlerle, "Okuldan sonra görüşecek miyiz?" diye sordu.

"Kesinlikle, bebek." Wade duraksadı ve dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

Başımı hayır anlamında salladım.

Ben yine de sorayım dedim gibisinden omuz silkti. "Akşam yemeğinden sonra gelirim. Bunu benim için ayır, olur mu?" dedi kızın kısalttığı eteğinin ön kısmına hafifçe vurarak. "Tüm öğleden sonra seni düşüneceğim. Çok zor geçecek."

Wade'le yıllardır arkadaş olmama rağmen bu sözlerinde gerçekten samimi miydi yoksa çok mu iyi rol yapıyordu ayırt edemiyordum.

"Sanırım çok sert geçecek demek istedin," dedi kız cilveyle.

Pekâlâ, bu kadar yeter.

"Wade," dedim sabırsızca.

"Sonra görüşürüz, Rach. Reed'le konuşmamız gerekmeseydi bir tur daha yapardık."

Kız tereddüt edince Wade onu iterek kapıdan geçirdi. Kapatıldıktan sonra çöp kovasını kapının arkasına çekip volta atmaya başladı. Kulak misafirimiz olmasın diye lavabonun musluğunu açtım.

Hemen konuya girerek, "Cuma akşamı Montgomerylerdeki partide Ella'nın arabasına bal bombası atıldı, az önce de Dikşiyon dersinde onunla ileri geri konuşan şerefsizin tekiyle kavga ettim. Neler oluyor lan?"

"Ciddi misin? Bu konuyla ilgili en son konuştuğumuzda söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi sen? Aslında dinlemiştin – ama umursamadığını söylemiştin," dedi imayla.

"Şey, artık umursuyorum. Neden tekrardan Ella'nın hedef hâline geldiğini öğrenmek istiyorum. Ella'ya yan baktıkları için bile onları dövmeye can attığımı bildikleri hâlde neden onunla uğraştıklarını anlamıyorum."

Wade elini musluğun altına götürerek yavaş yavaş ellerini yıkadı.

"Wade," diye uyardım.

"Peki, bana vurma." Ellerini havaya kaldırdı. "Bak şu yakışıklı surata," dedi çenesini okşayarak. "Sen bu çocuğu mahvedersen artık tuvalette Rachellar falan olmaz."

Benden birkaç santim kısa olan Wade'e baktım. "İnsanlar neden Ella'yla uğraşıyor?" diye üsteledim.

Omuz silkti. "Eskiden insanların senden ödü kopardı. Ya şimdi? Pek korkmuyorlar."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu, şu demek; Delocorte sevgiline tecavüz etmeye çalıştı ama tüm dişleri hâlâ yerinde. Jordan ağzına geleni söylüyor ama hepsi cezasız kalıyor. Herkes Ella'yla işin bitti sanıyor ve sen de artık insanların arkasını kollamadığın için, karşılığında sana bir iyilik borçları kalmadığını varsayıyorlar. Ella herkesin kolay hedefi artık."

“Başka bir şey var mı?”

Wade hüzünle omuz silkti. “Bu yeterli değil mi?”

Sinirle başımı salladım. “Evet, oldukça yeterli.”

“Bu konuyla ilgili bir şeyler yapacak mısınız?”

“Sence?” Çöp kovasını kapının önünden çektim.

“Bence siz Royallar birlik sağlayabilerseniz herkes korkudan titrer. Esasında burada olanlardan kimse hoşnut değil ama herkes ya korkuyor ya da tembellikten hiçbir şey yapmıyor. Ve maalesef, dostum, sen ikinci kategoriye giriyorsun.”

Dişlerimi sıktım ama haksız sayılmazdı. Gideon okuldayken benden daha iyi bir liderdi. O dikkatliydi. Yaşanan bokluğun arkasında kimin olduğunu bulur ve onu hizaya sokmayı bilirdi. Ben ise genellikle uyarılarını ileten kişi olurdum.

Gideon okuldan ayrıldıktan sonra herkes onun sorumluluğunun bana kaldığını düşünmüştü ve ben de öyle olup olmadığını kanıtlamak için kılımı kıpırdatmamıştım. Ta ki şimdiye kadar.

Wade’e döndüm. “Haklısın. Ben tembel şerefsizin tekiyim.”

Sırttı. “Ben her zaman haklıyım. Ee, bununla ilgili ne yapacaksın?”

“Henüz emin değilim. Ama endişelenme, bu düzen değişecek.” Ona ölümcül bir bakış attım. “O iş bende.”

19

Ella

OKULDAN EVE döndüğümde doğrudan odama gidip kendimi yatağa attım ve yan tarafıma kıvrıldım. Bu lanet olasıca gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. Artık daha fazla aşağılanamam diye düşündükçe Astor Park'taki şerefsizler beni yanıltıyorlardı.

Ama ağlamayacaktım. Tek bir damla gözyaşı bile dökmeyecektim. Üzerimde böyle bir güce sahip olmalarına izin vermeyecektim.

Yine de Diksiyon dersi yepyeni seviyede berbattı. Annem hakkında dile getirilen hakaretler neredeyse üstesinden glemeyeceğim kadar ağırdı. Hocanın sınıfı susturmadan önce beş dakika boyunca konu mankeni gibi orada öylece kalakaldığına inanamıyorum.

Belki de Val'in dediği gibi onlara gitmeliydim. Yatağında oturup dondurma yiyerek yeni hoşlantısı hakkında dedikodu yapabiliirdik. Aniden bu, bütün gece odamda suratımı asmaktan çok daha iyi bir fikirmiş gibi geldi.

Hem koridordan her adım sesi geldiğinde gerilmek zorunda da kalmazdım. Önceki gece Reed'i öptüğüme inanamıyordum. Aslında, onu öpmekten çok daha fazlasını yapmıştım. Taytımı

indirmiş, ellerini popoma koymuştu. Aramızda *bebek* olayı patlak vermeseydi kim bilir daha neler yapmasına izin verirdim.

Ya gerçekten de Brooke'un bebeğinin babası oysa? Reed, Brooke ve zavallı Callum'un habersizce kendi çocuğu olarak büyüteceği bu bebekle aynı çatı altında nasıl yaşacaktım?

Tanrım. Hayatım ne zaman bir pembe diziye dönmüştü?

Yüzümü avuçlayarak, dişlerimi yanaklarımda hissedene kadar sertçe sıktım. Bu acı, kalbimdeki geçmesini sağlamıyordu. Ben... Reed'i özlüyorum. Bunun için kendime kızıyordum fakat bu hissi durduramıyordum da. Ona, içimi *gördüğünü* sandığımla ilgili söylediğim tüm o şeyler... Hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Reed, yoğun mavi gözlerini üzerime diktiğinde, sanki ruhumu görebiliyor gibiydi. Önde olanları değil, geride sakladıklarımı görüyordu. Korkularımı, kırılganlığımı görüyor ve bunun için beni yargılamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de onu görebildiğimi sanıyordum. Bunu hayal mi etmiştim? İkimizin de gardını düşürüp kahkahalarla geçirdiği o anları, değerli olabilmeyi dilediğini söylediğinde gözlerinde oluşan o saf bakışı, beraber uyuyakaldığımız zaman hissettiğim o huzuru...

Bunların hepsini hayal mi etmiştim?

Çantamdan matematik kitabımı çıkararak kendimi odaklanmaya zorladım. Sonrasında kendime ödül vererek *The Bachelor*'dan boş iki bölüm izledim ama Val yanımda oturup yarışmacılar hakkında esprili yorumlar yapmadığı zaman hiç eğlenceli değildi.

"Ella." Koridordan Callum'un sesi geldi, ardından da sert bir kapı tıklaması. "Yemek hazır. Aşağıya inmen gerekiyor."

"Aç değilim," diye seslendim.

"Aşağıya gel," diye tekrarladı. "Misafirlerimiz var."

Kapıya bakarak kaşlarımı çattım. Callum normalde bana karşı böyle ebeveynlik taslamazdı ama bugün farklıydı, ses tonu sert ama babacandı.

"Bahçede yiyoruz," diye ekledi ve diğer kapıları da çaldığını

duydum, tüm birliği topluyordu. Her birimizi bizzat almaya gelmişti ve ses tonu biraz... endişeli gibiydi.

"Misafirlerimizin" kim olduğunu merak ederek dikkatle kalıp oturdum. Brooke kesin onlardan biriydi, zaten Callum'la bebek bombasını ortaya attıklarından beri o cadı her akşam buradaydı.

Peki başka kim vardı? Bildiğim kadarıyla Callum'un tek dostu Steve'di ve o da ölmüştü.

İç çekerek yataktan kalktım, hızlıca okul formamı çıkarıp üzerime akşam yemeğine uygun bir şeyler giydim. Alışveriş yapmayı sürekli unuttuğum için, maalesef Brooke'la çıktığımız alışverişte aldığımız elbiselerden birini giymek zorunda kaldım.

Koridora çıktığım sırada Reed ve Easton da odalarından çıkıyordu. Onlar birbirini, bense ikisini de görmezden gelerek merdivenlerden aşağıya sessiz, sert ve ağır adımlarla indik.

Bahçeye çıktığımızda Callum'un neden endişelendiğini anladım. Yemekte iki misafirimiz vardı: Brooke... ve Dinah O'Halloran.

Yanımda duran Reed'in vücudu gerildi. Mavi gözleri bir sarışın sürtükten diğerine kaydı.

"Ne vesileyle toplandık?" diye sordu soğuk bir şekilde.

Brooke bize kocaman gülümsedi. "Tabii ki nişan kutlaması için, seni şapşal!" Saçlarını omzunun üzerine savurdu. "Elbette gayriresmî olarak, detayları halledince doğru düzgün bir nişan partisi vereceğiz. Uygun bir yerde, bir köşkte ya da belki de King Edward'da? Sen ne düşünüyorsun, Dinah? Modern bir mekânda mı yapalım yoksa daha seçkin bir mekânda mı?"

Dinah tiksintiyle burun kıvırdı. "King Edward Oteli artık ilgi görmüyor, Brooke. Eskiden çok daha özeldi ama artık ücretleri düşürdükleri için müşterileri de daha alt kademedен oluyor."

Callum bana ve oğlanlara baktı. "Oturun," diye emretti. "Kabalık ediyorsunuz."

Uygun bir sandalye aradım. Callum'un iki tarafında Brooke ve Dinah oturuyordu, şanslı bir şekilde masanın diğer ucunda

ise Sawyer ve Sebastian -yüzlerinde somurtkan ifadelerle- oturuyordu.

Reed ve Easton kadınların yanındaki boş sandalyeleri es geçerek ikizlerin yanına oturdular. Bu da bana hiç iç açıcı olmayan iki seçenek bıraktı ve bu iki sürtükten daha az sürtük olanını seçerek, istemeyerek de olsa Dinah'nın yanındaki sandalyeye geçtim.

Ben yerleşirken Gideon'ın Fransız kapılardan girdiğini gördüm. "İyi akşamlar," dedi.

Callum başıyla selam verdi. "Gelebilmene sevindim, Gid." Sesinde bir sertlik vardı.

Gideon'ın tonu ise daha sertti. "Bana başka şans mı bıraktın sanki, baba?" Masadaki tek boş yerin Brooke'un yanı olduğunu görünce çenesi kasıldı. Müstakbel üvey annesi Brooke.

Brooke eliyle sandalyeye vurdu. "Gel otur, tatlım. Dur sana bir kadeh şarap doldurayım."

"Ben su içeceğim," dedi Gideon dişlerini sıkarak.

Herkes yerleşince masada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Royal oğlanlarının her biri surat asıyordu. Callum, hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek onları izledi.

İyi de ne bekliyordu ki? Bebek duyurusunu yaptığından beri çocukları onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Brooke parlak pırlanta yüzüğünü gözlerine soktuğu her an ikizlerin yüzü çarpılıyordu. Easton neredeyse sürekli sarhoştı. Gideon eve gelmesi için zorlanmıştı. Reed desen Callum'un kız arkadaşıyla iki üç ya da yüzlerce kez yatmıştı.

Yani evet, Callum bunun koca bir felaket yerine mutlu, kalabalık bir aile yemeği olacağını düşünüyorduyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

Dinah, Callum'a, "Bu akşam beni davet ettiğin için teşekkürler," dedi neşeyle. "Royal malikânesine gelmeyeli yıllar olmuştu."

Sözlerindeki iğneleme, aldığı seyrek davetlere dair hislerini açığa çıkarıyordu. Yeşil gözleri zehir saçsa da bu akşam çok

güzel görünüyordu. Altın rengi saçlarını bir yana yatırmıştı ve kulaklarından pırlanta küpeler sallanıyordu. Bronz tenini ve göğüs dekoltesini ön plana çıkaran derin V yakalı beyaz bir elbise giymişti.

Babamın neden ona kapıldığını görebiliyordum. Dinah seksi bir melek gibi görünüyordu. Kadının aslında bir şeytan olduğunu anlaması ne kadar sürdü acaba diye merak ettim.

Callum akşam yemeği için bir yemek şirketiyle anlaşmış olmalıydı ki hiç tanımadığım üç üniformalı kadın verandaya zarıfçe süzülerek bize servis yapmaya başladı. Bu beni rahatsız hissettirdi, ayağa fırlayıp onlara yardım etmeye kalkışmamak için kendimi sandalyeme çivilemek zorunda kaldım.

Sonunda dokuzumuz yerleşmiş ve yemeye başlamıştık. Yemekler lezzetli miydi? Hiçbir fikrim yok. Çünkü ağzıma tıktıklarına hiç dikkat etmiyordum. Tek yaptığım kusmamaya çalışmaktı. Brooke'un yeni Royal bebeği hakkındaki zırvaları midemi bulandırmıştı.

"Eğer bir oğlan olursa göbek adının Emerson olmasını istiyorum, Callum'un babasının adıydı, ruhu şad olsun." dedi Brooke, Dinah'ya. "Sence de hoş bir tınısı yok mu? İkinci Callum Emerson Royal."

Bebeğin adını Callum koymayı mı planlıyordu? *Neden Reed değil?* Patlamak istiyordum. Elimdeki su bardağını sıktım çünkü bu çocuğun biyolojik babasının aslında Reed olduğu düşüncesi öfkemi tetikliyordu. Ve tabii midemi de bulandırıyordu. Bu berbat bir şeydi.

Reed, Brooke'la altı aydan uzun süredir yatmadığını ve kadının hamileliğinin kesinlikle o kadar ilerlemediğini iddia ediyordu. O zaman belki de o akşam onları bastığımda yatmamışlardı. Reed yatmadıklarını söylüyordu. Brooke da öyle.

Belki de doğruyu söylüyorlardır?

Evet, Ella, zaten annenin son erkek arkadaşı da kesinlikle kız kardeşiyle el ele tutuşuyordu. Seni aptal.

"Ella?"

Başımı kaldırdığımda Callum'un bana baktığını gördüm. "Pardon, ne dedin?"

"Brooke sana bir soru sordu," diye hatırlattı.

İstemeye istemeye Brooke'a baktım, bana göz kırptı. "Kız isimleri konusunda bir önerin var mı diye sordum."

"Hayır," dedim. "Üzgünüm, isimler konusunda iyi değilimdir."

"Çocuklar?" diye Royallara sordu bu sefer. "Önerileriniz var mı?"

Biri bile cevap vermedi. İkizler ağızlarını doldurmakla meşgullermiş gibi davranırken Reed, Gideon ve Easton açık açık onu görmezden geldi.

Sohbete katkıda bulunan tek kişi ben olduğum için –tabii siz altı kelimeye sohbet derseniz– hemen yetişkinlerin odağı hâline geldim.

"Evime daha sık ziyarete gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım," dedi Dinah bana. "Kocamın kızını daha yakından tanımayı çok isterdim."

Kızı kelimesini sanki pis bir şeymiş gibi söylemişti. Callum'un yüzü sertleşse de çenesini kapalı tuttu.

"Davet edilmedim ki," dedim onunki gibi soğuk bir tonla konuşmaya çabalayarak.

Dinah'nın gözleri karardı. "Davete ihtiyacın yok," dedi sevecen bir şekilde. "Çatı katının yarısını senin, unuttun mu?"

"Sanırım öyle."

Keyifsiz ifademi görünce omuz silkip Gideon'a döndü. "Üniversite nasıl gidiyor, canım? Seni görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuş. Neler yapıyorsun, her şeyi anlat bana."

Gideon, "Üniversite iyi," dedi kısaca.

"Yakında yüzme yarışları başlayacak, değil mi?" Dinah parmaklarını kadehinin sapında gezdiriyordu. "Sanırım Brooke öyle bir şeyden bahsetmişti."

Cevap vermeden önce Gideon'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet, yakında."

Brooke gözleri parlayarak lafa girdi. "Belki de hepimiz arabaya atlayıp ona destek olmaya gideriz. Ne dersin, Callum?"

"Ah, evet. Kulağa... harika geliyor."

Reed sessiz bir şekilde burnundan güldü.

Callum ona uyarıcı bir bakış attı.

Sanırım şu an neredeyse bu masadaki herkesten nefret ediyordum.

Gerilim yükseldi, yükseldi... ta ki ben sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor da nefes alamıyormuşum gibi hissetmeye başlayana kadar. Üstelik dışarıydık, lanet olsun.

"Keşke babanı tanıma şansın olsaydı," dedi Dinah. "Steve çok... hayranlık uyandırıcı biriydi. Ve sadık. Çok çok sadık. Değil mi, Callum?"

Callum başıyla onaylayarak kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. İkinci şişeyi devirdiğine neredeyse emindim. Brooke ise hamileliğinden dolayı sadece maden suyu içiyordu.

"Tanıdığım en iyi adamdı," dedi Callum duygulu bir sesle.

"Parasını idare etme konusunda o kadar da iyi değildi ama," diye ekledi Dinah. Yeşil gözlerini kısarak bir anlığına bana baktı. "Sen bu konuda annene mi yoksa babana mı benziyorsun, Ella?"

"Annem," dedim kısaca ama kime çektiğimi nasıl bilecektim ki?

"Tabii ki öyle dersin," dedi düşüncelere dalarak. "Sonuçta Steve senin varlığını bile bilmiyordu. Hayatının büyük bir bölümünde sen onun için yoktun."

Çok üstü kapalı bir darbeydi, Dinah. Ama ne var biliyor musunuz? Ben hayattaki tek varlıklarının -güzelliklerinin- hızla solup gittiğinden korkan küstah kadınların arasında büyümüştüm. Bana ne derse desin üstesinden gelebilirdim.

Gülümsedim. "Fakat yola geldi. Yani elinden geldiğince her şeyini bana bıraktı sonuçta."

Ve sen her kuruşu cebine indirmek için bir avukat sürüsü tutmasaydın daha fazlasını da bırakırdı.

Bana cevap verirken otuz iki diş gülüyordu. "Geçen gün seni düşünüyordum." *Lütfen düşünme.* "Ne kadar da birbirimize benziyoruz. Ben gençken annemin sağlığı yerinde değildi ve senin gibi sürekli oradan oraya taşınıp duruyorduk. Çok kötü seçimler yapıyordu. Sık sık..." Durup içkisinden bir yudum aldı.

İstemeyerek de olsa her kelimesini dinliyorduk ve açıkça görülüyordu ki o da tüm dikkatin onda olmasından zevk alıyordu.

"Sık sık hayatıma insanlar girip çıkıyordu ve bunlar her zaman olumlu etkiler bırakan kişiler de değildi. Bazen o adamlar benden bir çocuktan asla istenmeyecek şeyler isterdi."

Dinah bana beklentiyle baktı. Sanırım o da sözlerinin anlaşıldığından emin olmak için bir onay işareti bekleyen Güneyli eski vaizler gibiydi.

"Ne kötü," diye mırıldandım.

Haklıydı aslında. Hikâyesi benim geçmişime benziyordu. Ama ona acımayı reddediyordum. Şu anki hayatı öncekinden alabildiğine farklıydı.

"Öyle, değil mi?" Ağzının kenarını peçeteyle hafifçe sildi. "Zamanında kendim de kaybolmuş bir kız olarak sana tavsiyeler vermeyi çok isterim. Hayatta istediğin şeyler için beklemene gerek yok çünkü öyle yaparsan senin de sonun annelerimiz gibi olur – kullanılmış ve nihayetinde ölü. Eminim ki bunu istemezsin, değil mi Ella?"

Callum çatalını masaya gerektiğinden daha sert bir şekilde bıraktı. "Bunun akşam yemeği masası için uygun bir sohbet olduğunu düşünmüyorum."

Dinah elini sallayarak, "Bu bir kadın sohbeti, Callum. Ella'yla güçlkle kazanılmış bilgeliğimi paylaşıyorum," dedi.

Ve Steve'in bana bıraktığı her şeyi almayı deneyeceğiyle tehdit ediyordu.

Ben daha cevap veremedi Easton araya girdi. "Bu, Lifetime kanalındaki filmlerden birinin mi konusu yoksa? Televizyonumda o kanalı sildim de."

"Aynen," dedi Sawyer. "Tatlı nerede kaldı?"

"Eh, madem benim ve Ella'nın hayat hikâyesinden sıkıldınız, o zaman sizden konuşmaya ne dersiniz, çocuklar? Easton ve ikizlerin gönül eğlendirdiğini biliyorum. Peki siz ikiniz? Reed? Gideon? Özel birileriyle görüşüyor musunuz yoksa siz de kardeşleriniz gibi kalp mi kırıyorsunuz?" Alaycı bir şekilde güldüğünde kimse ona eşlik etmedi.

Gideon, "İkimiz de yalnızız," dedi sikkın bir şekilde.

Bu lafı Brooke'un dikkatini çekti. Bir tutam saçını parmağına doladı ve garsonlar tatlılarımızı getirirken bana haylaz bir bakış attı. "Peki sen Ella? Hayatında özel biri var mı?"

Artık Callum da bana bakıyordu. Sanırım sarhoş kafasını şarap şişesinden kaldırmaya karar vermesi için uygun bir andı.

Başımı, önümdeki tiramisu dünyadaki en ilginç şeymiş gibi tabağıma eğdim. "Hayır, kimseyle çıkmıyorum."

Sohbet sessizliğe büründü. Olabildiğince hızlı bir şekilde tatlımı mideme indirdim ve göz ucuyla fark ettiğim üzere Royal oğlanları da aynısını yapıyordu.

Gideon bizden hızlı davrandı, çatalını boş tabağına bırakıp sandalyesini geriye itti. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Babası kaşlarını çatı. "Kahve servisi başlayacaktı."

"İçmek istemiyorum," diye mırıldandı Gid ve kaçır gibi koşar adım verandadan ayrıldı.

Reed konuşmak için ağzını açtığı sırada Callum onu bir bakışıyla susturdu. *Sen hiçbir yere gidemezsin*, diyen bir bakıştı bu. Reed sinirle sandalyesine gömüldü.

Garsonlar ellerinde tepsilerle gelerek, köpüğüne desenler yapılmış abartılı latteler servis ettiler. Benimki yaprak desenliydi. Brooke'un kinde ağaç vardı ama şeytan mızrağı olmalıydı.

"İzninizle," dedi Dinah kahve servis edilirken. "Lavaboya uğramam gerekiyor."

Reed bakışımı yakaladı, ikimiz de gözlerimizi devirdik ve dudaklarına memnuniyet dolu hafif bir gülümseme yayılınca bu yoldaşlık durumundan ânında pişman oldum.

Bu kez Easton ve ben diğer kardeşleri geçerek lattelerimizi rekor bir hızda bitirdik. Fincanlarımızı masaya bırakıp aynı anda söze girdik.

"Garsonlara tabakları toplama konusunda yardım—"

"Tepsiyi içeriye ben götürürü—"

Bir an birbirimize kötü kötü baktık ama ortak kaçış isteğimiz ikimizi aynı paydada buluşturmuştu.

Easton, "Ella'yla ben bunları hallederiz," diye bitirdi sözünü, ben de başımı sallayarak minnetle onayladım.

Callum hızlıca itiraz etti. "Garsonlar bu işi yapmak için bu—"

Ama biz Easton'la çoktan tabakları ve fincanları toplamaya başlamıştık.

Hızlıca Fransız kapılara doğru giderken Reed'in öfkeli homurtusunu sırtımda hissettim.

"Aklın yolu bir," diye mırıldandı Easton.

Ona hemen kötü bir bakış attım. "Ah, şimdi yeniden arkadaş mı olduk?"

İfadesi suçlulukla gölgelendi. Mutfığa ulaştığımızda tabakları lavaboya koydu, garsonlara tedbirli bir bakış atıp sesini alçaltarak, "Sav'ın partisinde söylediklerim için özür dilerim. Ben... kendimde değildim," dedi.

"Bunu bir bahane olarak kullanamazsın," diyerek cevabımı yapıştırdım. "Sen *daima* kendinde değilsin zaten ama daha önce bana hiç böyle bir şey söylememiştin."

Yanakları kızardı. "Özür dilerim. Ben pisliğin tekiyim."

"Aynen."

"Beni affeder misin?"

Genelde insanları kendinden geçiren, ona has haylaz çocuk ifadesini takındı ama bundan kolay kolay yırtamayacaktı. Önceki gece ettiği sözler çok çok kabaydı. Can yakıcıydı. Başımı iki yana sallayarak mutfaktan çıktım.

"Ella. Hadi ama. Bekle." Koridorda bana yetişip kolumdan tuttu. "Ben hep düşünmeden aptalca şeyler söylerim, bunu biliyorsun."

Yüzüm yanmaya başladı. "Sen partideki herkese benim **bir** sürtük olduğumu söyledin, Easton."

İnledi. "Biliyorum. Batırdım, tamam mı? Seninle ilgili öyle şeyler düşünmediğimi biliyorsun. Ben..." Yüzü buruştu. "Seni seviyorum. Sen benim küçük kardeşimsin. Lütfen bana kızma."

Ben daha tepki veremedem hafif bir ses dikkatimi böldü. İnleme gibi bir sestti. İç çekiş miydi yoksa?

Koridorun sonuna doğru göz attım. Evin bu bölümünde sadece üç kapı vardı: küçük bir banyo, bir kiler ve bir de ardiye odası.

Easton'a, "Bunu sen de duydun mu?" diye sordum.

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

Bir şey beni koridorun sonuna doğru ilerlemeye zorladı. Kilerin önünde durdum ama kapının ardından hiçbir ses gelmiyordu. Ardiye odasında da aynı şekilde hiç ses yoktu. Banyoya geldiğimde...

Bir inleme sesi duyunca Easton'la donup kaldık. Sesinden anladığım kadarıyla bir kadındı. Kanım dondu çünkü şu an Royal malikânesinde sadece altı kadın vardı ve bunlardan beşi görünürdü. Brooke verandada, garsonlar mutfakta ve ben de buradaydım.

O zaman...

Kocaman gözlerle Easton'a döndüm, birden midem bulanmaya başlamıştı.

Easton ikiyle ikiyi toplamış olacaktı ki ağzı kocaman açıldı.

Elini kapı kulpuna attığında, "Easton," diye tısladım.

Boştaki elinin işaretparmağını dudaklarına götürdü. Sonra beni dehşete düşererek o kulpu çevirip kapıyı hafifçe araladı.

O hafif aralık bize yetti. Banyodaki çifti görmek için bu yeter de atardı. Dinah'nın sarı, Gideon'ın koyu renk saçları görünüyordu. Elleri kadının kalçalarını kavramıştı. Dinah'nın vücudu da ona doğru kıvrılmıştı.

Easton gözlerinde tiksintiyle tuvaletin kapısını sessizce kapatıp sanki tokat yemiş gibi geriye doğru tökezledi.

Sessiz bir anlaşma içerisinde, güvenli bir uzaklığa ulaşana kadar tek kelime etmedik.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım dehşetle. "Gideon ne *halt*..." Easton eliyle ağzımı kapattı. "Kapat çeneni," dedi kısık sesle. "Hiçbir şey görmedik, anlaşıldı mı?"

Elini ağzımdan çekerken titriyordu. Bana son kez yorgun bir bakış attıktan sonra arkasına dönüp fuayede gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra da ön kapının çarpıldığını duydum.

20

GECE YARISINDA telefonum çaldı. Henüz uyumamıştım. Ne zaman gözlerimi kapatsam gözümün önüne Gideon ve Dinah'nın kafaları ve kadının kalçalarındaki eller geliyordu. Brooke ve Reed'in kafamda canlanan görüntüsüne çok yakın bir sahneydi ve Reed'in aklına bu aptal fikir ilk buradan mı geldi diye merak etmeye başlamıştım.

Kolumu uzatıp komodinin üzerinden telefonumu aldım. Ekranda Val vardı, büzdüğü dudaklarıyla bana öpücük atıyordu.

"Selam kızım, naber?" dedim fısıltıyla.

Sessizlikle karşılandım.

Doğrulup oturdum. "Val?"

Titrek bir nefes ve hafif bir hıçkırığın ardından, "Ella, benim Val," dediğini duydum.

"Biliyorum. Ekranda adını gördüm. Sorun ne? Neredesin?" Yanıtını beklerken yataktan çıkıp üzerime taytımı geçirmeye başlamıştım bile.

"Güney Sanayi Bulvarı'ndaki bir deponun önündeyim. Burada çılgın bir parti var."

"Ne oldu? Arabaya mı ihtiyacın var?"

"Evet. Seni aradığım için özür dilerim." Sesi perişan çıkıyor-

du. "Tam'in şehre geldiğini duyunca beni buraya bırakacak bir araç buldum ama onu bulamadım ve beni bırakan kişi de çoktan gitti, yani durum kötü."

İç çektim ama yargılayıcı bir şey söylemedim. Sonuçta birkaç gece önce ben de Reed'i öpmüştüm, değil mi? Bundan o kadar utanıyordum ki bunu henüz en yakın arkadaşıma bile itiraf edememiştim.

"En kısa zamanda orada olurum," diye söz verdim.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra durdu.

"Ne?" diye sordum, şifonyerin üzerinden anahtarlarımı alarak.

"Ben sadece... Burası tekin bir yer değil. Yanında birini getirsen iyi olur."

Reed'i mi kastediyordu? Evet, tabii. Ondan yardım dileneceğime bacaklarımı keserdim daha iyi. "Easton evde mi diye bakayım."

"İyi olur. Seni burada bekliyorum."

Ayakkabılarımı bulup hızla kapıyı açtım ama aniden durmak zorunda kaldım çünkü Reed duvara sırtını vermiş, uyuyordu. Kapı ben daha tutamadan hızla duvara çarptı ve keskin sesi onu uykusundan sıçrattı.

Uykulu gözleri kıyafetlerime, çantama ve anahtarlarıma takıldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ağır ağır, aniden ayılmıştı.

"Yiyecek bir şeyler almaya." Berbat bir yalandı ama bununla devam edecektim. "Easton evde mi?" diye sordum rahat bir tavırla. "Belki o da acıkmıştır."

Reed ayağa kalktı. "Olabilir. Ama onu araman gerekecek çünkü en son duyduğumda Wade ve diğer çocuklarla bir şeyler içmeye gideceklerdi."

Kahretsin. "Sen niye evdesin? Ve neden bir sapık gibi kapının önünde pusu kurdun?"

Bana inanmaz bir bakış attı. "Nedeni açık değil mi?"

Çenemi kapattım çünkü açıkça belliydi ama daha da önemlisi, ağzımı açacak olursam sonu gelmeyen sorular sormaya baş-

layacaktım. Mesela bunu ne zamandan beridir yapıyordu, tekrar kaçmamdan korktuğu için mi yapıyordu yoksa bana mümkün olduğu kadar yakın olmak istediği için mi? Cevaplardan hiç olmadığı kadar korkuyordum.

Ayrıca Val'i getirmem gerekiyordu bu yüzden döndüm ve merdivenlere yöneldim. Tek kelime etmeden Reed de beni takip etti.

Dev gibi bir avizenin asılı olduğu büyük fuayeyi ve hiç kullanılmayan yemek odasını geçip, bir zamanlar Reed'in kucağına oturduğum ve kahvaltıda Sandra'nın hazırladığı kahvaltı her neyse onun yerine Reed'i yemek istediğim mutfağa girerken sessiz bir gölgeden ibaretti.

"Yukarıya dön, Reed. Sana ihtiyacım yok."

"Kimin arabasını alacaksın?"

Birden durunca Reed de neredeyse ayaklarıma basacaktı.

"Ah."

Benim balla ve simle kaplı, karınca istilasına uğramış arabam kullanılamaz hâldeydi ve bunu şu an hatırlamıştım. Arabayı Callum'un kullandığını hiç görmediğim garaja park etmiştim, temizletebileceğim bir yer bulmak için zaman lazımdı ve o sırada bu pisliği Callum'a nasıl açıklayacağımı bilememiştim.

Reed uzandı ve artık kullanılmaz olan arabamın anahtarlarını elimden kapıp cebine attı. "Hadi gel. Ben seni götürürüm."

Val'in yanımda birini getirmem gerektiğine dair uyarısı beni huzursuz ediyordu ama Reed'den hiçbir şey istemeyecektim. "Sadece arabayı ödünç alamaz mıyım?"

"Öncelikle bu bir araba değil, bir SUV. Ayrıca hayır, alamazsın."

Tartışacak vaktim yoktu, Val'in bana ihtiyacı vardı. Ve görüşme göre benim de Reed'e. Ancak kibarlık yapmaya gerek yoktu, bu yüzden öfkeyle iç çekip ayaklarımı yere vura vura vestiyere gittim ve elime gelen ilk ceketı kaptım. Fermuarını çekerek çekmez bunun Reed'in ceketı olduğunu fark ettim. Harika. Burnuma kokusu dolmuştu.

"Tamam ama oraya vardığımızda arabadan çıkmayacaksın." Cevaben homurdandı; bu evet de olabilirdi, *Sen arabaya binene kadar tartışmayacağım*, demek de.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordu ben kemerimi bağlarken. Ona adresi verdiğimde bana yan bir bakış attı. "Gecenin ikisinde fast food yiyebileceğimiz tek yerin rıhtım olduğunu bilmiyordum."

"Şehirdeki en iyi yer olduğunu duydum," diye cevapladım umursamazca.

"İkimiz de biliyoruz ki yemek almaya falan gitmiyorsun. Bana neler döndüğünü söylemek ister misin?"

"Hayır, istemem."

"Benim arabam, benim kurallarım" gibi sert bir cevap yapıştırmasını bekledim ama sessiz kaldı. Parmakları direksiyonun etrafında gerilmişti ve deri kaplamayı sıkıyordu. Muhtemelen direksiyonu gırtlığım olarak hayal ediyor ve eğer yeterince sıkarsa içimi ona döküp, *Aman Tanrım, Reed, babanın kız arkadaşı- nı becermiş ve hamile bırakmış olman umurumda değil. Odama gel ve bekâretimi boz, diyeceğimi sanıyordu.*

Eh, tabii hâlâ bekâretimi istiyorsa. Yani evet, beni istediğini söylüyordu ama bu ne anlama geliyordu ki? Bu onun için sadece bir gurur meselesi miydi acaba? Kız onu reddetti ve egosunu zedeledi diye şimdi o kızı kazanarak imajını mı düzeltmek istiyordu?

Artık içgüdülerime güvendiğim söylenemezdi. Sonuçta Reed bana pislik gibi davrandığı hâlde ona kalbimi açmışım. Şimdi bana kibar davranırken ona kesinlikle güvenemezdim.

Benden uzak dur dediğinde onu dinlemeliydim ama yalnız- dım, aptaldım ve onda beni çeken bir şey vardı. Ben düşünmüş- tüm ki... Ne düşünmüştüm ben de bilmiyorum. Belki de östro- jen seviyem çok yüksekti ve hormonal bir atak geçirmiştım. Ya da ben böyle biriydim. Hayatım boyunca annemin erkekler ko- nusunda birbiri ardına kötü kararlar verdiğine şahit olmuşum. Benim de aynı şeyi yapıyor olmam şaşırtıcı mıydı?

Reed konsolun üzerinden uzanıp dizimi sıktı. "Bu kadar derin düşünerek beynine zarar vereceksin."

Dokunuşu nabzımı hızlandırınca, elini çeksin diye dizimi uzağa çektim. Mesajı aldı ve elini tekrar direksiyona koydu, o sırada ben de bakışlarımı ön konsola dikip içime dolan pişmanlık duygusunu bastırmaya çalıştım.

"Benim sorunum derinlemesine düşünmek değil, yeterince düşünmemek," diye söylendim.

"Senin hiçbir sorunun yok, Ella. Düşündüğün şekilde değil. Olduğun hâlinle gayet iyisin."

İltifatıyla karnuma bir sıcaklık yayıldı. Tatlı, kibar Reed pislik Reed'den çok daha etkin ve tehlikeliydi. Bununla şu an uğraşamazdım, yorgundum ve gardımı indirmiştım.

"Bana kibar davranma. Sen böyle biri değilsin."

Reed gülerek beni şaşırttı. İçten bir gülüş değildi, içinde acı bir ton barındırıyordu ama yine de gülmüştü. "Ben de artık kim olduğumu bilmiyorum. Sanırım kendimi kaybettim. Kardeşlerim de aynı şekilde sanırım."

Kalbim sıkıştı. Ah, hayır. Hassas Reed çok çok daha tehlikeliydi. Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Easton'ın sorunu bu mu?"

"East'in sorununun ne olduğunu bilseydim, gecenin bir yarısında seninle onu kim bilir hangi beladan çıkarmaya gidiyor olmazdık. Yani eğer onu nasıl iyileştireceğimize dair fikirlerin varsa, seni dinliyorum."

"Şu an Easton'ı kurtarmaya gitmiyoruz," diye itiraf ettim. "Ayrıca ona yardım etmek için fikre ihtiyacın varsa başkasına sor. Ona ne oluyor en ufak bir fikrim bile yok." Tek bildiğim, bir seferinde Easton'ın bana bağımlılık sorunları olduğunu söylemesiydi. Çaresizce annesini özlüyordu, kardeşlerini seviyordu ve bu gece o banyoda gördüklerinden tiksinimişti.

Bunu Reed'e sormak dilimin ucuna geldi. Biliyor muydu acaba? Ama o evde dönen onca şeyde olduğu gibi, ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi.

"Dışlanmaktan hoşlandığını sanmıyorum," diye tavsiye verdim istemeden. "Bir yanda ikizler, diğer yanda sen ve Gideon. Belki de ait değilmiş gibi hissediyordur."

Bu hissi ben de biliyordum ve bu, Gideon ve Dinah'yı görünce Easton'ın neden bu kadar sinirlendiğini açıklıyordu. Neden Abby'yle ya da Savannah'yla yattığını. Neden kendinden geçene kadar içtiğini. Belki de kardeşlerini daha yakından anlamaya çalışıyordu ve bunu da kendine has berbat Easton yöntemiyle yapıyordu.

Reed ofladı. "Sanırım daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Parmaklarıyla direksiyona vurdu ve birden konuyu değiştirdi. "Babama arabadan henüz bahsetmedin."

"Bahsetmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü bahsetseydin evin içinde volta atıp binlerce telefon görüşmesi yapıyor olurdu ve karınca istilasına uğramış araban onun göremeyeceği bir yerde, yani garajda olmazdı."

"Temizletebileceğim bir yer bulmak için sağı solu arıyorum."

"Ben hallederim."

Vereceğim cevap her ne olacaksa, karşılaştığımız sahneye bölündü. Arabalar otoparktan patinaj çekerek çıkıyordu ve uzaktan hafif bir siren sesi geliyordu. Reed yavaşladığında hızla kapıyı açıp arabadan çıktım. Tabana kuvvet koşarken, "Val! Val! Neredesin?" diye bağırıyordum.

İnce bir figür, kendini kaldırımı kaplayan dağınık çalılardan ayırarak kollarıma attı.

"Aman Tanrım, hiç gelmeyeceksin sandım!" Val kulağıma doğru hıçkırarak ağladı.

Geri çekildiğimde, sol gözünün yanında oluşmaya başlayan bir çürük, alnında da kırmızı bir leke gördüm. "Ne oldu?" diye haykırdım.

"Arabada anlatırım. Lütfen gidelim."

"Elbette." Kollarımı ona doladım, arabaya yaklaştığımız sırada Val tökezledi ve neredeyse beni de düşürüyordu.

Reed yanımda bitti ve Val'i kucakladı. Başıyla arabayı işaret ederek, "Gidelim," dedi.

Bu kez onu dinlemekte tereddüt etmedim. Siren sesleri gittikçe yaklaşıyordu ve insanlar bizi itip kakıyor, sağa sola koşturarak kaçıyor.

Reed Rover'a doğru hızlandı. Ben kapıyı açık tutarken Val'i arka koltuğa yerleştirdi. Ben Val'in yanına yerleşirken Reed de sürücü koltuğuna geçti.

"Beni eve götürmeyin. Lütfen, şu an Jordan'la uğraşamam," dedi Val inleyerek.

"Tabii ki götürmeyiz. Benimle kalabilirsin."

Reed beni duyduğunu belirtircesine başıyla onayladı ve arabayı çalıştırıp kuzeye yöneldi. Eve gidiyorduk.

"Bunu sana kim yaptı, Val?" diye sordu. "Her kimse bacaklarını kıracağım."

Val başını koltuğa yasladı. Hem duygusal hem de fiziksel olarak yorgundu.

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Çıplak kollarını ovuşturdu. Sevimli kıyafeti -göbeği açık bir üst ve işlemeli şortu- hırpalanmış görünmüyordu. Yüzü dışında herhangi bir yeri de incinmemiş gibiydi.

"Sorun değil." Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. "Tam'in eski sevgilisiyle karşılaştım. Saçma sapan bir kavgaya girdik, yani eğer birinin bacaklarını kırmak istiyorsan o kişi benim."

Gözlerini kapattığında sessiz gözyaşları yüzünden aktı. Yaklaşarak bir kolumu ona doladım ve tüm yolculuk boyunca onu sıkı sıkı tuttum.

Eve vardığımızda odama çıkmasına yardım ettim ve kendini yatağıma attığında ayakkabılarını, şortunu ve üstünü çıkarıp buzdolabımdan bir şişe su getirdim. Şişeyi minnettar bir gülümsemeyle aldı.

"Astor Futbol tişörtünü mü istersin yoksa bu eski Iron Man tişörtünü mü?"

Futbol tişörtüne anlamlı bir bakış attı ama diğerini işaret etti.
"Iron Man lütfen."

Iron Man olanı ona attımı ve Reed'in eski antrenman tişörtü-
nün neden hâlâ bende olduğunu sormadığına sevindim. Muh-
temelen cevabım, rahat olduğu için olurdu. Yani gerçekten de
rahattı ama en beyinsiz insan bile onu başka sebeplerle sakladı-
ğımı anlardı.

Val örtünün altına girdiği sırada Reed elinde ilaç şişesiyle
geldi. "Valium," dedi açık bırakmış olduğum kapıdan içeri gi-
rerken.

Hangi nedenle o ilacı reçete ettirdiğini sormadım. Sadece şi-
şeyi sallayarak bir tane çıkarıp Val'e verdim.

"Siz ikinizin başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve sonra istemeyerek
de olsa gitti.

Val ânında uykuya daldı ama ben uyuyamayacak kadar ger-
gindim. Yanına kıvrılıp bir süre öylece uzandım, ta ki koridor-
dan gelen bir ses dikkatimi çekene kadar. Arkadaşımı uyandır-
mamaya özen göstererek kalkıp kapıya yöneldim ve azıcık ara-
layıp baktım.

Tabii ki Reed'in kapımın önüne yerleştiğini gördüm.

"Yatağına git," diye fısıldadım öfkeyle.

Bir gözünü açıp, "Yatağımdayım," dedi.

"Koridorda yatak falan yok."

"Yatağa ihtiyacım yok."

"İyi." Kapıyı çarpmaya hazırlanıyordum ki son anda Val'i
hatırladım. Kapıyı sessiz bir şekilde kapayıp sırtımı yasladım ve
kendimi Reed'i sevmediğimi hatırlamaya zorladım. Bana nasıl
da acımasız davranmıştı. Uzakta olduğum haftalarda onu ve
Brooke'u birlikte hayal edip kendime nasıl da işkence etmişim,
sadece kıvrılıp yatmak ve öylece ölmek istemiş ancak bunun ye-
rine her sabah kalkmış ve koşturup iş bulmaya çalışmışım.

Ve şimdi kapımın önünde oturmuş, beni değiştiğine inandır-
maya çalışıyordu.

Kapıyı sert bir şekilde tekrar açıp dışarı çıktım. "Neden bu-
radasın?" Sözlerim bir suçlamadan çok yalvarış gibi çıkmıştı ağ-
zımdan.

Reed ayağa kalktı. Siyah bir atlet ve düşük belli bir eşofman
giyiyordu, elini bana uzatınca kol kasları sertleşti. "Nedenini bi-
liyorsun."

Gözlerindeki ateş beni aynı anda hem tahrik etti hem de öfke-
mi alevlendirdi. "Dokunma bana."

Kolunu indirdiğinde hissettiğim hayal kırıklığından nefret
ettim. *Kendine gel, Ella!*

"İyi," dedi boğuk bir sesle. "Sen dokun o zaman."

Koridorun ortasında ulu orta kıyafetlerini çıkarmaya başla-
yınca gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Kaslı göğsü, kaya gibi sert bacakları ve kasıklarına doğru
inen ince tüyleriyle çıplak bir Reed mi? Hayır. Hayır. *Hayır!*

"Giy şunu," diyerek atletini yüzüne fırlattım.

"Hayır," diyerek havada yakaladı ve bir kenara fırlattı.

Ve sonra beni kendine doğru çekti.

Her zerresi sertleşmişti. Her zerresi.

Tıpkı Savannah'nın araç yolunda olduğu gibi başka bir ateşli,
çılgın bir öpüşme bekliyordum ama Reed beni şaşırttı. Yanakla-
rının üzerinde gezdirdiği parmaklarıyla bana nazikçe dokundu.
Nefesi zayıflayınca parmaklarını usulca saçlarıma daldırdı ve
başımı öpüşmek için mükemmel açıya getirdi.

Aramızdaki en tatlı öpüşmeydi bu. Yavaş. Yumuşak. Dudak-
larının tüy gibi dokunuşu, dilinin hassas kıvrılışı. Titrediğini his-
sedebiliyordum ama heyecandan mı, gerginlikten mi ya da ikisi
birden mi bilemiyordum.

Hareket et, onu kendinden uzaklaştır, diye içimden kendime
bağırdım. Yardım istersem, belki de beni dünyada onun için en
önemli tek insan benmişim gibi öpmeyi bırakırdı.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Aptal vücudum dokunuşuyla eridi. Aptal dudaklarım onunkiler için aralandı. *Sana vereceğini al ve yoluna gönder*, diye fısıldadı minik bir ses. *Kullan onu.*

Makul bir bahaneydi, değil mi?

İçimde büyüyen ihtiyacın sisinde kendimi azıcık bıraktım ve Reed bunu fırsata çevirerek beni kucaklayıp odasına doğru taşıdı. Arkamızdan bir tekmeyle kapısını kapattı ve beni yatağa yatırdı.

"Seni özledim," diye fısıldadı, gözlerimi açtığımda onun duyguyla parıldayan gözleriyle karşılaştım. "Senin de beni özlediğini söyle."

Kelimeler ağzımdan çıkmadan yuttum onları.

Yüzündeki hayal kırıklığı hızla kayboldu. "Sorun değil, söylemek zorunda değilsin. Ama gösterebilirsin."

Elini saçlarımdan çekip bacaklarımın arasına doğru kaydırdı, parmakları kıvrıldığında kalçalarımı hareket ettirmeden duramadım. Zevkle ağzıma doğru homurdanıp sızlayan noktama masaj yaparak beni yavaş yavaş inletti.

Üzerimde hâlâ güç sahibi olmasından ve artık hiçbir konuda kontrol sahibi değilmişim gibi hissetmekten nefret ediyordum. Burada yaşamaktan nefret ediyordum. Annemin ölmüş olmasında da. Ama en çok da Reed'e âşık olmuş olmaktan nefret ediyordum.

Gözyaşlarım taşmaya ve dudaklarımızın birleştiği noktaya doğru süzölmeye başladı.

"Ağlıyor musun?" Reed aniden benden uzaklaştı.

Kendime engel olamayıp ona sıkıca tutundum. Bir yanım, hayatımda çok fazla kayıp yaşadığımı ve bu yüzden de Reed Royal'ın bana vermeye istekli olduğu en ufak kırıntılara bile tutunmam gerektiğini söylüyordu sanki.

Ama ağlamama da engel olamıyordum. Gözyaşları hızla ve öfkeyle dökölüyordu. Reed onları eliyle silse de yenileri akmaya devam ediyordu.

"Lütfen ağlama, bebeğim. Lütfen," diye yalvardı.

Denedim. Nefesimi tuttum ama henüz dökülmemiş olan göz-yaşları beni hıçkırıklarla sarsarak vücudumu bir enkaza çevirdi.

"Tamam. Sana bir daha dokunmayacağım. Söz veriyorum. Ella, beni öldürüyorsun."

Başımı göğsüne bastırdı ve saçlarımı okşadı. Kendimi toparlamam itiraf etmek istemediğim kadar uzun sürdü, tüm bu süre boyunca Reed benden uzak duracağına dair tekrar tekrar söz vererek özür dileyip durdu.

İstedığın buydu, dedim kendi kendime ama bir daha bana dokunmayacağına dair ettiği yemin daha çok ağlamama neden oldu.

Sonunda onu kendimden uzaklaştıracak kadar sakinleştim. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Bana üzgün gözlerle baktı.

Yataktan kalkarak ondan uzaklaştım ve aramıza fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir mesafe koydum. Reed'den ne kadar uzak olursam aklım o kadar başımda oluyordu. "Birbirimizi rahat bırakmamız gerekiyor. Biz birbirimize iyi gelmiyoruz."

"Ne demek şimdi bu?"

"Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu. Gözlerimi çıplak vücudundan uzaklaştırıp mükemmel yüzüne çevirdim. Bir gecede çirkinleşse ne olurdu sanki? Bu işime çok yarardı.

"Yani başka kızlarla yatmamdan rahatsız olmayacak mısın? Dudaklarımın başka bir kıza değmesinden. O kızın bana dokunmasından?"

Neredeyse krem rengi haliya kusacaktım. Kendimi burnumdan nefes almaya zorladım. Ve yalan söylemeye. "Evet."

Bakışlarının ağırlığını sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca üzerimde hissettim. Üzerine atlamak ve kalması için yalvarmak istiyordum ama kendimi korumak için başımı yerden kaldırmadım ve hiç kıpırdamadım.

"Hayır," dedi Reed sakince. "Canın acıyor ve beni kendinden uzak tutmaya çalışıyorsun ama ben pes etmeyeceğim."

Bana yaklaştığında gardımı aldım. Ama onun tek yaptığı al-
nımdan öpmek ve beni odasında bir başıma bırakarak gitmek
oldu.

Son sözleri havada asılı kalmıştı. Kendimi yere atıp dizlerimi
kamıma çektim. Üstelemediği için kızgındım. Biliyordum ki üs-
teleseydi teslim olurdum. Peşimi bırakmayacağına söz verdiği
için de kızgındım.

Ama hayır, aslında bu doğru değildi. O, ne yaparsam yap-
yam beni geri kazanacağını söylediğinde içim ısındığı için asıl
kendime kızgındım.

21

KENDİMİ ODAMA ATTIM ve alarm beni okul için uyandırmadan önce iki saat kadar uyuyabildim. Alarm çalınca elimi örtünün altından çıkarıp yoklayarak telefonumu arandım. Erteleye bastıktan sonra diğer yanıma göz attım. Val'ın bedeninin yarısı yataktaydı, bir bacağı örtünün üzerinde, bir kolu da yataktan aşağıya sarkmıştı.

Omzunu dürttüm. "Kalkma vakti, Uyuyan Güzel."

"Hayır. Kalkmak istemiyorum," diye söylendi.

"Okul..." Aklım yavaş işlediği için bir an hesaplayamadım. "Bir saat on dakika sonra başlıyor."

"Beni yirmi dakikaya uyandırırısın o zaman."

Güçlkle yataktan kalkıp mini buzdolabımdan bir şişe su kaptım ve banyoya girdim. Aynadaki yansımam netleşene kadar birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Tenimde Reed'in dokunuşuna dair hiçbir kanıt yoktu. Boynumu öptüğü yerde herhangi bir iz yoktu. Zayıflığımı dışarıya vuran herhangi bir belirti yoktu. Bir parmağımı altdudağıma bastırarak Reed'inkiymiş gibi hayal ettim.

Val arkamda belirdiğinde beni kendi aptal hayal gücümden kurtarmış oldu. Gözündeki çürük kötü görünüyordu.

"Dün gece Reed'e kavgaya karıştığını söylediğini biliyorum ama eğer biri canını yaktıysa onu öldürürüm." Şaka yapmıyordum.

"O zaman öldürmeye benden başlamalısın çünkü bu," alnını işaret etti, "Tam'in eski sevgilisine kafa atmamın bir sonucu."

İrkildim. "Belki de bir dahaki sefere bira şişesi falan kullanmalısın? Ya da iyisi mi, beni de yanına al." Aynada gözleriyle buluştum. "Okulda hiç partiden falan bahsetmemiştin. Neden bana da gelir misin diye sormadın? Arkanı kollardım."

"Dün geceye kadar partiden benim de haberim yoktu. Jefferson'a giden -Tam'in gittiği okul- bir kızdan mesaj aldım, onu orada gördüğüne yemin etti. Ne yaptığımı düşünmedim bile. Hemen kalkıp giyindim ve Gastonburglere gitmeye hazırlanan Jordan'dan beni oraya bırakmasını istedim, sonrasında hatırladığım tek şey hiç tanımadığım biriyle Tam için kavgaya tutuştuğumdu."

"Eski sevgilisi dememiş miydin? Ne tanınaması? Kız aynı üniversiteden mi?"

Val sanki midesine yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Hayır. Sanırım beni yıllardır aldatıyormuş. Bu yüzden eski sevgilisi diyorum."

"Ah, hayır." Kollarımı ona doladığımda göğsüme sokuldu.

"Ben çok aptalım."

Tek aptal sen değilsin.

Boğazımı temizledim. "Dün gece Reed'i öptüm."

"Gerçekten mi?" Sesi neredeyse umutlu çıkmıştı.

"Evet. Kapımın önünde yatıyordu. Ürkütücü, değil mi?"

Val kocaman açtığı gözlerini görebileyim diye geri çekildi. "Hem de çok ürkütücü," diye beni onayladı ama sesi hiç de ikna edici değildi.

Lavaboya yaslandım. "Hayır, ben de ürkütücü olduğumu düşünmüyorum aslında. Öyle düşünmeliyim, biliyorum ama bunun yerine garip bir şekilde... sevimli geliyor - tekrar kaçmıyacağımdan emin olmak için bu kadar gayret etmesi ve resmen

kapımda yatması falan," Kendi zayıflığımdan utanarak alnımı ovuşturdum.

"Dün senin için Skip Hendley'yi dövdü."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Val huzursuzca kıpırdandı, utanmış görünüyordu. "Reed hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsun diye sana anlatmadım ama... evet. Diksiyon dersinde sana sataştığı için yemekhanenin ortasında Skippy'yi yumrukladı."

İçimden bir duygu seli geçti. Sevinç. Memnuniyet çünkü dün Diksiyon dersindeki kötü yorumlar çok acımasızdı. Ve sonra da suçluluk çünkü... Kahretsin çünkü ben döndüğümünden beri Reed'i kendimden uzaklaştırmaya çalışırken o, beni korumak için kapımda yatıyor ve benim için diğer oğlanlarla kavga ediyordu.

Belki de... Tanrım, yoksa ikinci bir şansı hak ediyor muydu?

Val, "Bunu yaptığını bilersen daha iyi hissedersin diye düşündüm," dedi omuz silkerek. "Ayrıca, en azından Reed seni aldatmadı ve seninle iletişim kurmaktan kaçınmıyor. O, Tam gibi bir yalancı değil." Val kolumu sıktı. "Yedek diş fırçası var mı? Sanki ağzımın içinde bir hayvan ölmüş gibi hissediyorum."

Eğilip dolabı karıştırdığımda süslü ambalajları olan, bir sepet dolusu sabun ve bir yığın yeni diş fırçası buldum. Bir tanesini ona verip elektrikli diş fırçama biraz macun sürdüm. Val dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken ben odaya dönüp Brooke'un seçtiği bir gardırop dolusu kıyafete baktım. Ama gözüm hiçbir şey görmüyordu. Aklımda tek bir şey vardı: *Reed seni aldatmadı.*

Val bunu söylediğinde içgüdüsel olarak hemen itiraz etmeye kalkışmamıştım.

Çünkü doğruyu söylüyordu.

Beni aldatmış olduğuna artık inanmıyordum. Bebek ondan mıydı bilmiyordum. Ama... beni aldatmadığına inanıyorsam o zaman bebeğin babası ben değilim dediğinde de inanmalıyım.

Val bir konuda daha haklıydı - Reed bir yalancı değildi. Biz beraberken yapmadığı tek şey yalan söylemekti. Mezuniyetten sonra şehirden ayrılmayı planladığını, ilişkiler konusunda iyi ol-

madığını ve çevresindeki insanları mahvettiğini söylerken hep açıksözlü davranmıştı.

Ve kızlar ya da diğer ergen zırvalarından da bahsetmiyordu. Bir içgörü dalgasıyla, onun ebeveynlerinden bahsettiğini fark ettim. Onları umutsuzca sevmişti ve ikisi de onu yüzüstü bırakmıştı.

Annesi kendini öldürmüş ve geride bu kayıpla baş etmeye çalışan beş oğul bırakmıştı. Babası ise kendini içkiye ve kötü kadınlara vermişti. Bunun üzerine, Reed'in bana seksin sadece seks olduğunu söylemesine şaşırmalı mıydım? Seksi bir silah olarak kullanmaya çalışmasına? Bunu hem kendini hem de diğerlerini cezalandırmak için kullanmıştı. Âciz ebeveynlerinden kalan bir mirası sürdürmeye çalışıyordu ama kendi içinde verdiği bir mücadele vardı ve beni ona çeken de bu mücadele olmuştu.

"Salyanı üzerine akıtmak üzeresin," dedi Val, banyodan çıkarken.

Suçlulukla bir elimle yüzüme götürüp ovuşturdum, koşup lavaboya tükürdüm ve ağzımı çalkaladım. Val'e, Reed'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi itiraf etmek başka, onu affetmeyi düşündüğümü itiraf etmek çok başka bir hikâyeydi. Sonunun nasıl biteceğini bilmediğim bir hikâye.

"Sence bugün okuldaki dolabımda ne bulacağım?" dedim gardiobun önünde ona katılarak. "Çöp? Bozulmuş yiyecek? Kullanılmış tampon?"

Val çürüğü işaret ederek, "Ya bunu ne yapacağız? Şiddet mağduru kadınlar için hazırlanan afişlerdeki kızlara benziyorum," dedi.

"Kapaticıyla kapatabilirim. Daha önce de yapmıştım." Örkeli bakışlarını görünce hemen açıklamaya giriştim. "Kendime ya da anneme değil, beraber çalıştığı kızlara yapmıştım."

"Ah."

"Biliyorum."

Gardioptan uzaklaştım. "Ne var biliyor musun? Bugün yine okulu asmak ve alışveriş merkezine gitmek istiyorum. Ne dersin?"

Yüzüne vavaşça bir gülümseme yayıldı. "Öğle yemeğinde mavalı tuzlu çörekle dondurulmuş yoğurt yemek istiyorum."

Yumruklarımızı tokuşturduk. "Hasta numarası mı çekeceğiz?"

"Hayır. Sadece okulu asacağız. Alışveriş merkezine gidecek, berbat şeyler yiyecek ve vasilerimizin kredi kartlarını limitlerinin sonuna kadar harcayacağız. Ardından Sephora'ya gidip makyaj yaptıracağız ve en sonunda da iskeleye gidip suda yaşamak isteyeneye kadar midye tıkınacağız."

Ona kocaman sırtıttım. "İşte buna balıklama atlarım."

"Alışveriş nasıl geçti?"

Brooke'un sesini duyunca arkama döndüm. Kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlamakla meşguldüm ama her zamanki gibi varlığıyla iştahımı kaçırmıştı. Kâsedeki mısır cipsini bir kenara ittim ve tezgâhtan uzaklaştım.

Brooke ayağındaki on santimlik topuklularıyla dans edercesine yanıma geldi. Acaba sekiz aylık hamile olduğunda da stiletto-larını giyip topuklularının üstünde kocaman karnıyla ortalarda gezecek mi diye merak ettim. Muhtemelen. O kadar kendini beğenmişti ki tökezleyip düşme riskine muhtemelen hamileyken bile girebilirdi.

Off. Neden Brooke'un hamileliğini düşünüyordum ki? Mide-mi daha da bulandırmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

"Demek küstün? Gerçekten mi?" Buzdolabına doğru giderken güldü. "Senden daha iyisini beklerdim, Ella."

Arkasından gözlerimi devirdim. "Sanki gün içinde ne yaptığımı çok umursuyorsun da. Ben ikimizi de umursamadığımız bir kısa sohbetten kurtarıyorum sadece."

Brooke arıtılmış suyla dolu bir sürahi çıkarıp kendine büyük bir bardak su doldurdu. "Aslında seninle konuşmayı endişeli bir şekilde iple çekiyordum."

Hı-hı, eminim öyledir.

"Önceki gece Callum'la konuşuyorduk da, bebek partimi sen ve Dinah'nın düzenlemesinin harika bir fikir olacağını düşün-
dük."

Vücudum kaskatı oldu. Şaka mı yapıyordu?

"İkinizin kaynaşması için harika bir fırsat olabilir," diye de-
vam etti. "Callum da bana katılıyor."

Ya, tabii. Bunun, Callum'un fikri olmasının imkânı yoktu. Beni Steve'in dul eşiyle tanıştırmaya götürdüğü gün, arabada iç-
mekten neredeyse komaya girmiş ve bana Dinah O'Halloran'ın
söylediği tek bir sözü bile dikkate almamam için yalvarmıştı.

Brooke beklentiyle beni süzdü. "Sen ne düşünüyorsun, tat-
lım?"

"Ne mi düşünüyorum?" diye tekrarladım aşırı sevecen bir
tonda. "Bebek partisiyle vaktimi harcamadan önce bir babalık
testi sonucu görmek istediğimi düşünüyorum."

Narin çenesi kasıldı. "Çok ayıp."

"Hayır, bence değil." Kalçamı tezgâha dayayıp omuz silktim.
"Callum'u kandırarak bunun bir Royal bebeği olduğuna inan-
dırmış olabilirsin ama benim şüphelerim var, tatlım."

"Ah, bebek kesinlikle bir Royal. Ama bu sevgi yumağı bebe-
ğin hangi Royal'ın DNA'sını taşıdığını bilmek istediğine *emin
misin?*" Eliyle minik karnını sıvazlayıp bana gülümsedi.

Ellerim yumruk oldu. Damarıma basıyordu ve bunun farkın-
daydı.

Kafamın içindeki kati ses, *Hamile bir kadını dövemezsin*, dedi.

Yükselmekte olan öfkemi yuttum ve parmaklarımı gevşetme-
ye çalıştım.

Brooke onaylarcasına başını salladı, sanki büyü yaparak kafa-
mın içine girmiş de onu nasıl şiddetle dövmek istediğimi anlamış
gibi. "Bebek partisine geri dönecek olursak," dedi, sanki az ön-
ceki çirkinlik hiç olmamış gibi. "Planlama konusunda Dinah'ya
yardım etme fikrini tekrar düşünmelisin derim. Yemekte ona
karşı tavrından hiç hoşnut kalmadı."

"Onunla doğru düzgün konuşmadım bile."

"Onu diyorum zaten." Bana kaşlarını çatı. "Dinah düşman olmak isteyeceğin türden biri değildir, Ella."

Ben de ona kaşlarımı çatı. "Bu ne demek şimdi?"

"Dinah kabalıkları hoş karşılayan biri değildir demek ve senin davranışın –senin ve oğlanların– onu çok sinirlendirdi."

Neredeyse, *Koridordaki banyoda Callum'un oğluyla seks yaparken hiç de sinirli görünmüyordu*, diye ağzımdan kaçıracaktım.

"Ertesi sabah onunla konuştuğumda İ ile başlayan kelimeyi bile dillendirdi," dedi melodik bir ses tonuyla.

Ağzım açık kaldı. Vay be. Dinah bana...

Dehşete düşmüş ifademe gülerek, "İtiraz," diyerek açılımını söyledi.

Boş boş ona baktım.

"Steve'in vasiyetine itiraz etmeyi planlıyor," diye açıkladı. "Eğer bunu yapacak olursa, sana şunu garanti edebilirim ki olayı mahkemeye taşıyıp yıllarca süründürür. Dava sonuçlandığında da ortada ne sana ne de ona para kalır –hepsi avukatların cebine girer. Ona bunu yapmamasını tavsiyesiye ettim ama Dinah her zaman çok inatçı biri olmuştur, ayrıca senin ona karşı tavrına da fazlasıyla alınmış."

"Tavrım neden umurundaki?" Sinirle başımı iki yana salladım. "Onu tanımıyorum, Steve'i de tanımıyordum."

Brooke suyunu yudumladı. "Steve'i tanımadığın için kendini şanslı say."

Kaşlarım çatıldı. Bu şeytani kadınla bir muhabbetin içine çekilmekten nefret ediyordum olsam da, biyolojik babamın bahsi geçtiği her seferinde merakımın arttığını itiraf etmeliydim. "Neden?"

"Çünkü Callum Royal ne düşünürse düşünsün Steve berbat bir dosttu."

Bunu da kesin, kendisinden daha şeytani olduğunu düşündüğüm Dinah'dan dolayı biliyordu, bu yüzden bu sözlerin tek bir kelimesine bile inanmayarak gülümsedim ve başımı salladım çünkü bu sohbetten kurtulmanın en kolay yolu buydu.

"Öyle diyorsan."

"Gerçek bu. Öldüğü için şanslısın. Senin gibi masum, genç bir kıza neler yapacaklarını görmeyi hiç istemezdim." Bu açık sözlerinin her zamanki abartılı tatlı konuşmalarından farklı olması, ensemdeki tüylerin kalkmasına neden olmuştu.

"Dinah vasiyet konusunda sinirlenmiş olabilir ama bunda benim suçum yok."

Brooke'un ağzı çirkin bir çizgi hâlini aldı. "Steve, o mirası Dinah'dan uzak tutmayı amaçlasa bunu kaplumbağaya bile bırakabilirdi. Sana bırakması sürpriz oldu. Callum bile servetin oğullarına kalacağını düşünüyordu."

Aniden durdum. Gideon bu yüzden mi benden hoşlanmıyordu? Ona kalacak mirası çaldığımı düşündüğü için mi?

"Oğlanların babalarından dolayı bir ton serveti var zaten," diye belirttim.

Brooke sahte bir hoşnutsuzlukla başını iki yana salladı. "Bu dünyada ne kadar servetin olursa olsun yetmez. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?" Bardağını aramızdaki tezgâha bıraktı. "Hâlâ çok geç değil, Ella. Dinah ve ben senin ailen olabiliriz. Bu adamlarla yaşamak zorunda değilsin. Onlar zehirli. Seni kullanıp incitecekler."

Ona inanamayarak baktım. "Kimse beni senin kadar incitmedi. Sen bu aileyi parçalamak isityorsun ve bunun nedenini anlamıyorum. Bundan ne çıkarın olacak? Onlarla ne derdin var?"

Aptal bir çocukmuşum gibi iç çekti. "Benim çıkarım hayatta kalmak ve Tanrı biliyor ya, bunu sana da öğretmeye çalıştım. Sana defalarca uzak durman gerektiğini anlatmaya çalıştım. Sen buralardayken tek yaptığım sana yardım etmektir." Ses tonu değişti. Artık sevecen değil sert ve acımasızdı. "Ama görüyorum ki sen de aynı diğerleri gibisin. O gözalıcı Royal gülümsemeleriyle seni öyle bir kör etmişler ki kendi kurtuluşunu göremiyorsun. Annem, değerli vaktini değmeyen insanlar için harcamamalıydın derdi."

"Belki de Royalların sonum olmayacağını bildiğimden vaktimi onlar için harcıyorumdur?"

"Çok cahilsin ve ergenlik şehvetinde kaybolmuşsun, bu çok üzücü," dedi hafifçe omuz silkerek, "ama seni ben yönlendiremem. Bu hayata dair zor dersleri kendi kendine öğrenmelisin."

"Akıl hocalığı yapmak senin hamurunda yok. Ayrıca bence sen asıl kendini kollamaya odaklanmalısın çünkü babalık testi sonuçlandığında Callum'un sana cüzdanını açmaya devam edeceğini sanmıyorum." Mısır cipsi kâsemi alarak kapıya yöneldim.

"Sen de kendini kollamalısın," diye seslendi arkamdan, "çünkü Reed kalbini kırdığında omzumda ağlamana izin vermeyeceğim. Ya da belki de Gideon'la şansını denemelisin. İnan bana yatakta hayvan gibidir."

Yüzümdeki şok olmuş ifadeye engel olamadım.

Brooke kahkahaka attı. "Çocuk gibisin. Yüzündeki dehşet çok tatlı. Sana son bir tavsiye vereyim: Royal oğlanlarını görmezden gel. Onlar senin için iyi değiller. Dinah'nın maddi olarak sana yardım etmesine izin ver ve hepimiz mutlu mesut yaşamaya devam edelim."

"Sana güveneceğime Reed'e güvenirim."

Sert cevabımdan hiç etkilenmedi. Aksine sanki ben hiç konuşmamışım gibi gülümseyip konuşmaya devam etti. "Kartlarını doğru oynarsan düğünümde nedimem olabilirsin. Eğlenceli olmaz mıydı?"

Hah. Onun nedimesi olacağıma kor alevler üzerinde çıplak ayakla on kilometre yürümeyi tercih ederdim.

"Kalsın, teşekkürler."

Mutfaktan çıkarken, Brooke'un gözlerindeki ateşin sırtımı yaktığını hissettim ve çıkışta doğrudan Reed'in gülümseyen yüzüyle karşı karşıya geldim.

"Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyordum," diye mıldandı.

İtiraz etmek, hayal gördüğünü söylemek istiyordum ama kelimeler boğazıma dizildi. Ona duymak istediği şeyleri söyleyemezdim. Ben... kafamda dönüp duran şeyler yüzünden çok has-

saslaşmışım. Onunla şu anda bu konuşmayı yapacak durumda değildim.

"Az önce beni savundun," diye üsteledi ben konuşmayınca. Başımı iki yana salladım. "Seni savunmadım. Kendimi savundum."

22

Reed

KENDİMİ SAVUNDUM.

Ella bana bunları söylediğinden bu yana iki gün geçmişti ama hâlâ düşünmeden edemiyordum. O gece odamda olanları da öyle. Gözyaşları. Birbirimiz için iyi olmadığımız konusunda ki ısrarı.

Haklıydı. Yani yarı haklı diyelim. O kesinlikle benim için iyiydi ama ben ona nasıl iyi gelebilirdim ki? İlk geldiğinde ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Sinirimi ondan çıkarmış ve ona berbat davranmıştım çünkü babamın, kendi çocuklarının varlığını bile umursamazken Steve'in piçini eve getirmesinden nefret etmiştim. Açıkça görünüyordu ki babam kızı umursuyordu, bu yüzden de ben ve kardeşlerim tam tersini yapıp ondan uzak durduk.

Ve evet, tavrımı değiştirdim. Çekimine kapıldım. Gardım düştükçe düştü, ta ki Ella'nın büyüüne tamamen kapılana kadar. Ancak ona âşık olduktan sonra bile sır saklamaya devam ettim. Onu birçok kez kendimden uzaklaştırdım. O gece Brooke'la olanları açıklamak yerine kaçmasına izin verdim.

Ella'ya onu geri kazanacağımı söylemiştim ama onu bunun gerçekleşmesi için ne yapıyordum ki? Onun için Henley'nin çe-

nesine yumruk atmıştım ama Ella gibi birine sunabilecek başka neyim vardı ki benim? O kendi başının çaresine bakma konusunda oldukça iyiydi zaten.

Ama sorun da buydu, o kendi savaşında daima tek başına mücadele ediyor ve kendini savunuyordu çünkü... şimdiye kadar kimse bunu onun için yapmamıştı.

Bugün bu durum değişecekti.

Range Rover'ın yolcu kolduğundaki Wade, "Gerçekten de önce beni eve bırakmayacak mısın?" diye söylendi. Ben French Twist'in önünde kenara çekerken, o da park yerindeki arabalara ters ters bakıyordu.

"Niye böyle bir halt yiyeyim ki?" Pastane okuldan beş dakikalık, Wade'in malikânesi ise ters yönde yirmi dakikalık mesafedeydi. "Beş dakikaya dönerim."

"Evde beni bekleyen misafirim var."

"Kim?" diye üsteledim.

"Rachel," dedi aptal gibi sırtarak. "Ve arkadaşı Dana."

Pis pis güldüm. "Tüh, keşke dün gece Porsche'unu haşat etmeseydin. Ama ettin, bu yüzden de arabana kavuşana kadar benim kölem olmaya mahkûmsun."

Bana hareket çekti. "Senin yüzünden bir üçlüye geç kalıyorum, Royal. Seni asla affetmeyeceğim."

"Hüngür hüngür ağlıyorum bak." Anahtarı arabanın üzerinde bırakıp kapıyı açtım. "Burada bekle. Fazla uzun sürmez."

"Sürmese iyi olur."

İçeriye girdiğimde pastane ıssız görünüyordu. Normalde bu saatlerde epey dolu olurdu ama şu an birkaç Astor Park öğrencisi ve köşedeki masada oturan üç yaşlı kadın dışında boştu.

Ben tezgâha yönelince Ella'nın eski patronunun kaşları çatıldı. "Bay Royal," dedi nazikçe. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Endişeli bir nefes aldım. "Özür dilemek için buradayım."

Kaşları kalktı. "Anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse bana o sözlerin anlamını bilen bir çocuk gibi görünmüyorsunuz."

"Nasıl özür dileneceğini biliyorum, güvenin bana," dedim üzgün bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda en sık söylediğim kelimeler olduğuna fazlasıyla eminim."

Bu sözlerimin karşılığı istemsiz bir gülümseme oldu.

"Bakın, Ella'nın kaçmasına ben sebep oldum," diye hızla açıkladım. "Size anlattı mı bilmiyorum ama ikimiz bir nevi kıyorduk."

Lucy başını salladı. "Bana anlatmadı ama onun biriyle görüşüğünü anlamıştım. Ayrılmadan önceki hafta çok mutluydu, onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Suçluluk bir ok gibi kalbimi delip geçti. Evet, Ella mutluydu. Ta ki ben mutluluğunu elinden alıp bunu çirkin bir şeye dönüş-türene kadar. Her zaman yaptığım gibi.

"Ben batırdım." Kendimi başımı dik tutmaya ve Lucy'nin gözünün içine bakmaya zorladım. "Ella hasta değildi. O kaçtı çünkü ben ona başka bir şans bırakmadım. Ama şunu söyleyebilirim ki sizi yarı yolda bıraktığı için inanılmaz üzgün hissediyor."

"Bana bunları söylemen için seni o mu gönderdi?" diye sordu Lucy, tekrar kaşları çatılmıştı.

Kahkaham boğazıma takıldı. "Dalga mı geçiyorsunuz? Burada olduğumu bilse beni öldürür. Ella Harper'dan daha gururlu biriyle tanıştınız mı hiç?"

Lucy, bir kahkahayı engellemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu işi çok seviyordu," dedim içtenlikle. "Ben de dahil ailemdeki herkes onun çalışmasını istemedik. Bu sadece, şey, konumumuz gereği yani." Tam bir pisliğim. Biz zenginler gerçekten insanların yüz karasıydık, bunu anlamıştım. "Ama o yine de işe başladı çünkü Ella böyle biridir. O birilerinden sadaka kabul etmeyi ya da Astor Park'taki diğerleri gibi bütün gün kıcının üzerine oturmaya sevmez. Ayrıca Ella sizin onun patronu olmanızdan çok hoşlanıyordu."

"Ben de onun burada olmasından keyif alıyordum," dedi

Lucy isteksizce. "Ama. Bu, onun beni iki hafta boyunca zor durumda bıraktığı gerçeğini değiştirmez."

"Benim hatamdı," diye tekrarladım. "Çerçekten, bu konuda bütün suç benim ve bu beni mahvediyor. Çok sevdiği bir işi kaybetmesine neden olmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden sizden onu yeniden işe almayı düşünmenizi rica ediyorum. Lütfen."

"Yerine çoktan birini aldım, Reed. İki çalışanın ücretini karşılayamam."

Hayal kırıklığıyla bedenimi ele geçirdi. "Ah, anlıyorum."

"Ama..."

Birden umutlarım yeşerdi. "Ama ne?"

"Kenneth sadece öğleden sonraları çalışabiliyor," dedi Lucy, bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Normalde Ella'nın çalıştığı sabah beş otuz mesaisi için henüz kimseyi bulamadım." Gülümsemedi. "Sabahın köründe kalkmak isteyen gençler bulmak zor."

"Ella kalkar," dedim hemen. "İş etiği inanılmazdır. Siz de biliyorsunuz."

Lucy düşünceli görünüyordu. "Evet, sanırım biliyorum."

İki elimi tezgâha koyup gözlerinin içine umutla baktım. "Yani ona bir şans daha verecek misiniz?"

Hemen cevap vermedi. Ama sonra, "Bunu düşüneceğim," dedi.

Tüm isteyebileceğim de zaten bu olduğu için hemen elini sıktım, zaman ayırdığı için teşekkür edip yüzümde bir gülümsemeyle pastaneden ayrıldım.

Nişan ve hamilelik haberlerinden bu yana evimiz ilk defa Brooke'suzdu. Brooke ve onun şeytani yandaşı Dinah, gelinlik alışı-verişi için iki haftalığına Paris'e gidiyordu. Babam bize haberi verdiğinde ikizler sevinçle bağırdı. Babam onlara ters ters bakıp akşam yemeğini verandada yiyeceğimizi duyurdu. Omuz silkip dışarıya çıktım, Brooke ve Dinah bizimle yemediği sürece yemekle hiçbir sorunum yoktu.

Hizmetçimiz Sandra, yedi kişilik hazırlanmış veranda masasının ortasına iki büyük güveç tenceresi yerleştirdi. "Ben artık çıkıyorum," dedi Callum'a. "Ama dondurucuya siz çocuklar için hafta sonuna yetecek kadar yemek bıraktım."

"Ah, Sandy, hayır. Yine mi tatile gidiyorsun?" diye sordu Sawyer hoşnutsuzlukla.

"Ben buna tatil demezdim," diyerek iç çekti. "Kız kardeşim doğum yaptı, ona yardımcı olmak için bir haftalığına San Francisco'ya gidiyorum. Geleceğimde uykusuz pek çok gece görüyorum."

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi babam samimi bir gülümsemeyle. "Gerekirse bir hafta daha izin kullanabilirsin."

Sandra burnundan güldü. "Hı-hı, sonra geldiğimde bu ikisini," deyip ikizleri işaret etti, "tekrar mutfağını yakmaya çalışırken bulayım, değil mi?" Sesi ciddileşti. "Gelecek hafta görüşürüz, Royallar."

Babam ona gülerken esmer, tombul kadın arka kapıya yürüdü. Mutfaktan sesler geldi, ardından Ella, Fransız kapılardan hızla çıktı.

"Özür dilerim, geç kaldım," dedi nefes nefese. "Telefondaydım." Callum'un yanındaki sandalyeye yerleşti. "Kimin aradığına inanamayacaksınız!"

Babam ona hoşgörüyü gülümserken ben sırtışımlı saklamaya çalışıyordum çünkü kendimi açık etmek istemiyordum. Ama kimin aradığını aşağı yukarı biliyordum.

"Lucy!" Mavi gözleri heyecanla dans ediyordu. "Pastanede bana ikinci bir şans vermek istiyormuş. İnanabiliyor musunuz?"

"Gerçekten mi?" dedim tekdüze bir tonla. "Harika bir haber."

Göz ucuyla, East'in bana garip bir bakış attığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten de habermiş yani," dedi babam hoşnutsuz bir şekilde.

Ella kaşlarını çattı. "Tekrar işe alındığım için mutlu olmadın mı?"

Callum, "Daha en başından beri çalışmamı hiç istemedim zaten," diye söylendi. "Tüm zamanımı derslerine odaklanarak geçirmen hoşuma giderdi."

"Yine mi aynı konu?" Ella sesli bir şekilde iç çekip servis kaşığına uzandı. "Hem işimi yapıp hem de okula gidebilirim. Neyse, kim lazanya ister?"

İkizler aynı anda, "Ben," dedi.

Ella herkese servis yaparken babamın ve kardeşlerimin onun her hareketini izlediğini fark ettim. İkizler gülümsüyordu. Babam memnun görünüyordu. East üzgün görünüyordu gerçi. Ella'nın dönmesine sevinmemiş miydi? Ella gittiğinde lanet akınlı kaçırıyordu neredeyse, şimdi varlığının onu mutlu etmesi gerekmez miydi?

"Neden bu kadar sessizsin, East?" diye teşvik etti babam herkes yemeye başladığında.

Kardeşim omuz silkti. "Söyleyecek bir şeyim yok."

İkizler kıkırdadı. "Ne zamandan beri?" diye alaya aldı Seb. Yine omuz silkti.

"Her şey yolunda mı?" diyerek üzerine gitti babam.

"Hı-hı, Easton Diyarı'nda her şey yolunda."

Neşeli sesi beni endişelendirdi. Kardeşimi tanıyordum, şu anda acı çektiğini biliyordum ve acı çektiğinde de kontrolden çıkıyordu. Annem öldükten sonra kendini alkole vurmuştu. Sonra da uyuşturucuya başlamıştı. Sonra da kumara. Dövüşler. Bitmek bilmeyen tek gecelik ilişkiler...

Gideon'la onu dizginlemeyi başarıp hapları tuvalete atmış ve sifonu çekmiştik. Rıhtıma gittiğinde ona göz kulak olabilmek için ben de daha sık dövüşmeye başlamıştım. Onu kontrol altına aldığımızı düşünmüştüm ama tekrar aynı batağa sürükleniyordu ve bunu görmek beni öldürüyordu.

Babam East'ten vazgeçip Sawyer'a döndü. "Son zamanlarda Lauren'ı buralarda görmedim hiç. Siz ikiniz ayrıldınız mı?"

"Yoo, hâlâ beraberiz."

Sawyer'ın bu konuda paylaşmaya niyetli olduğu tek şey buydu, yani babamın eli yine boş kalmıştı. "Reed? Easton?" diye sordu, "Sezon nasıl geçiyor? Cuma akşamı oynanacak maça gelmeye çalışacağım. Dottie'ye programında yer açmasını çoktan söyledim."

Şaşkınlığımı saklayamadım. Annem hayattayken babam bizim tüm maçlarımıza gelirdi –evsahibi takımın tribününde oturup deliler gibi tezahürat yaparlardı– ancak annem öldüğünden beri babam stadyuma adımını atmamıştı. Sanki bizi umursamayı bırakmış gibiydi. Ya da belki de hiç umursamamıştı da annem onu maçlara sürükleyerek getiriyordu.

Yanımdaki Easton da aynı şekilde şüpheliydi. "Neyin peşindesin?"

Babamın yüzü düştü. Sanırım gerçekten incinmişti. "Bir şeyin peşinde değilim," dedi gergin bir şekilde. "Sadece oğullarımı futbol oynarken izlemeyeli uzun zaman oldu diye düşündüm."

East burnundan güldü.

Masada rahatsız edici bir sessizlik oldu, ta ki Ella çekingen bir tonda konuşmaya başlayana kadar. "Callum," dedi. "Yemekten sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki. Ne hakkında?"

Ella tabağına baktı. "Şey. Benim... mirasım hakkında. Bununla ilgili sana birkaç sorum olacak."

"Tabii ki," dedi tekrardan ama bu kez yüzü aydınlanmıştı.

Yemeğin kalanı hızlı geçti. Yemekten sonra ikizler oyun odasında gözden kaybolurken Ella'yla babam çalışma odasına kapandı. Masayı toplamak ben ve East'e kaldı. Normalde işi eğlenceli hâle getirmek için şakalaşır, saçma sapan şeylerden konuşurduk ama bu kez bulaşıkları makineye doldurup kalan yemekleri dolaba yerleştirirken East tek kelime etmedi.

Lanet olsun. Kardeşimi özlüyordum. Ella döndüğünden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Siktir, öncesinde de zaten pek konuşmuşumuz söylenemezdi. Bundan nefret ediyordum. East'le

aramız kötü olduğunda hayatımın dengesi bozulmuş gibi geliyordu.

Buzdolabını kapatıp kapıya doğru yürüdü ama mutfaktan çıkmadan onu durdurdum. "East," dedim sert bir şekilde.

Yavaşça arkasını döndü. "Ne var?"

"Aramız eskisi gibi olacak mı hiç?"

Ya ben hayal ediyordum ya da gözlerinde bir pişmanlık belirmişti. Ama ben emin olmadan kayboldu. "Sigara içmem lazım," diye söylendi.

Tekrar arkasını dönüp uzaklaşınca göğsüm sıkıştı. Ama dışarı çıkmadı. Bana bakmadan, "Geliyor musun?" diye sordu.

Ne kadar hevesli olduğumu belli etmediğimi umarak arkasından aceleyle gittim. Ama belli oluyorsa da siktir et, uzun zamandır beni yakınlarında istediği ilk andı bu.

Yan kapıyı kullanarak evden çıkıp otoparka doğru yürüdük. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Hiçbir yere." East kamyonetinin kasasını açtı ve zıplayıp oraya oturdu. Cebini yoklayıp küçük bir tabaka buldu ve içinden güzelce sarılmış ot ve çakmak çıkardı.

Kasaya vurunca zıplayıp yanına oturdum.

Otu yakıp uzun bir nefes çekti, ağzından duman halkaları çıkarken konuşmaya başladı. "Ella'nın geri işe alınmasını sağlamışsın."

"Sana kim söyledi?"

"Wade." Otu bana uzattı. "Okuldan sonra ona gitmiştim."

"Evde üçlü yapacağını sanıyordum."

"Dörtlüye çevirdik."

Bir duman bulutu üfledim. "Öyle mi? Ben de bu aralar sadece Royalların eskilerini beceriyorsun sanıyordum."

Kaygısızca omuz silkti. "Zeki olduğumu hiç söylemedim."

"Kindar olduğunu da hiç söylememiştin," diye belirttim sessizce. "Anlıyorum, bana kızgın olduğun için Abby'ye yürüdün. Ama ya Savannah? Gid'in onu hâlâ aşamadığını biliyorsun."

East en azından suçlu görünecek kadar düzgün biriydi. "Sav'a asılırken Gid'i düşünmüyordum," diye itiraf etti. "Aslına bakarsan hiçbir şey düşünmüyordum."

Otu geri uzattım. "Dürüst davranıp Gid'e bundan bahsedecek misin?"

Kardeşim buna acı bir şekilde güldü. "Gid bana karşı dürüst olmaya karar verdiğinde ben de ona dürüst olacağım."

Bu ne demekti şimdi? Deşmek istemedim çünkü şu an buraya East'le Gid'in arasındaki ilişkiyi düzeltmek için değil, East'le *ken-di* ilişkiimi düzeltmek için gelmiştim.

"Hatalydim," dedim.

Alnı kırıştı. "Hani konuda?"

"Her konuda." Otu alıp içime öyle derin çektim ki başım döndü. Nefes verirken bu yıl yaptığım her aptalca hareketi itiraf ettim. "Brooke'la yatmamalıyım. Bunu senden saklamamalıyım. Ella'dan da saklamamalıyım." Ot yalnızca kafamdaki örümcek ağlarını temizlememiş, aynı zamanda dilimi de çözmüştü. "Kaçması benim hatamdı. Onu kaçıran bendim."

"Evet. Aynen öyle yaptın."

"Özür dilerim."

Cevap vermedi.

"Ella gittiğinde bu seni korkuttu, biliyorum. Seni incitti." Başımı çevirip gergin yüzünü inceledim ve aklıma gelen düşünceyle ben de gerildim. "Onu seviyor musun?" diye sordum boğuk bir sesle.

Başı hızla bana doğru döndü. "Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Onu seviyorum ama senin sevdiğin şekilde değil."

Biraz olsun rahatladım. "Yine de ona değer veriyorsun."

Tabii ki verecekti. O hepimiz için değerliydi çünkü o kız evimize bir yıldırım gibi düşmüş ve her şeye yeniden can vermişti. Bizim için demiri ve ateşi keşfetmişti. Bizi tekrar güldürmüştü. Bize bir amaç vermişti – öncesinde ona karşı bizdik. Sonra bu, onun yanında durmamıza dönüşmüştü. Onu korumaya. Seymeye.

"O beni mutlu etmişti."

Umutsuzca başımı salladım. "Biliyorum."

"Ama sonra gitti. Bizi bıraktı ve arkasına bile bakmadı. Tıpkı..."

Tıpkı annem gibi, sözlerini onun yerine tamamlarken göğsüme bir acı yayıldı.

"Her neyse," diye mırıldandı East. "Sorun değil, tamam mı? Artık geri döndü, her şey yolunda."

Yalan söylüyordu. Çünkü Ella'nın pıllını pırtını toplayıp tekrar gitmesinden hâlâ ödünün koptuğunu görebiliyordum.

Bu benim de ödümü koparıyordu. Ella, öpüştüğümüz ve ağladığı o geceden beri benimle doğru düzgün konuşmamıştı. O kadar çok ağlamıştı ki bu, lanet kalbimi paramparça etmişti. Onun için işleri nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. East için nasıl düzeltereğimi de bilmiyordum. Ya da Gideon için.

Ama bildiğim bir şey vardı, o da bunun sadece Ella'dan kaynaklanan bir durum olmadığıydı. Easton'un terk edilme kaygısı bundan çok daha derindi.

"Annem geri gelmeyecek," dedim kendimi zorlayarak.

"Hadi canım? Kahretsin ki o öldü." Easton gülmeye başladı ama bu gülüş neşesiz, acı bir gülüştü. "Onu ben öldürdüm."

Tanrım. "Bugün ne kadar ot içtin, kardeşim? Çünkü şu anda kafayı yemiş gibi konuşuyorsun."

Bakışları katıydı. "Kafam hiç bu kadar yerinde olmamıştı." Bir kahkaha daha attı ama bu durumdan keyif falan almadığını ikimiz de biliyorduk. "Ben olmasaydım, annem şu an burada olurdu."

"Bu doğru değil, East."

"Doğru," Ottan hızlı bir nefes daha çekip gri bir duman bulutu daha üfledi. "Benimoksi haplarımı aldı, dostum. Onları aldı ve yüksek dozdan öldü."

Sert bir bakış attım. "Sen ne halattan bahsediyorsun?"

"Annem ölmeden birkaç gün önce zulamı bulmuştu. Çamaşırları yerleştirmek için odama girmiş, o şeyleri çorap çekme-

çeme koymuştum ve annem de bulmuş. Onlara el koyup beni köşeye çekti ve tekrar temin edersem beni rehabilitasyona göndermekle tehdit etti ama..." Omuz silktilti.

"East..." dedim. Buna gerçekten de inanıyor muydu? Koskoca iki yıl boyunca kendini buna mı inandırmıştı? Sakin bir nefes aldım. "Annem aşırı dozda oksijen aldığı için ölmedi."

Gözlerini kıstı. "Babam öyle olduğunu söylemişti."

"O bir süredir kullandığı şeylerden sadece biriydi. Toksikoloji raporunu kendi gözlerimle gördüm. Bir sürü ilacı karıştırdığı için öldü. Hem oksijen yüzünden olsa bile, bunu kendisi de kolaylıkla reçete ettirebilirdi, biliyorsun." Elinde gevşekçe tuttuğu otu kaptım ve derin bir nefes çektim. "Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki bu benim hatamdı. Sen kendin de demiştin, onu öldüren bendim."

"Canını acıtmak için söylemiştim."

"İşe yaradı."

Easton yüzümü inceledi. "Neden senin sebep olduğunu düşünüyorsun?"

Utançla büzüldüm. "Yetemediğimi hissettiğim için," diye itiraf ettim. "Senin kendini uyuşturucuya verdiğini biliyordum. Gid'le ilgili bir sorun olduğunu da biliyordum. Ölmeden bir gece önce, annemle babam bulaştığım bir kavga yüzünden tartıştılar. Kavga etmem annemi çok rahatsız ediyordu. Benimse hoşuma gidiyordu. Annem bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ben... Ben onu daha çok strese soktum."

"Ölmesinin nedeni sen değilsin. O, bu olaylardan önce de iyi değildi zaten."

"Öyle mi? O zaman sen de değilsin."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sessizlik rahatsız edici olunca vücudum kaşınmaya başladı. Royallar böyle baş başa verip duyguları hakkında konuşmazdı. Biz duygularımızı içimize gömer ve hiçbir şey bizi etkilemiyor gibi davranırdık.

East otu söndürdü ve zıvanasını tabakasına koydu. "İçeri giriyorum," dedi. "Erken yatacağım."

Saat daha sekiz bile olmamıştı ama sorgulamadım. "İyi geceler," dedim.

Kapının yanında durakladı. "Yarın idmana benimle gelmek ister misin?"

Ani mutlulukla neredeyse boğulacaktım. Lanet olasıca duygusal bir eziktim ama... haftalardır antrenmana birlikte gitmiştik. "Tabii. Sabah görüşürüz."

Evin içinde gözden kayboldu. Kamyonetinin arkasında oturmaya devam ettim ama mutluluğum ve rahatlamam kısa sürmüştü. East'le işleri düzelteceğimi hep biliyordum. Ella'yla da düzeltebileceğimi umuyordum. İkizlerle ve Gid'le de. Kardeşlerim işleri ne kadar batırırsam batırayım bana daha önce hiç bu kadar uzun süre küs kalmamışlardı.

Ama burada oturup East'le itiraflarda bulunmak bana babamdan hâlâ sakladığım sırrı hatırlattı. Daha da kötüsü bu sırrın sır olarak kalması için o kadar çaresizdim ki Brooke'u tekrar hayatımıza sokması için ona cesaret vermiştim.

Aniden kusacak gibi hissettim, bunun duygusallıkla ya da içtiğim otlalası yoktu. Ben hatalarımı kabul etmekte korkaklık yaptığım için Brooke hayatımıza geri dönmüştü. Neden ona sıkırtıp gitmesini söylememiştim ki? Herkese çocuğunun babası olduğumu söylese ne olacaktı sanki? Bir DNA testi yapardık ve uydurduğu bu hikâyeye duman olur giderdi.

Bunun yerine kalkıp onunla anlaşma yapmışım. Yediğim haltları öğrenmesin diye babamı onunla barışması için yönlendirmiştim. Böylece Ella da öğrenemeyecekti. Ama Ella artık gerçeği biliyordu. Derin bir nefes aldım... Belki babamın da gerçeği öğrenme zamanı gelmişti.

23

Ella

CALLUM'LA YAPTIĞIMIZ sinir bozucu ve anlamsız sohbetin ardından hışımla üst kata çıkıp kendimi yatağıma attım. Callum bir iş bulduğum ve mirası reddetmek istediğim için sınırlendi. Yirmi dakika boyunca bana nasihat verdikten sonra sözünü kesip ona oğullarını kontrol edemediği için beni mi kontrol etmeye çalıştığını sordum. Harika bir konuşmaydı.

Neden bu kadar sorun olduğunu anlamıyordum. Bu benim mirasım değil miydi? Ve ben bunu istemiyordum. Steve'in servetine sahip olduğum sürece Dinah ve Brooke gibi insanlar onu benden almak için uğraşacaklardı. Eh, bırakalım alsınlar o zaman. Neden umurumda olsun ki?

Kendime acımak için bir saat süre verdikten sonra kalkıp oturdum ve Val'e mesaj attım.

N'apıyorsun?

Aileyle mangal. Berbat geçiyor.

Jordan sana işkence mi ediyor?

Hayır, o üst katta valizini topluyor. Babannesini ziyarete gidiyor.

Arada bir onu kadının yanına gönderiyorlar çünkü yaşlı yarasa çok çok çok zengin. Hakkında yapılan konuşmalara bakılırsa sanırım kadın, içi yüzlüklerle dolu yürüyen bir kasa.

Kahkaha attım.

Kulağa sonsuza dek yaşayacakmış gibi geliyor.

Muhtemelen. Şu an bile 80 yaşında sanırım.

Bütün bu \$\$\$ muhabbeti beni geriyor. Royalların hiç serveti olmasa daha mutlu olurlarmış gibi geliyor.

Bebeğim, fakir olan kimse mutlu olmaz.

Bu konuyu düşündüm. Annem hayattayken mutluydum. Evet, sorunlarımız vardı ve zaman zaman bu sorunlar aşılamaz gibi görünüyordu ama kahkahalarla dolu bir hayat sürüyorduk. Onun beni bütün varlığıyla sevdiğinden bir an olsun şüphe etmemiştim. O katıksız sevgiyi özlüyordum. Annemin bana beslediği saf, sarsılmaz ve samimi sevgi, geceleri içimi ısıtıp gündüzleri boş midemi dolduruyordu.

Zenginsin diye de mutluluğun garantisi yok.

Araştırmalara göre mutluluk satın alınabilen bir şey.

Peki! Pes ediyorum. Hadi \$'larım ile gidip biraz mutluluk alalım.

Geçen gün alışveriş yaparken mutluyduk. Alışveriş merkezine olur dersen ben varım. Ama bu akşam değil. Bu akşam acı çekmek zorundayım. Tam da şu anda yengem bana kötü bakışlar atıyor.

Gitmek gerek.

Telefonu yatağa bırakıp tavanı seyrettim. Sanırım para bir yere kadar işleri yoluna koyabilirdi. Belki de ben durumu yanlış şekilde ele alıyordum. Belki de Brooke'u satın alarak Royallara mutluluk sağlayabilirdim. Onun istediği Royalların banka hesabının getireceği güvenlik değil miydi? Ona mirasımı teklif edersem belki peşlerini bırakırdı? Callum istemiyordu. Bense onsuz yapabiliyordum. Ama sanırım... hımm, sanırım bu iyi bir fikirdi. Keşke fikirini alabileceğim biri olsaydı.

Nevresimin üzerinde parmaklarımla ritim tuttum. Brooke'u benden daha iyi tanıyan biri vardı ve o kişi bu evde yaşıyordu.

Off. Reed'le konuşmak için bir bahane miydi bu? Belki. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp onu bulmak için yataktan kalktım.

Kolay olmadı. Royal ailesi sağa sola dağılmıştı. Seb ve Sawyer muhtemelen Lauren'ın evindeydi. Easton'ın kapısı kilitliy-

di ve müziği son ses açtığı için kapıyı çaldığını duymadı. Belki de duydu ama duymazdan geldi. Reed'in koridorun sonundaki odasına göz attım. Kapısı açıktı ama kendisi ortalarda yoktu.

Koca evin içinde dolandım, ta ki sesler duyana kadar. Spor odasından geliyordu. Ritmik gümbürtüleri takip ederek merdivenlerden bodruma indim. Kapı aralıktı, Reed'in koca bir kum torbasını yumrukladığını gördüm. Yüzünden akan terler vücudunun üst kısmını parlatıyordu.

Off, çok seksi görünüyordu.

Hormonlarıma kendilerine gelmelerini söyleyerek kapıyı açtım. Aniden başını olduğum yöne çevirdi.

"Selam," dedim sessizce.

Torbayı yakalayıp bir adım geri attı ve sarılı olan ellerinden biriyle yüzünü sildi. Gözleri kıpkırmızıydı ve yüzündeki ıslaklık sadece ter mi diye merak ettim.

"N'aber?" derken sesi çatladı. Sanki suya ihtiyacı varmış gibi davranarak eğilip bir şişe su aldı.

"İkizler gittiler. Easton da kendini odasına kilitlemiş."

Başını salladı. "İkizler, Lauren'a gittiler. Easton da..." Doğru kelimeyi bulmak için durakladı. "Easton..." Yine durdu ve başını iki yana salladı.

"Sorun ne?" diye sordum. "Easton iyi mi?"

"Birkaç saat önce olduğundan daha iyi."

"Peki... sen iyi misin?"

Bir duraklama oldu sonra tekrar başını yavaşça iki yana salladı.

Kafamdaki tehlike çanlarına rağmen ona bir adım yaklaştım. Kötü bir şey yapıyordum. Gardım düşmüş durumdaydı. Ona teslim olduğumu hissediyordum. Bağımlılık yapan öpücükleri, gücü ve benden saklamaya çalışmayı bıraktığı o kırılganlığı beni kendine çekmeye devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yutkundüğünü gördüm. "Ben..." Boğazını temizledi. "Ona söylemeye çalıştım."

"Kime neyi söylemeye çalıştın?"

"Babama. Yaptığım şeyi anlatmaya hazır bir şekilde çalışma odasına gittim."

"Ne yaptın?" diye tekrarladım aptal gibi.

"Brooke," diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. "Ona Brooke'la olanları anlatacaktım. Ama ödlelik ettim. Çalacak cesareti bulmayarak kapısında öylece dikildim. Tiksintisini, yaşayacağı hayal kırıklığını hayal ettikçe... Vazgeçtim. Arkamı döndüm ve buraya geldim. Şimdi de ödle ve bencil bir şerefsiz değilmişim gibi davranarak bu kum torbasını yumrukluyorum."

Boğazıma sıkışan bir iç çekişle, "Reed," dedim.

"Ne?" diye mırıldandı. "Bunun gerçek olduğunu sen de biliyorsun. Benden nefret etme sebebin de bu değil mi zaten? Bencil bir şerefsiz olmam?"

"Ben... senden nefret etmiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerinde bir şey parladı. Şaşkınlık mıydı? Ya da belki de umut? Sonra kayboldu ve gözleri ısırapla gölgelendi. "Beni asla affetmeyeceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Ne için?" Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benden önce biriyle seks yaptığın için mi? Yoksa senden uzak durmam için beni uyarmaya çalıştın diye mi?"

Kararsızlıkla dudaklarını birbirine sürttü. "Her şey için. Sana Brooke'u anlatmadığım için. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmadığım için. Daniel seni uyuşturduğunda bundan faydalandığım için..."

Sözünü bölerek, "O gece ne yaptığının gayet farkındaydım," dedim. "Hangi noktada hayır desem bana dokunmayacağını biliyordum. Ama dokunmanı istedim, bu yüzden bunu olmadık yerlere çekerek kötü hissetmeme neden olma."

Şişeyi bir kenara fırlatıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Tamam. O gece için üzgün değilim zaten. Üzgün olduğum bir sürü şey yaptım ama sana yalan söylemeyeceğim. O gece hayatımın en inanılmaz gecelerinden biriydi." Bir elini yanağıma koymak

için kaldırdı. "O geceden sonraki her sabah çok daha iyi uyandım çünkü geceleri seni kollarıma almayı dört gözle bekliyordum."

Ne demek istediğini anlıyordum. İkimiz de gardımızı indirdikten sonra her şey çok... mükemmeldi. Daha önce hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmamıştı ve Reed'le geçirdiğim her saniye-yi çok sevmiştim; öpüşmek, sohbet etmek, beraber uyumak yeni ve harika bir şeydi.

"Annemi özlüyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sen buraya gele-ne kadar ne kadar özlediğimin farkında değildim. Senin aynam olduğunu düşündüm. Sana bakıp ne kadar güçlü olduğunu gör-düğümde, senin gücünün bir damlasına bile sahip olmadığımı fark ettim."

"Bu doğru değil. Kendine haksızlık ediyorsun."

"Belki de sen bana fazla güveniyorsundur?"

Kendime engel olamayarak güldüm. "Bir süredir böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Üzgün bir şekilde sırttı. "Evet, haklısın." Sonra yüzü canlan-dı. "Sana annemden bahsetmek istiyorum. Hazır mısın?"

Yavaşça başımı salladım. Şu anda aramızda ne oluyordu emin değildim ama bu her neyse... doğru hissettiriyordu. Bu çocukta bana daima doğru hissettiren bir şey vardı, yanlış olan konularda bile, ona bir daha asla âşık olmayacağıma yemin et-miş olsam bile.

"Önce duş almama izin ver." Beni bıraktı. "Hiçbir yere git-me," dedi gerileyerek. "Gitmeyeceğine söz ver?"

"Söz."

Bitişikteki banyoya girdi. Ben ya da Val olsa duş almak yirmi dakika sürerdi ama Reed bunu resmen iki dakikada halletmişti. Banyodan çıktığında hâlâ ıslaktı, beline bir havlu sarmış, elinde-ki diğer havluyla da kısacık saçlarını kurutuyordu.

Sular göğsüne doğru ilginç bir yol izliyor, kaslarından süzülüp belindeki havluya akıyordu. Havlu güvenli bir şekilde iyice sıkıştırılmıştı ama eminim tek bir çekişle yere düşerdi.

"Senin odan mı benimki mi?"

Başımı kaldırdım. Bana sırttı ama tek bir kelime etmedi.
Akıllı çocuk.

"Benimki," diye cevapladım.

Elini uzattı. "Önden buyurun."

24

ÜST KATA ÇIKTIĞIMIZDA Reed üzerini giyinmek için odasına giderken ben de mini buzdolabımdan birkaç şişe içecek çıkarıp onu bekledim. Geri döndüğünde ona bir kola verdim, o da yatakta yanıma kurulup geniş vücudunu yüz yüze gelebileceğimiz şekilde çevirdi.

“Babamın annemi aldattığını biliyorsun, değil mi?”

Tereddüt ettim. Callum’un dediğine göre Maria ile evliyken eli başka bir kadına değmemişti ama nedendir bilinmez oğulları ona inanmayı reddediyordu.

Reed yüzümdeki şüpheyi gördü. “Bu doğru. Babam, Steve Amca’yla beraber –ki o da ilk günden itibaren Dinah’yı aldatıyordu– dünyanın dört bir yanına uçarken anneme sadık kalmamıştı.”

Boğazımda düğümlenen mutsuzluğu yutkundum. Babamla ilgili böyle şeyler duymaktan nefret ediyorum ki bu çok garipti çünkü adamla tanışmamıştım bile.

“Dinah’nın umurunda değildi gerçi. Steve Amca’yla sadece serveti için evlenmişti, bunu herkes biliyordu. Ayrıca onun da sadık biri olduğu söylenemez. Ama annem farklıydı. O umursuyordu.”

Tereddüt ederek, "Callum'un onu aldattığına dair bir kanıt var mıydı?" diye sordum.

"Neredeyse hep uzaklardaydı ve sürekli aletini pantolonunda tutamayan Steve'le beraberdi."

İrkildim. "Bu kanıt sayılmaz, Reed. Sadece bir şüphe. Neden onun suçlu olduğundan bu kadar eminsin?"

"Çünkü suçlu." Reed inatçıydı. Biraz daha üstelemek istiyordum ama bana şans tanımadı. "Annem depresyondaydı ve bir sürü ilaç alıyordu."

"Reçeteli ilaçlarında bir karışıklık olmuş diye duydum? Doktoru da hapse falan atılmış?"

"İlaç karışıklığı falan olmadı," dedi acıyla. "Depresyon ve uykusuzluk yüzünden ilaç kullanıyordu ama dozajını kendi ayarlamaya başlamıştı, olması gerekenden fazla ilaç alıyordu. Aynı zamanda çok da fazla içiyordu..." Sesi titredi. "Kötüleştikçe kötüleşti ve babam asla eve uğramadığı için onunla ilgilenmek bize kalmıştı."

"Çaresiz olmak berbat bir şey," dedim, annem hastayken nasıl da onunla ilgilenmek zorunda kaldığımı düşünerek.

Nasıl hissettiğini -sevdiğin birinin amansız bir hastalığa yenik düştüğünü izlemeyi ve bu konuda bir halt yapamayacağını bilmeyi- tam olarak bildiğimi fark ettiğinde gözleri bir aydınlanmayla parladı.

"Evet. Dünyadaki en berbat şey."

"Bir kaza olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Derin, yavaş bir nefes aldı. "Bize söyledi, Gid ve bana... Bizi sevdiğini ama artık dayanamadığını söyledi. Ve çok çok üzgün olduğunu." Dudakları çirkin bir ifadeyle çarpıldı. "Bunlar anlamsız sözler, değil mi?" Bayview'a döndüğümünden beri bana aynı cümleyi kaç kez söylediğini hatırlamış gibi, kendine acıyarak gözlerini kapattı.

Maria'nın vedası faydadan çok zarar vermiş gibi görünüyordu. Sevgisini ve pişmanlığını dile getirmeden ölmüş olsaydı belki de Gideon ve Reed onun ölümünün bir kaza olduğuna kendi-

lerini inandırabilirlerdi. Bunun yerine, annelerini hayatta tutmak için yeterli olamamanın suçluluğunu yüklenmişlerdi.

Maira'nın da Callum kadar kötü olduğunu anladım. En az onun kadar bencil. Ve âciz. Çocuklarının onlarla aynı kusurlara sahip olması şaşılacak bir şey miydi?

"Anneme yaptıkları için babamdan nefret ettim. Hepimiz ettik. Annem öldükten altı ay sonra Brooke'u eve getirmeye başladı. Bu yüzden babamı öldürmek istedim. Sanki annemin mezarına tükürüyor gibi geliyordu."

Titrek bir nefes vererek Callum'un nasıl bu kadar aptal olabileceğini düşündüm. Kız arkadaşını oğullarının önüne çıkarmak için biraz daha bekleyemez miydi?

"Brooke bana asılmaya başladığında neredeyse bir yıldır beraberlerdi," diye itiraf etti Reed. "Hata yaptım. Hata yaptığımı biliyorum. Ama asıl ironik olan ne biliyor musun, bunu babamdan intikam almak için yapıyordum ama yaptığım şeyi ona hiç söyleyemedim."

"O gece neden öylece durdun ve hiçbir şey söylemedin?" diye patladım. "Neden en kötüsünü düşünmeme izin verdin?"

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Utanmıştım. Sana Brooke'tan söz etmem gerektiğini biliyordum ama bu yüzden benden nefret edersin diye korkmuştum. Sonra Brooke bana hamile olduğunu söyledi. Bebeğin benden olamayacağını biliyordum ama... donup kaldım. Hareket edemedim. Resmen dondum. Hareket etmeye çalıştım ama beceremedim. Ve ardından sinirlendim, hem de çok sinirlendim – kendime, ona, *sana*."

Gerildim. "Bana mı?"

"Evet, olmak istediğim her şey olduğun için." Sesi kalınlaştı. "Bak, biz Royallar servetiyle, dış görünüşleriyle biliniriz ama hepsi bu kadardır. En ufak bir baskıda hemen kendimizi salarız. Babam işleri kötüye gitmeye başlayınca kadınlarla yatmaya başladı. Annem aşırı doz ilaç kullanmaya başladı ve sonra... öldü. Ben..." belirgin bir şekilde yutkundu, "ben babama sinirlendim diye kız arkadaşıyla yattım."

Dişlerimi sıksam da bir şey demedim.

"O kapının çarpıldığını duymak sanki beni bu hapishaneden kurtardı. Senin peşine düştüm. Bütün gece uyumadan seni aradım."

Ama ben çoktan gitmiştim ve en kısa sürede Bayview'dan ayrılmayı kafama koyarak bir otobüse binmiştim.

"Özür dilerim." Elim tuttu ve parmaklarını benimkilere ke-
netledi. "Seni incittiğim için özür dilerim. Sana gerçekleri daha
erken anlatmadığım için de özür dilerim."

Titrek bir nefes verdim. "Reed?"

"Efendim?"

"Seni affediyorum."

Soluğu kesildi. "Affediyor musun?"

Başımı onaylarca salladım.

Yüzümü avuçladığında eli titriyordu. "Teşekkür ederim."

Parmak uçlarıyla elmacıkkemiğimi okşadı ve aktığını fark et-
mediğim bir damla gözyaşını sildi.

Duygusallıkla boğazım tıkanıp için sonraki kelimeler ağ-
zımdan zorlukla çıktı. "Unutmak isti—"

Cümlemi tamamlayamadan beni öptü. Sıcak dudakları be-
nimkileri bulduğunda, içgüdüsel olarak kollarımı güçlü omuz-
larına dolayıp onu daha da yakınımaya çektim.

Nefesi dudaklarımı gıdıkladı. "Bunu özledim. Seni özledim."

Ve beni tekrar öptü. Her yerimi. Yanaklarımı, boynumu ve
hatta kapalı olan gözkapaklarımı. Tatlı ve yavaş bir keşif gibiydi
ve ben bunun sonuna kadar tadını çıkarıyordum. Bacaklarından
birini iki bacağımanın arasına kaydırıp, dayanılmaz bir şekilde sız-
layan yere bastırdı.

"Reed," diye fısıldadım ama ne istediğimi bilmiyordum.

O biliyordu. "Bu gece değil."

Kalçalarımı bacaklarının etrafına sardım sıkıca. Ağzından bir
inleme çıkarken, bana dayadığı vücudu titredi. Sonra uzaklaşıp
yanıma uzandı ve başını göğsüne çekti.

İzlenim kollarında olmak harika bir histi. Bunu ben de özlemiştim. Ama bu mutlu anın uzun sürmeyeceğinden korkuyordum çünkü hayatımızda hâlâ çok fazla engel vardı.

"Reed?"

"Hımm?"

"Brooke konusunu ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Ya ona mirasımı verirsem?"

Nefesi kesildi. "Babam bunu yapmana asla izin vermez."

"Biliyorum." Omuzlarım yatağa doğru düştü. "Mirasımı babama vermeye çalıştım. Brooke, Callum'un Steve'in mirasının Royallara kalmasını beklediğinden bahsetti."

Reed bana baktı. "Lütfen bana hayır dediğini söyle."

"Hayır dedi."

"İyi. O paraya ihtiyacımız yok. O para senin. Bizim zaten yeterince servetimiz var."

"Brooke diyor ki yeterli diye bir şey yokmuş."

"Çünkü Brooke paragöz bir sürtük."

İçim öfkeyle doldu. "Baban neden onunla barıştı? Hamile olduğu için mi? Eski çağda yaşıyor değiliz ya. Callum bile sırf hamile bıraktı diye biriyle evlenmek zorunda olmadığını biliyor olmalı."

Reed gerildi.

Aniden başımı kaldırıp ona baktım. "Ne yaptın?" diye sordum.

"Onunla bir anlaşma yaptım," diye itiraf etti. "Babamı ikna edersem, bebeğin benden olduğu konusunda -ki bu bir yalan- kimseye tek kelime etmeyeceğini söyledi."

"Aman Tanrım. Bu berbat bir fikirmiş."

"Biliyorum. Aptalın tekiyim ama çok çaresizdim. O sırada ne teklif etse kabul ederdim."

"Belli oluyor," dedim ters ters.

Bir an ikimiz de sessizleştik.

"Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmamız gerek." Sesi ses-
siz ve kaygı vericiydi. "O kadının evimizde yaşamasına izin ve-
remem. Senin yakınlarında olmasını istemiyorum."

Endişeyle dudağımı ısırdım çünkü gerçekler ortaya çıkarsa
bu Reed için hiç iyi olmazdı. Callum zaten oğlanlara karşı fazla
hoşgörülü olduğunu düşünüyorken şimdi bir de Reed ve Broo-
ke olayını öğrenirse, bunu dizginleri daha da sıkması gerektiği
konusunda bir işaret olarak alırdı. Doğrusu Callum'un bu dü-
şüncesine katılmıyorum diyemezdim. Royal oğlanlarının biraz
disipline ihtiyaçları vardı. Ama sorun şu ki, Callum'un ne yapa-
cağını bilemiyordum. Onları askeri okula mı gönderirdi?

Bu devasa müzede oğlanlar olmadan yaşamayı hayal bile
edemiyordum. Sanırım ben de biraz bencildim.

"Sakın sonradan pişman olacağın bir şey yapma," diye uyar-
dım.

Bana doladığı kollarını sıktı. "Tutamayacağım sözler verme-
yeceğim. Senin için her şeyi yaparım biliyorsun. Bizim için."

Reed'e iyice sokuldum. Onunla henüz barışmışken tekrar
kavga etmek istemiyordum. Bu gece değil. Parmaklarımı onun-
kilere doladım. "Steve'in şirketinin yarısını almamın oğlanlar
için sorun olmadığından emin misin?"

"Evet, neden?"

"Çünkü Gideon benden hoşlanmıyor."

"Bebeğim, çok yanlış anlamışsın. Gid asıl benim senin için iyi
olmadığımı düşünüyor."

Gideon'ın derdi bu muydu yani? Bana karşı hiçbir zaman ka-
balık yapmamıştı ama mesafesini hep korumuştı.

"Neden öyle düşünüyor?" diye sordum rahatsız bir şekilde.

"Gid'in hayatı şu an iyi durumda değil. Onun... sorunları
var."

Sorunlar mı? Babamın dul eşini becermek gibi sorunlar mı?
Reed bunu biliyor mu diye merak ettim.

"Ne sorunu?"

"Şu anda iyi durumda değil."

Evet bu beni hiç mutlu etmedi. Yüzüme düşen **bir tutam saçı** uflayarak uzaklaştırdım. "Bence artık aramızdaki sırlara **bir son** vermeliyiz."

Reed boştaki elini kaldırıp, "Yemin ederim elimde olsa sana bütün detayları anlatırdım. Ama bu Gideon'ın meselesi, benim değil," dedi.

Kalkıp oturdum. "Artık sır yok," diye tekrarlardım, bu kez daha sert bir şekilde. "Benim başlamamı mı istersin? Peki, başlıyorum o zaman."

"Neye başlı—"

Lafını bölerek, "Easton ve ben, Gideon'la Dinah'yı seks yaparken yakaladık," dedim.

Reed de kalkıp oturdu. "Ciddi misin? Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

Yüzünü inceledim. "Şaşırmış görünmüyorsun." Tonum sertleşti. "Neden şaşırmadın, Reed? Biliyor muydun?"

Tereddüt etti.

"Biliyordun," dedim suçlarcasına.

Reed omuz silkti.

Sinirle saçlarımı gözümünden uzaklaştırdım. "Neden Dinah'yla beraber?" diye sordum. "Ve neden seninle beraber olmamızı umursuyor? O gece Brooke'la seni basmadan önce, Gideon onunla buluşmamı istemişti – sana bundan bahsetti mi? O gece odana bunun için gelmiştim, bunu anlatmak için."

"Hayır, bana bundan söz etmedi," dedi Reed kaşlarını çatarak. "Sana ne söyledi?"

"Bana senden uzak durmamı söyledi. Senin beni inciteceğini ve bir sürü insanın zaten incinmiş olduğunu. Bununla ne demek istedi?"

Tekrar omuz silkti.

"Reed," diye uyardım. "Yemin ederim bana neler olduğunu anlatmazsan, beraber olamayız. Daha fazla yalan kaldıramam. Ciddiyim."

Nefesini verdi. "Annem öldükten sonra, babamın katılması gereken ama Steve'le beraber bir yerlerde meşgul olduğu için ektiği bir hayır gecesine Gideon'la beraber gizlice gittik. O gece ikimiz de çok içtik."

Sinirle homurdandım. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Gid'in sorununun ne olduğunu öğrenmek istedin, ben de sana anlatıyorum." Reed bana kaşlarını çatı. "Dinah da hayır gecesine gelmişti."

"Ah," dedim dudağımı ısırarak. Kahretsin, belki de detayları öğrenmek istemiyordum.

"Evet. Bir süredir Gid'e yürüyordu zaten, o gece onu tuvaletten çıkarken yakaladı ve ikisi... şey, bir süre öpüşüler."

"Reeeeed," dedim bıkkınlıkla. "Babamın kız arkadaşımı becereceğim fikri aklına buradan mı geldi?"

Suçluluk dolu ifadesi düşüncelerini ele veriyordu. "Belki," dedi iç çekerek. "Her neyse, o geceden sonra kadın Gid'i rahat bırakmadı. Sürekli onu sıkıştırıyor ve taze, genç ve iri şeyleri sevdiğine dair bayağı yorumlarda bulunuyordu."

Yüzümden tiksinti ifadesini atamadım. "Gerçekten iğrenç."

"Bununla kalsa iyi. Daha da fazlasını istedi. Sanki kadın ciddi anlamda Gid'i takıntı hâline getirmişti, gerçi hâlâ öyle. O geceden sonra hiç çekinmeden onu baştan çıkarmaya çalıştı. Gid bana öyle iğrenç şeyler anlattı ki bilmek dahi istemezsin. Ancak Gid, Savannah'ya âşık oldu ve Steve'in servet avcısı karısıyla hiç bir ilişkisi olsun istemiyordu. Sonra bir gece Gid'den evine gelmesini istedi, ona bir şey göstereceğini söylemiş. Her zamanki gibi babamla Steve yine şehir dışındaydı. Gid çatı katına gitti." Reed durakladı. "O gece eve geldiğinde, bana Dinah'yla yattığını söyledi."

"İyy, Neden?"

"Çünkü kadın ona şantaj yapmış," dedi açık açık.

"Ciddi misin? Neyle?"

"Fotoğraflarla. Gid'in telefonunu ele geçirmiş. Sanırım kadın bizde olduğu bir zaman, Gid telefonunu mutfakta falan bırak-

miş. Dinah kurcalamış ve Gid'le Sav'ın birbirlerine gönderdikleri bütün fotoğrafları bulmuş."

"Çıplak fotoğraflar mı?"

"Evet."

"Ee?" Hâlâ kafam karıştı. "İnsanlar birbirlerine çıplak fotoğraflarını her zaman gönderir."

"Ama soruşturma açılıyor. Raleigh'deki iki çocuk, ebeveynleri kızlarının sexting yaptığını öğrendiği için çocuk pornosu suçuyla dava edildi. Kızın Kuzey Karolina Üniversitesi yolu kapanmış oldu. Yani işin ucunda sadece Gid olsa Dinah'ya cehenneme kadar yolun var derdi ama Dinah bu işe Sav'ı da bulaştıracağına ve hatta fotoğrafları tüm okula yayacağına and içti."

Midem iyice kalkmıştı. "Yani Dinah onu tehditle yatağına mı aldı?"

"Aşağı yukarı. Bir yıl falan oluyor. Gid, Sav'dan ayrıldı ve kız dağıldı."

Savannah'yı, o narin, sert mizaçlı kızı düşündüm. Gülümsemeleri belli belirsiz, sözleri keskindi. Gideon'ı gerçekten seviyorsa çektiği acı dayanılmaz olmalıydı. "Bu çok korkunç."

Reed surat astı. "Gid sana anlattığım için beni öldürecek."

"Anlattığına sevindim," dedim sertçe. "Çünkü artık bir plan yapabiliriz."

"Ne planı?"

"Gideon'ı Dinah'dan kurtarma planı. Kadının ona bunu yapmasına izin veremeyiz. Böyle giderse aklını kaçırarak."

"Bazen bunun, Brooke ve Dinah'nın planının bir parçası olduğunu düşünüyorum. Sanki bizi aralarında bölüşmüşler de bir bir bütün Royalları mahvetmeye karar vermişler gibi. Steve de buna dahil." Reed kafasını iki yana salladı. "Sesli olarak dile getirince kulağa deli saçması gibi geliyor."

"Gerçekten de Brooke ve Dinah'nın bunu planlı yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Arkadaşlar sonuçta. Babamın annem ölmeden önce de Brooke'la yattığını düşünüyorum ama o ikisi hakkında hiçbir

şey bilmiyorum. Steve bir gün Dinah'yla çıkageldiğinde kadının parmağında bir yüzük vardı. Onunla evlenmek Steve'i dizginlemedi elbette."

"Dinah hakkında başka ne biliyoruz? Gid'e karşı kullandığı kanıtları sence nerede saklıyor? Başka birine göstermiş midir dersin?"

"Sanmıyorum, öyle olsa Gid çoktan tutuklanmış olurdu."

"Eğer o fotoğrafları ele geçirirsek Dinah'nın elinde hiçbir şey kalmaz. Hiç kozu olmaz elinde." Üzerine düşündüm. "Nasıl bulabiliriz? Çatı katında saklayacak kadar aptal mıdır? Kopyasını çıkaracak kadar zeki midir?"

"Bilmiyorum. Ama haklı olabilirsin. Ona karşı kullandığı şeylerin hepsini ele geçirip yok edersek bu işi halledebiliriz."

"Ama ya Brooke ne olacak?"

"Brooke," diye tekrarladı tiksintiyle. "Babalık testine ihtiyacımız var. Babam neden yaptırmıyor anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Tırnak etlerimi kemirmeye başladım, ta ki Reed elimi ağzımdan çekene kadar.

"Üstüne daha fazla düşünürsen parmaklarını koparacaksın. Brooke ve Dinah hakkında konuşmaya son verebilir miyiz? En azından bir süreliğine."

"Neden?"

Gözleri alevlendi. "Çünkü şu an vakit geçirmenin daha iyi yolları var."

"Ne gibi..."

Ben daha cümlemini tamamlayamadan beni sırtüstü yuvarlayıp dudaklarını boynuma bastırdı. "Bunun gibi," diye fısıldadı.

Nefes nefese kaldım. "Ah... peki."

İşini bilen parmakları belimin üstünde, tenimin açıkta kalan bir kısmını buldu, güçlü bir kız bu durumda titremesini bastırabilirdi belki ama ben Reed'e asla karşı koyamıyordum. Şimdi karşı koymaya çalışmak da anlamsız geliyordu. Özellikle de dokunuşundan bu kadar keyif alırken.

Burnunu boynuma gömdü ve yavaşça belime dokunmaya devam etti, sanki bundan daha fazlasını yapmadan da mutluymuş gibi. Bir an için bu bana da yeterli geldi. Sessizliğin bizi sarmasına izin verdim ve bu basit dokunuşunun keyfini çıkardım. Bu huzurlu anla beraber bir şeyin farkına vardım, çok uzun zamandır başka biriyle böyle sessizliği paylaşmamıştım.

“Beni gerçekten de affettin mi?” diye sordu.

Bir elimi parlak, siyah saçlarında gezdirdim. Reed’in kaslı yapısına ve sert hatlarına baktığımda bazen onun da benimki kadar kırılgan bir kalbi olduğunu unutuyordum. Ama erkekler duygusal olmamaları gerektiğini düşünerek hislerini ciddiyetle, zalimlikle ya da pislik gibi davranarak maskeliyorlardı. “Gerçekten affettim.”

“Pisliğin teki olsam bile mi?”

“Bana pislik yapmayı bıraktın mı?” Saçını gereğinden daha sert çektim.

Bunu hak ettim dercesine başını eğdi. “Pislik yapmayı uzun zaman önce bırakmıştım. İlk öpüşmemizden hemen sonra. Seninle tanıştığımdan beri tek bir kıza bile bakmadım, Ella.”

“İyi. Bana hak ettiğim üzere bir tanrıça gibi davranır ve beni aldatmazsan sorun yok demektir.”

“Ben zaman zaman zor olabilirim.”

Yani çok derinden sevdiğini ima ediyordu ve benim toplanıp gitmemden koktuğunu – daha önce yaptığım gibi, annesinin temelli gittiği gibi. “Evet... ama ben zoru severim,” diye fısıldadım.

Kahkahası, dudakları köprücük kemiğimde gezinip göğsüme yumuşak öpücükler kondururken boğuk çıkmıştı. Sutyenimin yumuşak danteli aniden sert gelmeye ve kaşındırmaya başlamıştı. Huzursuzca kıpırdandım. Daha aşağılara doğru hareket etti ve göğsünü karnımın yumuşak kısmına bastırıp bacaklarımın arasındaki sızlayan yere yerleşti.

Ellerimle saçlarını avuçladım, onu ağzıma doğru mu çeksem yoksa daha aşağıya mı itsem kararsızdım. Ancak Reed’in kendine ait planları vardı. Tişörtümün ucunu kaldırdı, kumaşı fazla

yavaş bir şekilde yukarı çekti. Sabırsızlıkla tişörtü kavrayıp başımdan çıkardım.

Sırttı. "Pijamalarını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Rahatlar," dedim savunmaya geçerek.

"Humm," diye mırıldandı, uzanıp kendi tişörtünü çıkardığında yüzündeki kendini beğenmiş sırılsık kaybolmamıştı.

Yapıştıracağım ukala cevabı unutarak ellerimi göğsünde gezdirdim.

Gözlerini kapayarak titredi. Elleri iki yanındaydı, yumrukları bir sıkılıp bir açılıyordu. Benim onayımı mı bekliyordu? Bunu sevmiştim - onu salana kadar kontrolümün altında olmasını.

"Dokun bana," diye mırıldandım.

Gözleri aniden açıldı, içlerinde gördüğüm alev soluğumu kesti. Beni sırtüstü itip sanki onu kızdırmış gibi taytına saldırdı. Kalçalarımı kaldırıp taytı bacaklarımdan çıkardım çünkü ben de aramızda bir şey olsun istemiyordum. Vücudunu bütünüyle bana bastırsın istiyordum.

Parmakları sırtıma uzanıp sutyenimin kopçasını açtı. Ağzı tenime değdiğinde bütün vücudum titremeye başladı. Meme uçlarımı öpmeye başladığında çaresiz, boğuk bir ses çıkarıp parmaklarımı omuzlarına gömdüm.

Yanılmışımdı. Dokunuşu beni sakinleştirmiyordu. Beni hiç olmadığım kadar çok delirtiyor, ateşlendiriyor ve kontrolden çıkarıyordu. Aşağılara doğru hareket ettikçe daha da ateşlendim.

"Reed," diye inleyerek başımı geriye attım.

"Şşş," dedi. "İzin ver."

Neye izin vereyim? Daha önce uygun olacağını düşünmediğim şekilde omuzlarıyla bacaklarımı daha da aralamasına mı? Yoksa ağzını tam olarak *oraya* koyup sızlayan noktama diliyle inanılmaz şeyler yapmasına mı? Bir zamanlar tuhaf ve rahatsız edici olacağını düşündüğüm şekillerde bana dokunmasına mı?

Aklımı başımdan alacak şeyler yapmasına izin verince keyifle inledi. Sırtım büküldü, ayak parmaklarım kıvrıldı ve saf mutluluk tüm vücuduma dalga dalga yayılırken çarşafı avuçladım.

Sonunda beni nefes nefese, titrer bir hâlde bırakarak doğruldu. Yanıma uzandığında iç çamaşırındaki sertlik gözüme ilişti.

Bakışlarımı yakalayan Reed sırttı. "Görmezden gel. Birazdan yok olur."

Yanına yaklaştım. "Neden görmezden gelelim ki?"

Elimi üzerine koyunca gerildi. "Bu gece senin gecen olsun istedim," diye itiraz etti ancak elim iç çamaşırının içine kayınca gözleri alevlendi.

"Şey, ben bu gece ikimizin olsun istiyorum," diye fısıldadım.

Ellerimde olması güzel bir histi, ağırlaşan gözkapaklarına ve kesik kesik aldığı nefeslere bakacak olursak Reed'in de bunun her saniyesinden zevk aldığını söyleyebilirdim.

"Ella..." Kalçalarını bana doğru itti. "Siktir. Daha hızlı."

Yüzünü izlemek inanılmaz heyecan verici bir şeydi. Yanakları kızarmış, gözleri buğulanmıştı ve onu öptüğümde ikimiz de nefessiz kalana kadar dili benimkine dolandı.

Bacaklarımın arasında yeniden bir sızı başladı, Reed de bunu hissetmiş olacak ki parmakları harekete geçti ve sonra birbirimizi kendimizden geçirmek için çılgıncasına uğraştık. Ve işe yaradı. Onu sıkıca avuçladım çünkü eğer ben zirveye çıkacaksam onu da beraberimde götürecektim. Dudakları dudaklarımdaydı, ben boşalıp mutlulukla boğulana kadar muhteşem bir uyum içerisinde hareket ettik,

25

CALLUM KORİDORDA birine, "Reed'i gördün mü?" diye sordu.

Sesi kapımın o kadar yakınından gelmişti ki hızla doğruldum. Beni hapsetmiş ağır kolun altından kalkamayarak yatağa geri yapıştım.

"Muhtemelen futbol antrenmanına gitmiştir," diye cevapladı Easton.

"Erken değil mi? Ayrıca senin de antrenmanda olman gerekmiyor mu?"

"Birileri abimin nerede olduğuyla ilgili beni sorguya çekmese gideceğim," diyerek Easton ukala bir cevap yapıştırdı.

Callum homurdandı, güldü ya da nefes verdi. Tam olarak anlayamadım. Reed gözlerini açana kadar omzunu sarstım.

"Baban," diye tısladım.

Cevap olarak gözlerini kapatıp yanağını elime sürttü.

Callum tekrar konuştu. "Franklin Oto Tamir'den bir telefon aldım, Reed'in onlara bir araba bıraktığını söylediler ama onun Rover'ını dışarıda gördüm. Ella'nın arabası da ortalarda yok. Yine kaçmadı değil mi?" Sesinde gergin bir ton vardı. Para mevsusunu açarak canını mı sıktım acaba diye merak ettim. Ya da

belki de o benim canımı sıktığını düşünüyordu ve bu yüzden de kaçtığımdan endişeleniyordu.

“Yoo, talihsiz bir bal kazası yaşadı ve çok utandığı için sana anlatmadı. Reed de arabayı onun için tamire bıraktı.”

“Bal kazası mı?”

“Evet, endişelenecek bir şey değil, baba,” dedi Easton ve adımları koridorda uzaklaştı.

Saate baktığımda, hemen harekete geçmezsem pastaneye geç kalacağımı fark ettim. Lucy bana ikinci bir şans vermişti ve bunu elime yüzüme bulaştırmamın imkânı yoktu. Reed’in sahiplenici kollarının arasından sıyrılarak yataktan çıktım ve üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olduğunu fark ettim.

Reed’in önünde neredeyse çıplak bir hâlde dolaşmak bir grup yabancıların önünde kıyafetlerimi çıkarmaktan daha garip geliyordu. Reed’in yatağın kenarından sarkan tişörtünü alıp hemen üzerime geçirdim.

Reed sırtüstü döndü ve ellerini başının altına yerleştirdi. Ben odanın ortasında hızla hazırlanırken o yoğun bir ilgiyle beni seyretti.

“Benim yüzümden üzerini giymek zorunda değildin,” dedi yavaşça.

“Senin yüzünden giyinmedim, kendim için giyindim.”

Kısık, seksi ve pürüzlü bir sesle kahkaha attı. “Bekâretin hâlâ duruyor, küçük Bayan Masum.”

“Çok da masum hissetmiyorum,” diye mırıldandım.

“Öyle de görünmüyorsun zaten.”

Masamın üzerinde asılı olan geniş aynaya doğru eğildim. Saçlarım darmadağındı. Vahşi bir hayvan ailesi içine yuva yapmış gibiydi. “Aman Tanrım! Seks saç dedikleri şey bu mu?” Seks yapmamış olsanız bile buna seks saç diyebilir miydiniz ki?

Arkamda Reed yataktan kalktı, sabahın bu saati için fazla iyi görünüyordu. Seks saçımdan bir tutamı yana yatırıp boynuma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Harika ve seksi görünüyorsun ama biraz daha burada kalırsam bekâretin de dünkü iç çamaşırların gibi sende kalmayacak."

Ve sonra popoma sert bir şaplak atarak üzerinde sadece baksırıyla yavaşça odamdan çıkıp gitti. Şükürler olsun ki onu Callum'un dehşete düşmüş haykırıları karşılamadı.

Reed gidince lavaboda saçımı yıkayıp ayağıma bir spor ayakkabı, üzerime de bir kot pantolon ve Callum beni bulmadan önce çalıştığım kamyon durağında giydiğim, dekolteli, siyah bir dantel üst geçirdim.

Odamdan çıkarken Reed koridordan geçiyordu. Beni durdurup bakışlarını vücudumda gezdirdi ve bir parmağını kaldırarak, "Burada dur bir dakika," dedi.

Tabii ki durmadım çünkü Reed'e daha önce milyon kez söylediğim üzere ben köpek değildim.

Onu odasına kadar takip ettim ve gardırobunun içinde bir şeyler arandığını gördüm. "Ne yapıyorsun?"

"Forma arıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Cuma günleri forma giymiyoruz."

Cuma günü okul dışı günlük kıyafetlerimizi giyebildiğimiz tek gündü, gerçi Müdür Beringer maç gününde herkesin futbol takımına destek olacak şeyler giymesini tercih ediyor gibi görünüyordu.

"Bu bütün okulu birbirine katacak bir şey giymene bahane olmamalı." Reed, küçük mavi kareli beyaz bir gömlek çıkardı. "Futbol formamı giymek istemeyeceğini düşündüm, yanılıyor muyum?"

Surat yaptım. Reed Royal'la barıştığımı tüm dünyaya duyurmaya henüz hazır değildim. Okulda halihazırda uğraştığım onca sorun varken bir de bunun işleri karıştırmasını istemiyordum.

Reed iç çekti ancak benimle tartışmadı.

Kollarımı gömleğe geçirmesine izin verdim ve uzun gelen kolları yüzüne doğru salladım. "Bunu nasıl giyebilirim?"

İşaretparmağıyla havada daire çizdi. "Kollara yaptıkları şeyi

yap. Katlama şeyini. Boyfriend denen kıyafetlerin moda olması gerekmiyor mu?"

Boyfriend kelimesini kullanınca içime bir sıcaklık bastı ama beni bu kadar kolay etkilediğini Reed'in görmesine izin vermezdim yoksa bunu sürekli bana karşı kullanırdı. "O boyfriend pantolonlar ama sorun yok, sadece bu seferliğine giyebilirim," diye söylenip kollarımı kıvırdım, böylece bugün pastanede çalışırken Reed'in manşetlerini una bulamadan rahatça ellerimi kullanabiliyordim.

Evdan çıkmadan önce mutfaktan birkaç atıştırmalık kaptık.

"Ee, bu hafta sonu ne yapmak istersin?" diye sordu Reed pastaneye doğru yola koyulduğumuzda.

"Bir Astor partisine gitmek istemiyorum." Burnumu kınıştırdım. "Ayrıca Val'le bir şeyler yapmalıyız, Tam şerefsizlik yaptığı için onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"İçinde büyük bir labirent ve balkabağı dartı olan bir çiftlik var, oraya gidebiliriz."

"Biz derken? Sen ve kardeşlerin mi?" diye sordum umutla.

"Evet, hepimiz. Balkabağı oyununda testosteron yarıştıp sonra seninle labirente gidip öpüşürüz."

"Kendinden ne kadar da eminsin."

Sırıttı. "Bu sabah sırtında tırnak izleriyle uyanan benim."

"İz falan yok!" diye bağırdım ve sonra keskin bir nefes aldım. Tırnaklarıma bakarak, "Var mı?" diye sordum sessizce.

Reed gülümsemeye devam etti ama mantıklı davranarak konuyu değiştirdi. "Val nasıl bu arada?"

Ellerimi baldırlarımın altında sıkıştırdım. "Pek iyi değil. Eski sevgilisini özleyiyor." O yalancı Tam hayatında olmadan ne kadar iyi olduğunu görebilseydi keşke ama ben ilişki tavsiyesinde bulunmazdım. Stripriz kulüplerinin soyunma odalarında, arkadaşının sevgilisinin bariz kusurlarını ortaya döktüğü için birden fazla arkadaşlığın bozulduğuna şahit olmuştum.

Aniden aklıma bir şey değil. Reed benden bir yaş büyüktü. Gelecek yıl ben Astor Park'a devam ederken o gitmiş olacaktı.

Daha önce Bayview'la arasına okyanus aşırı bir mesafe koymak istediğini söylemişti. Artık nedenini biliyordum ama onun o kadar uzakta olması fikri yüreğimi burkuyordu.

"Üniversiteye gittiğinde sen de beni endişelendirecek misin?" diye sordum gerginlikle.

"Hayır," diyerek uzanıp bir elini dizime koydu ve sıktı.

"Val'inki farklı bir şeyler denemek istemiş ama ben zaten onları

..." Durakladı, doğru kelimeyi arıyordu. "Babanı kötülüyormu-

şum gibi algılama ama Steve dünyada istediği her kadına sahip ol-

muştu ancak bunların hiçbiri onu mutlu edemedi. Ne istediğimin

farkına varmak için başkalarıyla düşüp kalkmama gerek yok."

Sözleri, ah, o sözleri vücudumun her bir gözeneğine tatlılıkla

nüfus eden güneş ışığı gibiydi. Birden ona bir şans daha verdi-

ğim için umarım hata yapmamışımdır diye dua ettim. Beni tek-

rar incitirse bunu atlatabileceğimi sanmıyordum.

Reed pastanenin önünde kenara çekti ve uzanıp elini boynu-

mun arkasına attı. Ben daha itiraz bile edemeden dudaklarıma

sert, sahiplenici bir öpücük kondurdu.

"Otoparkta görüşürüz," diye inledi ağızıma doğru.

Cevap vermemi beklemedi ve hızla antrenmana gitti. Onun

bu maço davranışından hoşlandığım için kafama bir tane pat-

latmak istesem de pastaneye girerken yüzümdeki gülümsemeyi

söküp atamadım.

Sabah hızla geçip gitti. Surat asıp Reed'i özlerken bitmek bilme-

yeceğini düşünmüştüm ama enerjim yerindeydi. Belki de güzel

bir neredeyse-seks insanı bu hâle getiriyordu. Gerçekten seks

yaptığımda nasıl hissedeceğimi merak ettim. Süper kahraman

gibi mi? Bir zıplayışta gökdelenlerin zirvesine çıkabilirmişim ve

gökyüzünden düşmekte olan uçakları tek elle yakalayabilirmi-

şim gibi mi hissedecektim?

Dolabımda giyilmiş bir iç çamaşırı bulmak bile beni rahatsız

etmedi. Yani bundan sonra artık her yerde plastik eldiven giyme-

ye başlamak zorunda kalacaktım ama Astor'daki işkencecilerim bile modumu düşüremeyecekti.

"Dün gece seks mi yaptın?" diye sordu Val, yemek tepsilerini mizi masaya bıraktığımızda.

Alrumda mı yazıyordu? "Neden? Nereden çıkardın?"

"Yüzünde düzenli cinsel hayatı olan ya da harika bir gece geçirmiş insanlara özgü o aptalca mutlu ifade var." Yüzünde iğrenmeyle yerine oturdu.

"Dün gece seks yapmadım," diye onu temin ettim.

"Ama bir şeyler yaptın." Sanki yüzümde Reed'in parmak izlerini bulacakmış gibi beni dikkatle inceledi. Başını Reed'in yemek parasını ödediği kasaya doğru yatırıp, "Onunla mı?" diye sordu. Yüzümden okumuş olacak ki homurdandı. "Yaptın değil mi? Onunla barıştın. Neden?"

Omurgam karıncalanmaya başladı. Val genelde böyle yargılayıcı biri değildi ama bunu onaylamadığı şu an yüzünden okunuyordu. "Ne, beni arkadaşlıktan mı atacaksın?" diye sordum alaycı bir şekilde.

İfadesi hemen yumuşadı. "Hayır, tabii ki! Ama anlayamıyorum, onu affedemeyeceğini söylemiştin."

"Sanırım yanılmışım." İç çektim. "Onu seviyorum, Val. Bu belki de dünyadaki en aptal kız olduğumu kanıtlıyor ama onunla aramızdaki şeyi düzeltmek için çabalamak istiyorum. Ben... onu özledim."

Yılmış bir ses çıkardı. "Ben de Tam'i özlüyorum. Önceki gece yaptığım aptallığı gördün, peki ne içindi? Bu pislikleri hayatımıza tekrardan katmaya devam edersek asla kendimizle yaşayamayız."

"Biliyorum ve inan bana senin yerinde olsam ben de bana gözlerimi devirirdim." Dudağımın bir köşesini dişledim. Reed'in problemlerinin ne olduğunu tam olarak açığa vuramazdım çünkü bu özeldi ama Val'in beni anlamasını da istiyordum. Bu kadar üstelemesinin nedeni beni önemsiyor olmasıydı ve bu yüzden ona minnettardım.

“Ee, ne için peki? Kötü çocuk olmakta başarılı olduğu için mi?”

Reed’i neden mi affetmiştim? Üzücü bir hikâyesi olması ya da beni iyi hissettirmesinden değildi çünkü bunlar bir kıza, Reed’in bana davrandığı gibi davranan biriyle beraber olmak için yeterli bir neden olamazdı.

Onunla aramızdaki bağ... karışıktı. Çoğu zaman ben bile mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Ama bildiğim bir şey var ki, ben onu çok daha derin bir seviyede anlıyordum, kaybımı kendi kaybım gibi hissediyordum. Mutluluğu benimkini tetikliyordu. Bu çığırından çıkmış dünyayı anlamlandırmak için verdiği mücadele fazlasıyla aşına olduğum bir mücadeleydi.

Bunu dikkatle Val’e de açıklamaya çalıştım. “Onunla barıştım çünkü bu dünyada onun beni anladığı gibi anlayan başka biri olduğunu sanmıyorum. Bunu bilmiyorsun ama buraya geldikten birkaç hafta sonra Reed’leyken sinir krizi geçirdim ve arabada ona vurmaya başladım.”

Val’in dudakları seğirdi. “Ciddi misin?”

Gülümsediğini görünce sevindim. Şu sıralar Val’in dostluğu benim için her şeyden daha önemliydi. “Ciddiyim. Bir eliyle arabayı sürerek bizi eve götürürken diğeriyle de beni durduruyordu. Ve benden nefret ettiğini söylerken bile beni her gün okula bıraktı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama ikimizin aynı olduğunu düşünüyorum. Bazı günler hormonlarım tavan yapıyor ve duygusal oluyorum, bazen de o bir pislik oluyor ama sanki ikimiz de aynı etten, kemikten ve altüst olmuş duygulardan meydana gelmişiz gibi.”

“Başka bir erkekle beraber olmayı denedin mi?”

“Hayır. Denesem bile işe yaramazdı. O... Reed olmazdı.”

Kabullenmiş gibi iç çekti. “Seni anlıyormuşum gibi davranmaya kalkışmayacağım ama geçen geceden sonra yoluma bakmaya karar verdim.”

“Belki de önce yaralarının iyileşmesini beklemelisin. Ailene yüzünü nasıl açıkladın?”

"Kapıya çarptığımı söyledim ki pek yalan sayılmaz, **sadece** kapı dediğimiz şey bir kızın suratıydı."

"Bu akşamki maça gidiyor muyuz?"

Kinoalı sebze kâsesiyle oynadı. "Bilmiyorum. Sanırım Astor'daki çocuklarla işim bitti benim."

"Easton'ın yanında oturan seksi şeye ne dersin?" diye sordum.

Omzumun üzerinden göz attı. "Liam Hunter mı?"

"Etkileyici görünüyor."

"Etkileyicidir. Ve muhtemelen uzak durmam gereken erkekler listemin de en üst sırasındadır. Tam gibi. Öfkesi burnunda, yükselmek için uğraşan bir zavallı o da. Beni bir mendil gibi kullanıp kenara atar." Su şişesini açtı. "Benim ihtiyacım olan zengin biri, en azından onlar insanlara değil sadece nesnelere bağlanıyorlar. Onlar bana bağlanmazsa ben de onlara bağlanmam."

Ona bu işlerin öyle yürümediğini, sana katlanamayan insanlara da âşık olabileceğini anlatmaya çalıştım. Reed'le bana bakın. O beni kendinden uzaklaştırıp bana berbat davrandığı hâlde ona âşık olmuştum. Hakkında korkunç gerçekler öğrendiğim hâlde sevmeye de devam ediyordum. Ama Val beni dinlemiyordu. Hâlâ canı yanıyordu ve aklında bundan başka bir şeye yer yoktu.

"Eğer kullanacak zengin bir oğlana ihtiyacın varsa aradığın erkek benim."

Dönüp bakınca Wade'in masamıza oturduğunu gördük.

Val onu havalı bir şekilde baştan aşağı süzdü. Gördüklerini beğendiğini söyleyebilirdim ama buna şaşırmamak lazımdı. Wade seksi bir çocuktı. "Seni kullanacaksam, kendini diğer kızlardan soyutlamak zorundasın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. Sadakat onun için açıkça yabancı bir kavramdı.

"Diyor ki siz ikiniz birbirinizi kullanırken başkalarıyla tek gecelik arkadaşlıklar kuramazsın," diye açıkladım.

Kaşlarını çattı. "Ama..."

Val sözünü keserek, "Unut gitsin, Wade. Sana aklını başından alacak öyle şeyler yapacağım ki diğer kızları benimle karşılaştırmayı durduğun ve onları yetersiz bulduğun için bir daha haz alamayacaksın," dedi.

Wade'in ağzı açık kaldı.

Sırttım çünkü ilk kez birinin Wade'i alt ettiğini görüyordum. "İşini biliyor," diye onayladım, oysa neden bahsettiğimi bile bilmiyordum.

"İşini biliyormuşsun," dedi tiz bir sesle.

Val başıyla onayladı. "Evet, biliyorum."

Wade aniden dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, sevgili genç bayan. Lütfen organımı zevk yuvarınıza sokmama ve sizi yalnızca ölümsüzlerin tadabildiği o zirveye çıkarmama izin verin."

Val ayağa kalktı ve tepsisini aldı. "Bu senin tahrik konuşman-sa daha öğrenecek çok şeyin var. Gel benimle."

Yürüyüp gitti.

Wade bana dönüp çocukça bir seviçle, "Tahrik konuşması," dedi sessizce ağzını oynatarak.

Ben omuz silkip ellerimi kaldırıncı Val'in arkasından koştu. Yani kelimenin tam anlamıyla koştu.

"Neler döndüğünü öğrenmek ister miyim?" diye sordu Reed, tepsisini benimkinin yanına koyarken.

"Sanmıyorum. Açıkçası sorsan nasıl açıklayacağımı bile bilemiyorum."

26

FUTBOL MAÇINDAKİ herkes Callum Royal'ı tanıyor gibi görünüyordu. Ya da en azından tanıyormuş gibi görünmek istiyordu. Tribünlerdeki insanlar ayağa kalkıp el sallayarak ona selam verdiler. Biz boş bir yer bulamadan bazıları onu tribünün aşağısında durdurdu. Birkaç kişiyle el sıkıştı. Birden fazla kişi eşinin kaybıyla ilgili yorumlarda bulundu ki bence bu oldukça kabaydı. Callum'un karısı öleli iki yıl olmuştu, konusu neden şimdi açılındı ki? Ancak Callum gülümseyerek, kendisini ve ailesini düşündükleri için her birine teşekkür etti. Tribünlere çıkıp ebeveynlerin oturduğu bölümde bir yer bulmak yarım saatimizi aldı.

"Arkadaşlarınla oturmak istemediğine emin misin?" Callum mavi ve altın rengine oturma planı oluşturulmuş tribünlerin orta kısmını eliyle işaret etti. Gözlerini kısarak, "Forma giyen kızların hepsi orada oturuyor," dedi.

Reed'in formasının içinde omuzlarım seğirdi. Reed'i hayal kırıklığına uğratsa da formasını okulda giymemiştım ama şu an üzerimdeydi. Callum'un yanında oturmuşken, giydiğim formanın şahsi olarak Reed'i değil de aileyi destekliyormuşum gibi görüneceğini düşünmüştüm. Callum da Easton'ın formasını

giymişti ve üzerine tam oluyordu. Ben ise formanın içinde yüzüyordum âdeta.

"Yok, ben böyle iyiyim. Val için de bir yer tutmalıyız," diye hatırlattım ona.

Val gelme bile "arkadaşlarımdan" uzakta oturmayı tercih ederdim. Astor Park Hazırlık Okulu'ndaki herkes pisliğin tekiydi. Okuldaki eşek şakaları artık azalmaya başlamıştı ama tamamen sona ermemişti. Önceki gün okul dolabımın kapağını ezdikleri için zamanında derse yetişememiştim. Neyse ki öğret-dersinde de iç çamaşırım ortadan kaybolmuştu ve bütün gün iç çamaşırsız gezmek zorunda kalmıştım.

Bunu Reed'e anlatma hatasına düştüğümdeyse beni müzik prova odasına çekerek "gözüyle görmek" istemişti. Bu da biyoloji dersine geç kalmama neden olmuştu ve aynı derse giren Easton gecikmemin nedenini ânında anlayarak benimle acımasızca dalga geçmişti.

"Sen de lisede futbol oynar mıydın, Callum?" diye sordum, takımın garip bacak hareketleri yaparak ısınmasını izlerken.

"Evet, uç oyuncusuydum."

Gülümsedim. Amerikan futbolu terimleri çok garipti.

Callum sanki ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi göz kırptı. "Baban da Reed gibi savunma oyuncusuydu."

"Annemin Steve'le tanıştığında on altı yaşında olduğunu biliyor muydun?" Geçen gün bu yaş farkını düşünüyordum ve dehşete kapılmıştım. Callum kırklarının ortasındaydı ve Steve'le ikisi liseye beraber gitmişti, yani ikisi de aynı yaştaydı. Annem beni doğurduğunda on yedi, hamile kaldığında ise on altı yaşındaydı. Yani Steve eskiden de pisliğin tekiymiş. Ancak tüm bunlar ölmesine sevindiğim anlamına gelmiyordu tabii.

"Hiç bunu düşünmemiştim ama sanırım haklısın." Callum benden yana huzursuz bir bakış attı. "Üssün yakınlarındaki barlarda takılan kızların... yaşlarını tahmin etmek çok zordu."

Gözlerimi devirdim. "Callum, ben bir striptiz kulübünde

dans etmeye başladığımda on beş yaşındaydım. Yani tahminde bulunmanın zor olduğunu biliyorum. Bu sadece birden aklıma gelen bir düşünceydi."

"Steve bir kadından faydalanacak kişilikte bir adam değildi."

"Öyle olduğunu söylemedim zaten. Annemin ağzından sperm donörüm hakkında tek bir kötü söz duymadım."

Callum yüzünü ekşitti. "Keşke onunla tanışabilseydin. Çok iyi bir adamdı." Parmaklarını şıklattı. "Bence SEAL'dan birkaç arkadaşımızı ziyaret etmeliyiz. Bir adamı, onunla çölde bir çukurun içinde bir hafta boyunca beraber uyumadığın sürece tanıyamazsın."

"Kulağa korkunç geliyor." Burnumu kırıstırdım. "Sanırım ödül olarak alışverişe gitmeyi tercih ederim, Alex."

Güldü. "Öyle olsun. Ah, Valerie geldi." Ayağa kalkarak Val'e yanımıza gelmesi için işaret etti.

Val yanıma oturduğunda yüzünde güller açıyordu. "Selam kızım, naber?"

"Oh be, beni Callum'un savaş hikâyelerinden kurtardın."

Val'in boş bakışlarını görünce Callum açıklamaya girişti, "Ella'ya babasının ordudan birkaç arkadaşıyla tanışması gerektiğinden bahsediyordum."

"Aaa, anladım. Bir keresinde Steve'le karşılaşmıştım. Sana anlatmış mıydım?"

"Hayır, ne zaman?" diye sordum merakla.

"Geçen yılın Sohbahar Balosu'nda." Arkamdan eğilip Callum'a baktı. "Hatırlıyor musun? Sen oğlanları helikopterle getirmiştin?"

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin? Helikopterle mi?"

Callum sesli bir kahkaha attı. "Unutmuşum. Evet. Yeni bir prototipi deniyorduk ve Steve deneme sürüşü yapmak istedi. Oğlanları ve dans eşlerini aldık, kıyı boyunca bir saat tur attık ve sonra okulun bahçesine indik. Beringer'in kalbine inecekti neredeyse. Daha sonra peyzaj düzenlemesi için bağış yapmak zorunda kaldım." Kocaman sırttı. "Ama buna değdi."

"Aman. Kızların Royallarla çıkmak için birbirini tepmesine şaşmamalı."

"Ella," Callum sahte bir kırgınlıkla baktı, "oğullarım maskülen erkekliğin kitabını yazmış çocuklar. Kızların ilgisini çeken çek defterleri değil, kişilikleri."

"Kendini kandırmaya devam et sen."

Callum cevap veremeden biri onun koluna dokundu. O öne doğru eğilince Val beni dürterek, "Ee, Royal malikânesinde herkes tekrar mutlu aile tablosuna geri mi döndü?"

"Bilmiyorum. İyi anlaşmaya başladık sanki?"

"Maria öldüğünden beri Callum Royal ilk kez oğullarının maçına geliyor," dedi imayla. "Bunu fark eden tek kişi ben değilimdir eminim. Herkes Callum ve sana farklı bir gözle de bakıyor."

"Ne gibi?" Kalabalığı inceledim ama her zaman aldığım bakışlar dışında farklı bir şey göremedim.

"İkiniz yanyana çok rahat görünüyorsunuz. Seni sevdiği açıkça belli oluyor ama insanların dedikodusunu yaptığı gibi iğrenç şekilde değil. Sen gülüyorsun ve o da oldukça konuşkan görünüyor. Farklı işte. Callum önemli biridir ve birçok yetişkin onun onayını almak ister."

"Ya da mal varlığına erişim."

Omuz silkti. "Aynı şey işte. Belki bu sana okulda yardımcı olur. O pisliklerin ebeveynleri, Callum Royal'ın vesayeti altında ki kızın kötü muamele gördüğünü öğrenirse pek çoğunun harçlıkları kesilir."

"Zaten artık pek uğraşmıyorlar," diye itiraf ettim. "Bu hafta yaşadığım en kötü olay iç çamaşırmın kaybolmasıydı."

"Evet, senin için büyük sorun yarattığını duydum." Gözlerini devirdi. "Belki de o hırsızlığın ardındaki suçluyu kendi evinde aramalısın."

Sırttım. "Reed'in bana dokunmak için kıyafetlerimi çalması na gerek yok."

"İğrençsin," dedi bariz bir sevgiyle.

"Ama yatağıma aldığım en mükemmel kişi hâlâ sensin," dedim güvence vererek. "Hiro'yla işler nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. O çok seksi ama motorumun ihtiyaç duyduğu yakıt değil."

"Peki ya Wade?" Val'in dediğine göre bugün dördüncü dersi asıp malzeme dolabında yiyişmişlerdi ama bundan fazla detay vermemişti.

"O çok deneyimli. Ağzından çıkan neredeyse her şey ciddiyetsiz. Yani bir kız ona onu sevdiğini söylese ne yapar bilmiyorum. Sanırım hayatının kâbusu olur. Sen ve benim için ağzımıza bir örümceğin girmesi neyse" –titredim– "onun için de bir sürü kızın ayağa kalkıp, *Wade, seni seviyorum. Hadi ciddileşelim*, demesi aynı şey. İddiasına girerim ki geceleri uykusundan kan ter içinde uyanıyordur."

"Ne kadar detaylı düşünmüşsün."

"Tam için yas tutmaktan iyidir."

"Haklısın."

Bando milli marşı çalmaya başlayıp tribünler bir anda ayağa kalkınca sohbetimiz kesildi. Callum pür dikkat yanımda durdu. Sanırım bazı alışkanlıklardan kurtulmak zordu. Sağ yanımda Val vardı. Sevgilim sahadaydı. Üzerimdeki ödünç formanın sırtına Royal ismi işlenmişti.

Daha önce hiç böyle bir aidiyet hissetmemiştim. Bu çok garipti ama aynı zamanda harikaydı ve gülümsemeden edemiyordum. Maç rahat alınan bir galibiyetle bittiğinde herkesin konuştuğu tek şey playoffların ne kadar yaklaştığıydı.

Çıkış yolunda, merdivenlere iki sıra kala Callum durdu ve birkaç kişinin arasından uzanarak ince uzun bir adamın omzunu dürttü.

"Mark, nasılsın?" dedi Callum kibarca.

Callum'un soğuk ses tonuyla omuzlarımda bir gerginlik hissettim.

"Bir dakikalığına aşağıya gelebilir misin? Seninle konuşmam gerek."

Bu bir rica değil emirdi. evremizdekiler de bunu anlamıştı çünkü herkes ayağa kalkarak Mark'a geçmesi için yol açtı.

"O benim amcam," diye tısladı Val kulağına.

Jordan'ın ebeveynleriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve Callum da bizi tanıştırmadı. Üstelik Callum kolunu neredeyse bir bariyer gibi aramızda tutarak Mark Carrington'ın bizden aşağıda durmasını sağladı. Mark tribünün dibinde durmuştu ama Callum'un yüzünde gördüğü bir şey çabucak dönüp, sahaya çıkan merdivenlere yönelmesine neden oldu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım.

Val şaşkınlıkla bana baktı. Callum bana aksini söylemediği için, Val'le birlikte onun peşinden gittik.

"Burası yeterince uzak," dedi Callum biz tribünlerden beş metre kadar uzaklaştığımızda.

"Neler oluyor, Royal?"

Callum arkasına bile bakmadan uzanıp beni bileğimden yakaladı ve ne çekti. "Vesayetim altındaki Ella Harper'la tanışmamıştın sanırım. Steve'in kızı."

Bay Carrington'ın yüzü soldu ama elini uzattı. şaşkınlıkla elini sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ella."

"Ben de, efendim. Val arkadaşımdır," diyip Callum'un bana yaptığı gibi onu yanıma çektim.

Val hafifçe elini sallayıp, "Selam Mark Amca," dedi.

"Selam Val."

"Ne hoş, değil mi?" dedi Callum. "Vesayetimiz altındaki kızların arkadaş olmaları yani?"

Mark şüpheyle başını salladı. "Evet, arkadaş edinmeleri güzel."

Val elimi ellerinin arasına aldı.

"Ella ailem için çok önemlidir ve Astor Park topluluğunca kucaklanmış olmasına çok sevindim. Okulda kötü davranışlara maruz kaldığını duymak beni epey rahatsız ederdi. Eminim sen de buna razı gelmezdin, değil mi Mark?"

"Tabii ki."

"Senin kızın Astor'da oldukça popüler bir öğrenci, değil mi?" Callum'un ses tonu öyle yumuşaktı ki sanki hava durumundan bahsediyorlardı. Ama sözlerindeki bir şey Mark'ın yüzünü sol-
durdu.

"Jordan'ın bir sürü arkadaşı var."

"Güzel. Dostluk elini Ella'ya uzattığından eminim, tıpkı benim iyiliklerimin ailene uzandığı gibi."

Mark boğazını temizledi. "Ella, kızımın arkadaş çevresine mükemmel bir artı olacaktır eminim."

"Ben de, Carrington. Ben de. Artık gidip aileni bulabilirsin." Callum, Mark'a küçümser bir bakış atıp bana döndü. "Ben Durand'a arabayı getirtirken siz kızlar neden gidip oğlanları bulmuyorsunuz?"

"Şey, olur," dedim kekeleyerek ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Ne öğrendiğini çözme dürtüsü beni ele geçirince Val'in elini bırakıp peşinden koştum. "Callum, bekle."

Bekledi. "Evet?"

"Neden böyle bir şey yaptın?"

Bana sabırsız bir bakış attı. "Hiçbir zaman olan biteni ilk öğrenen ben olmadım. Bunu Maria'ya bırakmıştım ama eninde sonunda öğrenirdim. Birileri bal banyosu yaptırdığı için arabanın bir haftadır ortalarda olmadığını, Reed ve East'in hafta sonları eğlence olsun diye dövüştüğünü ve bunu sırf okul ruhuna uymak için giymediğini biliyorum." Reed'in formasının koluna dokundu, sonra kumaşı bıraktı ve yüzünde bir çarpık bir gülümsemeyle beni sahaya doğru çevirdi. "Git oğlanları bul, tatlım, evde görüşürüz. Geç kalma ve kardeşlerinden uzaklaşma." Sonra durdu ve iç çekti. "Şey, sanırım onlar kardeşlerin değil, değil mi?"

Tanrım, umarım degillerdir. Aklım bin bir düşünceyle dönerken Val'in yanına döndüm.

"Az önce Callum, Mark Amca'yı tehdit mi etti?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sanırım?"

"Ona arabandan bahsettin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, çok utanmıştım. Reed benim yerime ilgilendi. Daha bugün tamirden geldi."

"Callum kesinlikle bir şeyler biliyor."

"Öyle görünüyor. Ama amcanla konuşmasının bir şeyleri gerçekten değiştireceğine inanıyor musun?"

"Tabii. Mark Amca, Jordan'ı mirasından mahrum bırakabilir. Eğer işlerinin Jordan'ın yaptığı bir şey yüzünden tehlikeye girdiğini hissederse tavrı sert olur."

"Hımm. Göreceğiz." Tamamen ikna olmuş değildim.

Val elimi sıkı. "Sanırım artık beden dersinde kendi iç çamaşırını kendin çalmak zorunda kalacaksın."

Ona dil çıkardım. "İç çamaşırını giyeceğimi kim söyledi?"

Easton bizi bölerek, "Lütfen bana öpüşmek üzere olduğunuzu söyleyin," dedi. Ona bakınca sırtıttı.

"Öpüşsek bile bu senin için olmazdı," diye cevapladım.

"Ah, umrumda değil. Ben sadece izlemek istiyorum. Ama tercihen daha kapalı bir alanda, daha fazla ışık alan bir yerde ve daha az kıyafetle."

Val, "Öyle bir gösteri için on sekiz yaş üstü olman gerekiyor," diyerek dalga geçti.

"O zaman doğum günüm için ne istediğime şimdiden karar verdim. Doğum günüm nisanda. Şimdiden plan yapmaya başlayın. Seksi hizmetçi kostümlerini pek severim."

"Cadılar Bayramı sona erdi, kardeşim," dedi Reed bize yaklaşırken. Eğilip yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Planınız nedir?"

Easton sabırsızlıkla bacaklarını sallamaya başladı. "Neye karar vereceksek hızlı olalım. Böyle durmaktan yoruldum."

Reed'le aramızda endişeli bir bakış geçti.

"Daha az önce maçınız bitti," diye hatırlattım Easton'a.

"Aynen. Adrenalinle dolup taşıyorum ve bunu bir yere harcamam gerek. Tercihen seks, alkol ve uyuşturucuya. Siz ikiniz al-

kol ve uyuşturucu almama izin vermeyeceğiniz için geriye seks kalıyor." Val'e imalı bir bakış attı.

Val kahkaha atıp elini kaldırdı. "Ben gönüllü değilim. Benim zavallı bedenim sendeki bu enerjiyi kaldıramaz bence. Ama hadi gidip sana birini bulalım. Duygusuz lise ilişkilerinin yaşandığı kıyılarda sana ruhsal rehberlik yapayım."

"Narin bedenimi senin ellerine bırakıyorum o zaman." Easton kolunu Val'in omzuna attı. "Siz ikiniz kendi başınızın çaresine bakmak zorundasınız," diyerek uzaklaştı.

Kaşımı kaldırarak, "Maç sonu adrenalini mi?" dedim.

Reed göz kırptı. "Gerçeklik payı var."

"Hiç parti havasında değilim."

Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Öyle mi? Oyun sonrası kutlamamız için başka fikirlerim var. Duymak ister misin?"

Ben de sııttım. "Sanırım isterim."

27

Reed

ELLA'YI PLAJA götürdüm. Evimizle ilgili her zaman en sevdiğim şey okyanusa bu kadar yakın olmasıydı. Plaj çok büyük değildi – yirmi beş metre ya var ya yoktu, genişliği de bir tarafta gelgit kumu yutmadan beş metre kadardı, öteki tarafta ise kayalıklar arka bahçeyi kumsaldan ayıran doğal bir duvar oluşturmuştu.

Ama bize aitti – sessiz, huzurlu ve en önemlisi de gözlerden uzaktı.

Ağır yün battaniyeyi yere serdim, üzerine de bir örtü yayıp bütün malzemeleri üzerine attım. “Ben ateşi yakarken otursana.”

Oturmadan önce ayakkabılarını battaniyenin ucunda çıkardı. Bacaklarını altına çekmeden önce, ayak parmaklarında koyu renk ojeler olduğunu fark ettim.

Kayaların yanında daima okyanustan sürüklenmiş bir yığın odun parçası olurdu ve kısa sürede bize aydınlık ve ısı sağlayacak kadar küçük bir ateş yaktım. Sevgilimin üşümesini istemiyordum.

“Ateş yakmanı izlemek garip bir şekilde çok seksi,” dedi, ben kuru odunların arasından en iyilerini ayıklarken.

Ona sırtlamak için arkamı döndüm. “Becerikli erkekler ka-

dinlarda porno etkisi yaratıyor. Bir şeyler yapabilmem hoşuna gidiyor.”

“Bir taş devri kadını olsaydım seni kesinlikle mağarama sürüklerdim,” dedi beni onaylayarak.

“Eskiden bu işler öyle mi oluyordu? Erkekler ateşi yakar, kadınlar da yığından seçtikleri en iyi odunla adamı indirip sonra da işini mi görürdü?”

“Aynen ama biz, erkekler kırılgan egolarını şişirmeye ihtiyaç duyuyor diye hikâyeyi onların yazmasına izin verdik.”

Bizi sıcak tutsun diye ateşe bir kütük daha atıp batanneni-yenin üzerinde yanına oturdum. Yanına yerleştiğimde örtüyü bacaklarıma çekti. Bir süre alevlerin dansını izleyip sıcaklıkla kırılarak çıtırdayan kuru odunların sesini dinledik. Aramızdaki bu yakınlık basit bir zevk veriyordu. Okyanus uçsuz bucaksız, gökyüzü sonsuzdu ve Ella’yla beraberdik. Nihayet.

Ayaklarını kot pantolonun içindeki kalçalarımın yanına yerleşmişti. Kolumu ona doladım, elim o tatlı poposunun üzerindeydi. Keşke okul formasını giymiş olsaydı, elimi eteğinin altına kaydırıp çıplak tenini, sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebilirdim.

“İşimi tekrar elde etmemi sağladığın için teşekkürler,” dedi sonunda.

“Sana bunu benim sağladığımı düşündüren ne?”

Bana alaycı bir bakış attı. “Başka kim olabilir ki?”

Aptal aptal sırttım.

“Ciddiyim, Reed. Teşekkürler.”

Poposunda gezinen elimi çekip başımın altına yerleştirdim. Konuşmak istiyorsa o zaman konuşacaktık. Yani aletim pantolonumun içinde ölüyordu ama Ella yanımda kalmaya devam edecekse buna değerdii.

“En azından bunu yapmalıydım. İşini kaybetmenin nedeni bendim zaten.”

“Öyle sayılmaz ama düşünceli davranışını takdir ediyorum.” Hızlıca bacaklarını ovuşturdu.

Gözlerimi kapattım. Dokunuşu minnettarlık göstergesiydi ama eli birkaç santim daha sola kaysa biraz rahatlayacaktım. Birkaç derin, sessiz nefes aldım.

"Okuldaki olaylar eskisi kadar kötü değil. Bunda da mı senin parmağın var?" diye sordu. Eli yukarıya hareket etti, bir parmağı uzun kollu tişörtümün yan dikişlerinden aşağı geziniyordu artık.

Beni kasıtlı olarak çıldırtmaya mı çalışıyordu? Başımı çevirip ona baktım ama o okyanusu izliyordu.

Sırtüstü dönerek, parmaklarıyla tişörtümü kaldırıp ellerini kaslarımda gezdirmesinden ne kadar hoşlanacağımı düşünmek yerine dikkatimi Büyük Ayı'yı bulmaya verdim. "Tek başıma yapmadım," diye itiraf ettim. "Wade ve birkaç çocukla konuştum. Onlara bir şeyler dönüp dönmediğini öğrenmek istediğimi söyledim ama ikimiz de biliyoruz ki bunun ardında Jordan var. Eğer erkek olsaydı onu otoparka çeker, dişleri götünden çıkana kadar suratını dümdüz ederdim."

"Ne hoş bir düşünce."

Burnumdan güldüm. "Onunla alışveriş yapmaya gitmemi ve birbirimize arkadaşlık bilekliği örmemizi mi isterdin?"

"Bilmiyorum. Şiddet çözüm mü? Mesela sen Daniel'ı döv-dün, ben onu toplum içinde rezil ettim ama o bırak uzaklaşmayı, utanç bile duymadı." Gezinen parmağı tişörtümün ucuna doğru indi.

"Rol kesiyor," dedim. "Her şey yolundaymış gibi yapmakta çok iyi ama lakros takımından atıldı ve gelecek yıl aday olacağı öğrenci kulübü başkanlık yarışı onun için bitti." Kaşlarım çatıldı. "Ama bunlar yetmez."

"Hiç yoktan iyidir." Ella uzanıp kolumu ovuşturdu, bu masum dokunuşuyla benim, birkaç adım ötedeki ateşten bile daha yakıcı bir şekilde alevlendi. "Jordan demişken, baban bu akşam maçta onun babasını tehdit etti."

"Tehdit mi etti?" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Başıyla onayladı. "Başıma bir şey gelip de bunun iş ilişkileri-

ni nahos bir şekilde etkilemesine çok üzüleceğine dair bir şeyler söyledi."

"Aferin ihtiyara. Böyle bir yanı olduğunu bilmezdim. Ya da Astor'da olanlardan haberdar olduğunu."

"Bence o belli ettiğinden çok şey biliyor. Hatta bizi bildiğine dair imada da bulundu."

Sırttım. "Ne olmuş bize?"

"Formanı giymemin farklı bir anlamı olabileceğine dair."

Ona dokunmak için saçını bahane edip birkaç başıboş tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Benim için anlamını biliyorum. Senin için ne anlam ifade ettiğinden bahsetmek ister misin?"

Bileğimi tutup dudaklarını avucuma bastırdı. Beni damgalıyor gibi hissettim. Kendi damgasıyla. Avucumu yumruk yapmak ve onu orada saklamak istedim.

"Diğer kızların geri adım atmaları için uyarı anlamına geliyor. Sen benimsin." Parıldayan gözleri benimkilerle buluştu. "Sıra sende."

Tekrardan derin bir nefes almam gerekti çünkü bu kez kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Diğer oğlanların geri adım atmaları için uyarı anlamına geliyor. Sen benimsin." Sabırlı davranmayı bir kenara bırakıp onu kucağıma çektim. "Bütün sorunlarını senin için çözmek istiyorum. Jordan'ı senden uzaklaştırmak istiyorum. Brooke'u hayatımızdan silmek istiyorum. Senin için her şeyin mükemmel, ıslıl ıslıl ve harika olmasını istiyorum."

"Ne zamandan beri böyle romantik biri oldun sen?" diye dalga geçti.

"Seninle tanıştığımдан beri." Ah, dostum. Arkadaşlarımdan biri şu dediğimi duysa, kapsamlı bir taşak araması başlatırlardı. Ama umurumda değil, söylediğim her şey içtendi.

Ella başımı ellerinin arasına aldı. "Eh, bunların hiçbirini yapmana gerek yok," diye fısıldadı, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Senin için her şeyi yaparım. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana. Benim sadece sana ihtiyacım var. Her zaman öyleydi."

Beni öptü. Dudaklarını benimkilere yumuşakça bastırarak, bana verdiği sözü mühürledi. Benim olduğu ve daima olmaya devam edeceği sözü. Tanıştığımız andan itibaren o benimdi, ben de onun. Buna uzun bir süre karşı koysam da artık pes etmiştim. Artık tamamen onundum.

Öpücüğüne karşılık verip bedenini bütünüyle hissedebilmek için onu battaniyenin üzerine yatırdım. Önce masum başladı. Formayı üzerinden söküp atmadım ya da elimi pantolonunun içine sokmadım, her ne kadar bunu yapmak için ölüp bitsem de. O altımda huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başlayana kadar sadece öpüştük.

Bacakları aralandı, arasına yerleşip sertliğimi ona doğru bastırdım. Ellerini başımdan çekip tişörtümün ucuyla uğraşmaya başladı. Tek elimle sırtıma uzanıp tişörtümü çıkarıp attım.

"Üşümez misin?" diye sordu, yarı şaka yarı ciddi.

"Sanırım şu an kar bile yağsa üşümem." Elini tutup göğsüme koydum. "Yanıyorum."

Parmakları kıvrılarak göğsümde dikkatli bir şekilde keşfe çıktı. Ella'nın çok fazla deneyimi olmadığını biliyordum ama daha önce bana hiç böyle ateş basmamış, hiç kendimi kaybetmeye bu kadar yaklaşmamıştım. İlk seferimde bile böyle olmamıştı. Elini yakalayıp kontrolümün zayıf olduğunu bahane ederek buna bir son verebilirdim ama bana dokunmasını istiyordum.

Dirseklerimden destek alarak üzerine uzandım ve ellerinin gezinmesine izin verdim. Parmakları her bir kaburgayı sayıp göğsümün her bir karesini ölçerken ben de onun yanında ne kadar iriyarı görüldüğümü düşünerek bundan bir mağara adamı gibi keyif aldım. Avuçları omuzlarımda ve sırtımda gezindi. Üzerinde titriyordum, özgür bırakılmayı bekleyen bir hayvan gibi ondan bir işaret gelmesini bekliyordum.

Siktir. Bu kız benim sonum olacaktı.

Vücudumu bir kaldıraç gibi kullanarak boynuma uzanıp çığınca atan nabzıma diliyle dokundu.

Dayanamıyordum. Yuvarlanıp kendimi sırtüstü bıraktım, göğsüm sanki bir maraton koşmuşum gibi inip kalkıyordu.

"Ne oldu?" diye sorup yanıma sokuldu.

Parmaklarını benimkilere doladım. "Benimle konuşup sakinleşmemi sağla."

"Başka şekilde yardım etmemi istemediğinden emin misin?"

Bu lafına gülümsedim. "Sonra. Şimdi sadece burada uzanmak ve senin yanında olmanın keyfine varmak istiyorum."

"Hep böyle mi olur?"

"Böyle derken?"

Bir an sessizleşti ama sonra, "Sanki kalbim yerinden çıkacakmış gibi," dedi.

"Öyle bir söylüyorsun ki sanki seni öldürmeye çalışıyorum."

"Bazen öyle hissediyorum. Bazen... bana hissettirdiklerin beni korkutuyor."

Elini sıktım. "Benim için de öyle ve hayır, daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Abby'yle bile mi?" Bunu sorduğuna pişman olduğunu söyleyebilirim - kendini durduramadan ağzından kaçırması gibi duruyordu.

Yüzüne bakabilmek için başımı yana yatırdım. "Abby'yle bile. Gerçekten onun hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Bir nevi." Suratı değişti. "Ama mecbur değiliz."

Aramızda hiçbir boşluk kalmayacak şekilde onu yanıma çektim. Onunla Abby hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. Abby'ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimden falan değil, tersine zamanında ona karşı yeterince tutkulu hisler beslemediğim için suçluluk hissediyordum sadece.

"Abby'yle annem öldükten sonra çıkmaya başladık," diye itiraf ettim. "Daha öncesinde hiç uzun vadeli kız arkadaşım olmamıştı. Sadece birkaç kızla öylesine takılmışım. East kadar olmasa da ben de sağda solda sürttüm diyebilirim. İlk cinsel ilişkimi on beş yaşında benden büyük biriyle yaşadım. Annem öldükten sonra ben... bir nevi kafayı sıyırdım. Bir sürü boktan şey yaşan-

dı kafamda..." Durakladım ve sonra kederli bir şekilde devam ettim, "Hâlâ yaşıyor sanırım ama Abby hayatıma girdiğinde bana annemi anımsatmıştı. Onunla takılırsam annem geri dönmüş gibi hissedeceğimi düşünmüştüm."

"İşe yaradı mı?"

"Bir süreliğine evet ama sonra... annemi o kadar da özlemeye başladım. Yani demek istediğim onu hâlâ özleyorum ama Abby daima benim ilgimin odağı olacak biri değildi. Çok sessizdi. Çok... pasifti sanırım." Onunlayken ölesiye sıkılıyordum ama bunu dile getirmem kabalık olurdu, ayrıca Ella'nın tekrar bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Ondan Noel zamanı ayrıldım. Sonbaharda birinden ayrılmak için hiç uygun zaman olmadığını fark ettin mi? Deli saçması. Gid her zaman, bir kızdan Kış Balosu'ndan ya da bayramlardan hemen önce ayrılamazsın derdi. Ama yine de yaptım çünkü bunu ertelemek ne onun ne de benim için iyiydi. Mutlu değildi. İlişkimizi bitirdiğim hâlde peşimden ayrılmadı ve o peşimden geldikçe ben de onunla çıktığıma daha çok pişman olmaya başladım."

Ella yanağını omzuma sürttü. "Neden sesin suçluluk duyuyormuşsun gibi çıkıyor?"

"Çünkü suçlu hissediyorum," diye söylendim.

"Ama hissetmemelisin. Ondan sen sorumlu değilsin. Ona karşı dürüst olduğun ve gerçekleştiremeyeceğin vaatlerde bulunmadığın sürece, incinen duygularıyla baş etmek Abby'nin sorunu."

"Bir şeyler vadettiğim tek kız sensin," dedim sertçe.

"Şimdi bana bir söz ver o zaman."

"Ne istersen."

"Bana karşı hep dürüst olacağına söz ver. Benimle olduğuna pişman olsan bile bunu bana söyleyeceksin."

Onu sırtüstü çevirip ellerini başının üstünde hapsettim. "Sana şu sözü verebilirim - birlikte geçirdiğimiz tek bir saniyeden bile asla pişmanlık duymayacağım."

Karşı çıkışını bastırmak için onu tekrardan öptüm. İstedیği

söz bu değildi ama ona verebileceğim tek söz **buydu çünkü on-**
dan asla sıkılmayacaktım.

Dudaklarından ayrılıp çenesinden boynunun kıvrımına doğ-
ru öpücükler kondurdum. Ne kadar güzel olduğu hakkında
hiçbir fikri yoktu, koridorda yürüdüğünde altın sarısı saçları-
nın, ateşli mavi gözlerinin ve incecik vücudunun okuldaki tüm
erkekleri nasıl takrik ettiğini bilmiyordu. Bilmiyordu çünkü o
Astor'daki diğer kızlar gibi kendini beğenmiş, bencil ve kibirli
değildi.

O sadece..., Ella'ydı.

"Bu akşam maçta formamı giymen gördüğüm en ateşli şey-
di," dedim kulağına doğru, kulak memesini dişlemeden önce.

"Öyle mi?"

"Ah, öyle."

Parmakları tenimde daha aç, daha istekli bir şekilde gezini-
yordu. Bacağımı uyluklarının arasında yerleştirdiğimde bana
sürtünmeye başladı.

"Bununla ilgilenmek istiyorum," dedim sert bir şekilde sür-
tünerek. "İzin ver."

"Burada mı? Şimdi?" Çok şaşırmıştı ama ilgisini çektiği bel-
liydi.

"Bu çevrede kilometrelerce mesafede kimseler yaşamıyor."

Formayı ve içine giydiği askılı bluzu kaymak teni tamamen
ortaya çıkana kadar yukarıya kıvırdım. Sertleşmiş meme ucunda
yavaş daireler çizdiğimde sırtı geriye doğru büküldü, bu sataş-
madan pek memnun olmamış gibiydi.

Kıkırdayarak onu ağzıma aldım. Ucuna dilimle dokundu-
ğumda nefesi kesildi. Ellerini saçlarıma dolayıp beni iyice kendi
doğru çekti. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Tsunami olsa ya
da hortum çıksa bile onu bırakmazdım.

Örtünün altına kaydım ve kot pantolonunu indirdim. "Çok
güzelsin, bebeğim. Mükemmelsin."

Ağzımla, ona layık olabilecek kadar güzel şeyler söyleyemi-
yorsam, o zaman başka şeyler yapardım. İki yanımda topukla-

rını kuma bastırmıştı. Onu çıldırtana ve aklım başımdan gidene kadar hassas noktasına öpücükler kondurup dilimle dürterken elleriyle omuzlarımı kavramıştı. O kadar sertleşmişim ki canım acımaya başlamıştı ama umurumda bile değildi. Ella'yla birlikteyken daima önceliğim oydu. O boşalmaya yaklaştığında bu beni ateşlendiriyordu.

Titreyip sarsıldı ve adım dudaklarından tekrar tekrar döküldü. Üzerine çıkıp kalp atışları sakinleşene kadar ona sıkı sıkı sarıldım. Bu süreyi vücuduma sakinleşmesini söyleyerek geçirdim. Büyük bir sızıydı ama sevgilim kollarımda mutlulukla yattarken kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakmak kolay olmuştu.

"Hava soğumaya başladı. İçeriye girmek ister misin?" diye sordu uykulu bir sesle.

Pek değil. Sonraki bin yıla kadar burada onunla birlikte kalmak istiyordum. İsteksizce ondan ayrılarak, "Tabii," dedim.

Kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra onu bininci kez öptüm. Sonra örtüleri toplayıp omzumun üzerine attım ve Ella'nın elini tuttum.

"Reed."

"Efendim?"

"Geceleri seni özlüyorum."

İçim ısındı. Ella gitmeden önce neredeyse her gece onun yanında uyuyordum. Ona doyamıyordum.

Cevaplamadan önce elini sıkıca tuttum. "Ben de seni özlüyorum."

"Tekrar benimle uyur musun?"

"Evet."

Benden isteyebileceği her şeye vereceğim tek yanıt bu kelimeydi.

28

"İĞRENÇ GÖRÜNÜYORSUN," dedi East, pazartesi sabahı Ella'nın pastaneden okula gelmesini beklerken.

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Ne? Yüzümde reçel mi kalmış?" Antrenmandan sonra yemekhaneye gitmiş ve neredeyse on tane pankeki nefes almadan mideye indirmiştim.

"Hayır, dostum, gülümsemeni diyorum. Mutlu görünüyorsun."

"Göt herif." Ensesine şaka yollu bir tokat yapıştırmak için uzandım ama çevik bir hareketle benden uzaklaştı.

Ella'nın geldiğini ikimiz aynı anda fark ettik ve East hemen kaçıp onun arkasına saklanıyormuş gibi yaptı. "Kurtar beni, küçük kardeş. Abim bana sataşüyor."

"Reed, kendi ölçülerinde biriyle uğraş," dedi Ella.

Bir dakikalığına durdum ve muhteşem gülümsemesinden tutun da yürürken atkuyruğunun sallanarak bir kavis çizmesine kadar sevdiğim her bir parçasını tek tek içime çektim. Sıradan okul forması -pileli etek, beyaz gömlek ve herkesin giydiği lacivert ceket- bile onun üzerinden inanılmaz seksi görünüyordu. Belki de formanın altındakilerle ilgili hayal kurduğum için bana öyle geliyordu.

"Haklısın, East çelimsiz sayılır. Onu rahat bırakmalıyım."

Yaklaşınca elimi uzatarak onu yanıma çektim ve aramızda mesafeyi kapattım. O kadar yakındı ki çantasının askıları göğsüme batıyordu. Eğilip onu sert bir şekilde uzun uzun öptüm, ta ki Easton arkada öksürene kadar.

Ella geri çekildiğinde dudakları mükemmel bir pembe rengini almıştı. Okulu asarak onu arabama atmak ve vücudunun her yerini o renge dönüştürmek istiyordum.

Ella, "Selam ufaklık, biraz şeker ister misin?" diye sordu şeytani bir sırıtmayla.

"Hem de nasıl isterim," diye cevapladım sabırsızca. "Minibüsün nerede? Kaçırılmaya hazırım." Çevreye bakınıyormuşum gibi yaptım.

"Minibüs yok ama burada..." Etrafında dönüp çantasını bana doğru salladı. Çantasının en üstünde büyük beyaz bir kutu fark ettim. "İçinde herkes için bir tane donut var," dedi ben kutuyu çıkarırken.

Easton hemen kutuyu kapıp bir tane donutun yarısını ağzına tıktı. Kutuyu bana uzatırken başparmaklarıyla mükemmel işareti yaptı. Ben kendiminkini yerken ikizlerin Lauren'la beraber çimlerden geçtiğini gördüm. Onları el sallayarak çağırınca başlarıyla selam verip onayladılar.

Yanımıza geldiklerinde, "Orada bir tane de senin için var, Lauren," dedi Ella.

Lauren utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. "Teşekkürler."

"Afiyet olsun." Ben donutun kalanını mideme indirirken Ella yan tarafıma yaslandı. "Antrenman nasıldı?"

"İyi idi. Herkes Eyalet Şampiyonası için heyecanlı. Geçen yıl yarı finalde elenmiştik. St. Francis'den bir çocuk Wade'e öyle bir çarptı ki çocuk bayıldı ve doktorlar maça dönmesine izin vermedi. Yedeğimiz de başına silah dayasan hedefini deviremeyecek biriydi."

Ella burnundan güldü. "Kazanmayı umursamıyorsun yani, hu?"

"Yok, hem de hiç umursamıyorum." Sırıttım. İkimiz de biliyorduk ki diğer şeylerin yanı sıra beni tahrik eden bir diğer şey de kazanmaktı.

Okulun merdivenlerindeki bağırışma dikkatimizi dağıttı.

Ella gözlerini kıstı. "Neler oluyor?"

Easton, "Sanırım playoff eğlencesi. Önümüzdeki haftalarda daha da artacak. Moda girsen iyi olur," diye uyardı.

Ella heyecansız bir tezahürat yaptı. Henüz onu taraftar yapamamıştık.

"Dört hafta sürecek playoffların en güzel yanı da bazı günler üniforma giymek zorunda kalmayacak olmamız," diye açıkladı Lauren. "Mavi gün. Altın sarısı gün. Çılgın şapka günü gibi."

"Pijama günü," dedi Easton kaşlarını oynatarak.

Wade ve Hunter da bize katıldı. "Neye sırtıyorsun?" diye sordu Wade, Easton'a.

"Pijama gününe."

"Lanet yılın en sevdiğim günü."

Wade ve Easton bir beşlik çaktılar. "Ashley M'i hatırlıyor musun?" dedi kardeşim. "O pembe şeyi giymişti..."

"Gecelik," dedi Wade. "Hatırlıyorum. Sonraki ay ne zaman pembe renkli bir şey görsem sertleştim." Ella'ya dönüp, "Sen ne giyeceksin?" diye sordu.

Ella, "Uzun bir entari ve paçalı don," dedi bıkkınlıkla. "Ya sen? Sanırım siz çocuklar ortalıkta baksırlarınızla dolaşacaksınız?"

Wade dünden hazırды. "Dostum, izin verseler bütün gün çıplak dolaşırım. Yedi yirmi dört anadan doğma. Hayalim bu."

East'le, ders sırasında Wade'in toplarını ve sosisini görmek istemediğimize dair espri yapacaktık ki giriş kapısından bağırışlar ve mırıldanmalar daha da yükselmeye başladı.

Wade'in her zaman ortamda olan ama asla konuşmayan yanıdaşı Hunter hemen uzaklaşıp kontrol etmeye gitti. Geri kalanımız da onu takip ettik çünkü ders başlamak üzereydi.

Gürültü çok sıradışı değildi ancak öğrenci kalabalığı öyleydi. Sadece futbol maçları böyle bir kalabalığı çekebilirdi. O zaman

bile çoğu çocuk maçları bir araya gelmek ve sosyalleşmek için bahane olarak kullanırdı.

East ve Wade'e endişeli bir bakış attım. Hunter bile durumda bir tuhafılık olduğunu sezmişti. Hep birlikte kalabalığın arasına daldık. Ella'nın eli sırtımdaydı, arkama uzanıp bileğini yakalamadım. Onu kalabalıkta kaybetmek istemiyordum. Bu hiç hayra alamet değildi.

Karşılaştığımız görüntü olabildiğince kötüydü. Ana girişin dış cephesini oluşturan tuğlalara bantlanmış bir kız vardı, neredeyse çıplaktı.

Başı önüne düşmüştü, uzaktan bile saçlarının bir kısmının arkadan kesildiğini görülebiliyordum. Kolları ve bacakları genişçe yanlara doğru açılmıştı, öyle görünüyor ki sadece bantlar onu dik tutuyordu. Bir sürü bant. Gövdesi göğsünden bacaklarına kadar, sadece külo ve sütyeninin olduğu kısımları açıkta bırakarak vurgulayacak şekilde bantlanmıştı.

Midem kalktı.

Ella, "Tanrım. Sizin sorunuz ne?" diye bağırdı.

Kaşla göz arasında yanımdan koşarak geçti, çantasını yere atarken ceketini de üzerinden çıkarmıştı. Kız Ella'nın tamamen örtemeyeceği kadar yüksek olsa da yine de uğraştı.

Hunter'la aynı anda Ella'nın yanına vardık ve Ella ceketini kızın üzerine tutarken biz de bantları sökmeye başladık. Yanımda Hunter'ın botundan bir çakı çıkardığını gördüm. O kesmeye başlayınca ben de bantları sökmeye başladım.

Çok fazla bant sarılmıştı, kızı aşağıya indirmemiz beş dakikayı buldu. East bana bir ceket uzattığında onu kızın omuzlarına sarmaya çalıştım. İrkilip uzaklaştı, o kadar çok ağlıyordu ki kusacak ya da kendinden geçecek diye korktum.

Ella ceketini elimden aldı. "Geçti. İşte, bunu giy şimdi," diyerek kızı yatıştırdı. "Adın ne? Dolabın nerede söyleyebilir misin? Dolabında yedek kıyafet var mı?"

Kız cevap veremedi ya da vermedi. Hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Dehşet içinde ellerimi yumruk yaptım. Birileri elimden ölmü tadacaktı.

İkizlerden biri araya girip, "Arabada giyecek bir şeyler var. Bekleyin," dedi.

Bize doğru birkaç ceket daha gönderildi, ta ki Ella ve kızın üzeri tamamen bunlarla kaplanana kadar. "Lauren buraya gel," diye emretti.

Lauren hemen yanına koştu ve yere çöktü. Ella yaralı kızı kucağından dikkatle ayırıp Lauren'ın kollarına bıraktı. Yer değiştirme gerçekleşince Ella ayağa kalktı ve kalabalıktaki öğrencilere baktı.

"Bunu kim yaptı?" diye haykırdı kalabalığa. "Biriniz bir şeyler görmüş olmalı. Bunu kim yaptı?"

Kimse cevap vermedi.

"Yemin ederim, eğer biri şu anda bir cevap vermezse bu olaydan hepinizi sorumlu tutacağım!"

"Ben öğrenirim, Ella," diye mırıldandı Wade. "Her şeyi öğrenebilirim."

"Bu Jordan'ın işi," dedim emin bir şekilde. "Tam onluk."

Kalabalıktaki kızlardan biri, "Jordan'dı," dedi kelimeleri zorla çıkararak. "O..." Sesi o kadar kısıktı ki ne dediğini anlayamadım. Ella kıza doğru eğilip dediklerini dikkatle dinledi. Doğruduğunda gözlerinde büyük bir öfke vardı.

Bu kez ben kalabalığa seslendim. "Jordan Carrington. Nerede o?"

Biri, "İçeride," diye bağırdı.

Bir başka ses araya girdi. "Onu dolabının oraya giderken gördüm."

Ella bir an bile beklemedi. Topuklarının üzerinde dönüp kapıyı bir hışımla açtı. Easton ve ben hemen peşinden giderken ikizler Lauren'ın yanında kaldı.

Son sınıfların dolaplarının olduğu koridora vardığımızda Ella artık koşuyordu. Jordan'ı Pastellerle gülüşüp dolapların önündeki bankta *selfie* çekerken görünce aniden durdu.

Jordan, Ella'yı görünce yavaşça telefonunu indirdi. "Acelen ne, prenses? İçinde Royal siki olmadan bir saniye bile geçiremiyor musun?"

Ella cevap vermedi. Bunun yerine şimşek gibi bir hızla Jordan'ı saçından yakaladı ve dolaba doğru savurdu. Telefon havada uçtu. Pasteller geri çekildi. Jordan çığlık atınca Gastonburg köşede göründü ama ona dişlerimi gösterince hemen kayboldu. Ödlek.

Ella'nın işi henüz bitmemişti. Jordan'ın burnuna bir dirsek attı. *Bam!* Kan fışkırdı.

East irkildi. "Lanet olsun, bu fena acıtmıştır."

"Şüphesiz."

Jordan çığlık atarak Ella'nın ellerinden kurtuldu ama Ella parmaklarını silkeleyince Jordan'ın kurtuluşunun bir bedeli olduğu anlaşıldı. Ella'nın elinde birkaç tutam siyah saç kalmıştı. Aferin. İşte benim kızım.

Tınaklarını çıkaran Jordan önce atıldı ve Ella'nın yüzünü tırmaladı. Easton yardım etmek için harekete geçtiyse de onu geri çektim. "Tek başına halleder," diye mırıldandım.

Ben de yardım etmek istiyordum ama bunun Ella'nın maçı olduğunun farkındaydım. Eğer Jordan'ı alt ederse -yani Jordan'ı alt ettiğinde- okuldaki kimse bir daha Ella'ya dokunmayacaktı. Kimse ona tek bir kötü söz söylemeyecekti. Hepsi ondan korkacaktı.

Ve ben böyle olmasını istiyordum. Çünkü önümüzdeki yıl ben gittiğimde buna ihtiyacı olacaktı.

Ella öne doğru fırlayınca Jordan geri adım attı ve takılıp dengeğini kaybetti. Ella zıplayıp Jordan'ın üzerine oturdu, ellerini yakalayıp başının üzerine hapsetti.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Jordan'a. "Sana yan gözle mi baktı? Yanlış bir marka mı giydi? Ne yaptı?"

Ella'nın tutuşundan kurtulmaya çalışarak kıpırdanırken, "Var oldu," diye tükürdü Jordan. "Kalk üstümden, seni lanet olası öküz!"

Ella bana baktı. "İp gibi bir şeyin var mı?" Yüzünde kan vardı - bir kısmı Jordan'ın olsa da kalanı Ella'nın kendi kanıydı.

Hiç bu kadar seksi görünmemişti.

"Yok. Ama gömleğimi kullanabilirsin." Üzerimden çıkarıp ona verdim.

Karasızlıkla bir kumaşa bir bana baktı.

"Yardım edeyim mi?" diye sordum nazikçe.

Başıyla onaylayınca gömleği uzun bir ip hâlini alana kadar katladım ve Jordan'ın bileklerini birbirine bağladım.

"Ne yapıyorsun? Kes şunu! Buna taciz denir!" diye bağırdı Jordan ve kendini yana savurdu. "Şu lanet olasıca çöp parçasını çek üzerimden!"

Pastellerden biri öne çıktı. Ben ona başımı hayır anlamında sallarken Easton da kıza doğru tehditkâr bir adım attı. Bu küçük direnç gösterileri ânında çözüldü.

Ella ayağa kalkıp düğümleri kontrol etti.

"Düğüm atmayı biliyorum. Çocukluğum bizim yatta geçti," diye hatırlattım ona.

"Bırak beni, sürtük!" diye çığlık attı Jordan. "Babam seni öyle bir hızla içeri tıktırarak ki aklın duracak."

"İyi." Ella koridordan çıkışa doğru yönelirken Jordan'ı da peşinden sürüklüyordu. "Bu sabah dışarıda bulduğumuz şey hakkında üç yüz öğrencinin ifadesinin alınacağı ânı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Neden dert ediyorsun ki? Seks arkadaşının emri üzerine seni rahat bırakmıştım zaten." Jordan kumaş parçasını çekti ama Ella onu sımsıkı tutuyordu.

"Dert ediyorum çünkü sen ağzının bir yanıyla gülüp diğer yanıyla zehir saçabileceğini düşünen zengin, şımarık, züppe bir kızsın. Dokunulmaz değilsin. Bugün kötülüğünün sonuçlarıyla yüzleşeceksin."

Ella'yı takip ettik.

"Onun bunu yapmasına izin verdiğinizin inanamıyorum!"

Jordan sanki East ve ben onu kurtmaya meraklıymışız gibi arkasına döndü. "O hiçbir şey. Bir çöpten başka bir şey değil."

"Onlarla konuşma," diye emretti Ella. "Sen onlar için yoksun."

Kardeşim salak salak sırttı. "Bu hatunu seviyorum," dedi sessizce.

Ben de.

"Avenger Ella" inanılmazdı. İsteddiği şey için dişiyle tırnağıyla mücadele ederdi. Buradaki anahtar nokta onun istediği şey olarak kalmaktı. Çünkü değmediğinizi düşündüğü an, sizi bir yük çuvalı gibi ardında bırakırdı.

Birkaç öğretmen sınıflarından kafalarını çıkarsa da bizi görünce tekrar içeri girdiler. Yönetim bu hayvanat bahçesinde kimin sözünün geçtiğini biliyordu ve bu, onlar değildi. Birden fazla öğrenci, ona yanlış yaptığını sezdiği için bir öğretmenin işten atılmasına neden olmuştu.

"Şimdi ne var?" diye saldırıya geçti Jordan. "Herkes benden daha güçlü olduğunu mu ispatlayacaksın? Peki sonra?"

Giriş kapısına varınca Ella'nın bir yanına ben diğer yanına Easton geçti. Kapıları sert bir vuruşla açtığımızda çıkan yüksek ses kalabalığın dikkatini çekti.

Ella, Jordan'ı sürükledi ve sonra durdu. Bantlar duvardan nahoş bir bayrak gibi sarmaya devam ediyordu. Ella tutup bir parçasını çekti ve Jordan'ın ağzına yapıştırdı.

"O düşük çenenden çok sıkıldım," dedi.

Jordan'ın yüzündeki şok ifadesi gülünçtü ama bakışlarım hâlâ Lauren'in kollarında duran, saldırıya uğramış kıza dönünce tüm keyfim kaçtı.

Ella Jordan'ı merdiven sahanlığına doğru çekti. Avludan aynı anda bir şok nidası yükseldi.

Bantla bağlanan kız bir yığın ceketin altında, Lauren'in kollarında oturuyor ve başka birkaç kız da onu sakinleştirmeye çalışılıyordu. İkizler, Wade, Hunter ve futbol takımının yarısı hesap soracakları kişinin kim olduğunu merak ediyor ama önlerinde bir hedef olmadığı için sinirle basamaklarda volta atıyordu.

Onlarla yüzde yüz empati kursam da daha önce East'e belirttiğim üzere, bu Ella'nın gösterisiydi ve bunu istediği şekilde bitirmesine engel olacak herkesle kavgaya girmeye hazırdım.

"Ona bak." Ella uydurma bağları çözüp Jordan'ı tekrar saçından yakaladı. Boşta kalan eliyle de ağzındaki bantı söküp attı. "Bu yaptığımı neden hak ettiğini yüzüne söyle. Hepimize nedenini açıkla."

Jordan, "Sana hiçbir şey açıklamayacağım," diye yanıt verdi ama sesi içerdeyken olduğu gibi güçlü çıkmamıştı.

"Söylesene, neden seni soyup şu duvara bantlamayalım?" diye kükredi Ella. "Söyle."

Yerdeki kız, "Scott'la flörtleştiğimi sanmış," dedi ağlayarak. "Ama flörtleşmiyordum. Yemin ederim. Ayağım takıldığında Scott beni yakaladı ve ben de ona teşekkür ettim. Hepsi bu."

"Bu mu yani?" Ella inanamayarak Jordan'a döndü. "Bu zavallı kızı ağzı bozuk erkek arkadaşınla flörtleştiğini düşündüğün için mi aşağıladın?" Çileden çıkmış bir hâlde Jordan'ı sarstı. "Bunun için mi?"

Jordan kurtulmaya çalışsa da Ella onu bırakmadı. Sanırım kıyamet kopmadan onun gitmesine izin vermeyecekti.

Arkasına döndü ve Jordan'ı da dönmeye zorlayarak diğer öğrencilerle yüzleştirdi. Ella'nın kolları sarfettiği çabadan titriyordu ve gücünün sonuna geldiğini görebiliyordum. Debelenen Jordan'ı koridor boyunca sürüklemek, East ve ben ucundan tutmuş olsak bile kolay değildi.

Easton, "Başaramayacak," diye mırıldandı.

"Başaracak." İleriye yürüyüp arkasında durdum. Gerekirse bana yaslanabilirdi. Burada ona destek olmak için duruyordum. Yanımda kardeşlerimin varlığını hissettim. Hepimiz onun arkasındaydık.

Ella'nın elleri titriyordu. Yere yıkılmamak için dizlerini kenetlemişti ama sesi keskin ve güçlüydü. "Elinizde bir sürü imkân var ama bunun kıymetini bilmek yerine birbirinize çöp muamelesi yapıyorsunuz. Bu küçük oyunlarınız mide bulandırıyor ar-

tk. Sessizliğiniz tiksindirici. Hepiniz sefil, omurgasız ödleklersiniz. Belki daha önce kimse, bu yaptığınızın sizi ne kadar küçülttüğünü söylemedi. Belki de para gözünüzü öyle bir döndürmüş ki bunun ne kadar korkunç olduğunun farkında değilsiniz. Ama bu dehşet verici. Hatta bu dehşetten de öte. Mezun olana kadar bu okula devam etmek zorundaysam bu boka bir son vermeniz gerek. Beni mecbur bırakırsanız her birinizin peşine düşer ve kıncınızı okulun duvarına bantlarım."

"Sen ve hangi ordu yapacak bunu?" diye bağırdı kalabalıktan akılsız bir pislik.

Easton'la beraber öne atıldık ama kardeşimi arkama ittim. "Bunu ben hallederim."

Kalabalık kenara çekilince boşboğaz ukala ortada bir başına öylece kaldı. Saldırıp çenesine bir yumruk indirince bir taş gibi yere yığıldı. Lanet olsun, bu çok iyi hissettirmişti.

Kalabalığa gülümseyip, "Sıradaki kim?" diye sordum.

Hepsi korkakça sessiz kalarak geri çekildi, ellerimi silkeleyip sevgilimin ve kardeşlerimin yanına gittim. Wade bana yedek bir gömlek fırlattı, hemen üzerime geçirdim.

"Son yaptığın güzel bir dokunuştı," dedi Ella.

"Teşekkürler. Doğru zaman için saklamıştım." Yaralanan elini avucuma aldım. "Beraber dövüşen aile bir arada kalır."

"Royalların sloganı *bu* mu? Ben başka bir şey sanıyordum."

Adrenalin geçince Ella'nın titrediğini hissettim. Onu yanıma çektim, başını çenemin altına sokuşturup kollarımı etrafına doladım. "Eskiden başka bir şeydi, sen gelmeden önce yani, ama sanırım artık bu."

"Kötü bir slogan değil." Dağılan kalabalığa, merdivenlere saçılmış bant kalıntılarına ve kireçtaşının üzerindeki kan damlalarına alaycı bir ifadeyle baktı. "Ee, ilk randevumuz bu muydu yani?"

"Asla. İlk randevumuz..." diye düşündüm. İlk randevumuz hangisiydi?

“Sen beni hiç randevuya çıkarmadığın ki, aptal,” dedi bana yumruk atarak – ya da atmaya çalışarak diyelim. Kolları bir jöle kadar zayıf olduğundan dokunuşu bir kuş gagalaması gibiydi.

“Kahretsin. Sanırım haklısın.”

“Dert etme. Daha önce hiç randevuya çıkmadım. İnsanlar artık öyle şeyler yapıyor mu ki?”

Sırttım çünkü artık onun için yapabileceğim bir şey vardı. “Ah, bebeğim öğreneceğin o kadar çok şey var ki.”

Sabah olanların müdürün kulağına gitmesi uzun sürmedi. İlk derste daha kıcımlı sandalyeye yeni yerleştirmiştim ki öğretmen, Beringer’in ofisine çağrıldığını söyledi. Oraya gittiğimde Ella ve Jordan’ın da dersten çıkarıldığını gördüm ve herkesin anne babası da çağırılmıştı. Siktir. Bu iyi sonlanmayacaktı.

Ofis oldukça kalabalıktı. Ella’yla ben bir köşede oturduk, babam da arkamızdaydı. Taş gibi yüzüyle Jordan yanımdaydı, korku ve öfkeyle titreyişini hissedebiliyordum.

Jordan’ın kurbanı, birinci sınıflardan Rose Allyn, odanın en uzak ucunda oturuyordu. Annesi bunun yüzünden çok önemli bir iş görüşmesini kaçırdığı için durmaksızın şikâyet edip duruyordu.

Sonunda Beringer içeriye girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Ella bu sesle irkilince babam da ben de onu sakinleştirmek için elimizi koyduk – babamın eli omzunda, benimki de dizindeydi. Bakışlarımız buluştuğunda babamın gözünde ilk kez onaylama gördüm. Beringer ne karar verecek olursa olsun bunun babam için bir önemi olmayacaktı. Onun için tek önemli şey, benim ailemin arkasında durmam ve esasında çoğu zaman davrandığım gibi bencil bir pislik olmamamdı.

Beringer boğazını temizleyince hepimiz ona döndük. Bin dolarlık takım elbisesinin içinde babamın yönetim kadrosundan fırlamış gibi görünüyordu. Boş boş acaba üzerindeki özel dikim

takımı Daniel'i dövdükten sonra babamın verdiği parayla mı aldı diye düşünüp bugünkü toplantıdan sonra cebine indirdikleriyle ne alacağını merak ettim.

"Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir," diye başladı. "Medeni bir toplum yumruklarıyla değil sözleriyle başlar ve biter."

Babam araya girerek, "Ben bu sözü silahlı bir toplum kibar bir toplumdur diye biliyordum," dedi alaycı bir şekilde.

Ella kahkahasını bastırmak için elini hızla ağzına götürdü.

Beringer bize ters bir bakış attı. "Royalların sınıf arkadaşlarıyla neden anlaşmakta zorlandığını anlamaya başladım."

"Bir dakika durun." Ella öfkeyle dikleşti. "Burada birini duvara bantlayan Royallar değil."

"Eh, en azından bu yıl değil," diye mırıldandım.

Ella bana kötü bir bakış atarken babam enseme hafifçe vurdu. "Ne? Bu şerefsizler ben onlara öyle olun diyorum diye mi mum gibiler sanıyorsunuz?" diye söylendim fısıltıyla.

Ella tepki veremeden Beringer, "Bay Royal, dikkatinizi bana vermenizi rica edebilir miyim?" diye gürledi.

Bacaklarımı silkeledim ve kolumu Ella'nın sandalyesinin arkasına attım. "Üzgünüm," dedim hiç de pişman hissetmeyerek. "Ella'ya, Astor'da yarı çıplak bir birinci sınıf öğrencisinin okulun girişinde duvara bantlanmasına asla müsamaha gösterilmediğini açıklamaya çalışıyordum. Devlet okullarının daha iyi olduğuna dair garip bir fikir edinmiş de."

"Callum, oğullarını daha iyi kontrol etmelisin," dedi Beringer.

Babam bu sözleri yutmadı. "Okul otorite sağlıyor olsaydı bugün burada olmazdım."

"Katılıyorum. İçinde yedi sıfır barındıran bir emlak anlaşmam, siz çocukları kontrol edemiyorsunuz diye bölündü," diye konuştu Rose'un annesi. "Ne kadar ödeyeceğiz?"

Beringer kıpkırmızı kesilirken Ella'yla aramızda keyifli bir bakışma geçti. "Bunlar ergen değil. Bunlar vahşi hayvanlar. Reed'in kaç tane kavgaya bulaştığına baksanıza."

"Ailemi koruduğum için özür dileyecek değilim," dedim sıkılmış bir tonla. "Kendimin ve bana ait olan insanların güvende olması için her şeyi yaparım."

Jordan'ın babası Mark bile sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bir-birimizi suçlamak bizi bir yere götürmeyecek. Açıkça görülüyor ki öğrenciler kendi aralarında bir anlaşmazlık yaşamışlar ve bunu kendi aralarında çözmüşler."

"Anlaşmazlık mı?" Ella'nın sesi öfkeyle yankılandı. "Bu bir anlaşmazlık değil! Bu..."

"Buna büyümek deniyor, Ella," Jordan araya girdi. "Sana da tavsiye ederim. Ve sakın bana erkeğine yan bakan bir kızı yere sermeyeceğini söylemeye kalkışma."

Ella, "Onu duvara bantlamazdım," diyerek cevabını yapıştırdı.

"Yüzünü dolaba yapıştırdın değil mi? Bu daha iyi çünkü?" diye saldırdı Jordan.

"Sakın beni kendinle kıyaslama. Biz zerre kadar benzemiyoruz."

"Bunda haklısın işte! Sen kenar mahalle..."

"Jordan!" Mark bağırdı. "Bu kadar yeter," dedi ve öncesinde ifadesizken şimdi kaşları çatılmış olan babama endişeli bir bakış attı. Mark ellerini kızının omuzlarını bastırdı, sanki onu sandalyesinde tutmaya çalışıyor ya da belki de kimin sözünün geçtiğini hatırlatmaya çalışıyordu. "Bugün Astor'un ahlak kurallarına aykırı bir olay yaşandığı için hepimiz çok üzgünüz. Carringtonlar olarak adaleti sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız."

Beringer bir sürü şey zırvalayıp hepimizin nasıl cezalandırılması gerektiğinden bahsetti ama kimse ilk adımı atmak istemeyince burnunu çekerek, "Herkes gidebilir o zaman," dedi.

"Nihayet," dedi Rose'un annesi. Dönüp kızına bile bakmadan hızla çıkıp gitti.

Kısa bir sessizliğin ardından Ella, Rose'un yanına gidip elini nazikçe omzuna koydu. "Gel, Rose. Dolabına kadar beraber gidelim."

Rosa hafifçe gülümseyip onunla birlikte gitti.

"Evlatlığın sizi kesinlikle değiştirmiş," dedi Mark Carrington sertçe.

Babamla aramızda gururlu bir bakışma geçti.

"Umarım öyledir," dedim, Carrington muhtemlen bu sözleri babama söylemiş olsa da. Ayağa kalktım ve Jordan'ın babasına doğru omuz silktim. "Ella uzun zamandır Royalların başına gelen en iyi şey."

29

Ella

"BU YER ÇOK LÜKS," diye tısladım Reed'e. Perşembe akşamıydı, Reed ısrarla beni bu akşam dışarıya çıkarmak istemişti ama "yemeğe" gideceğimizi söylediğinde böylesine lüks bir restoran olacağını düşünmemiştim. Etrafımda gördüğüm tüm o kokteyl elbiselerine kıyasla üzerimdeki siyah elbise çok sade kalmıştı. "Uygun giyinmemişim."

Elimi sıkı ve beni karşılama görevlisinin olduğu yere neredeyse çekiştirdi. Söylediği tek şey, "Seksi görünüyorsun," oldu ve siyahlar içindeki görevliye rezervasyonumuzun olduğunu söyledi - Royal adına, iki kişilik bir masa.

Görevli bizi büyük aşk merdiveni saksılarının arasına yerleştirilmiş تنها masaların olduğu bölüme yönlendirdi. Ortada bir çeşme vardı, fışkıran sular kemer oluşturunuyordu, ayrıca barın arkasında şelale gibi görünen bir şey vardı. Hayatımda girdiğim en lüks restorandı.

Reed sandalyemi çekti ve oldukça rahat görünen masanın karşısındaki yerini aldı. Bir garson elinde deri kaplama iki menü ve şarap menüsüyle çıkıp geldiğinde Reed şarap menüsünü geri çevirdi. "Sadece su lütfen," dedi çocuğa, minnet duydum çünkü şarap içmekten nefret ediyordum. Tadı iğrençti.

Menüyü açtığımda fiyat listesini göremeyince şaşırdım. Kah-
retsin. Bu hiçbir zaman iyiye işaret olmazdı. Buradaki her şeyin,
pek çok kişinin üniversite harcından fazla tuttuğu anlamına ge-
liyordu.

"Rıhtımdaki deniz ürünleri restoranına gitmeliydik," dedim
homurdanarak.

"İlk randevumuz için mi? Asla olmaz."

Aniden keşke hiç randevuya çıkmadığımı ona itiraf etmesey-
dim diye diledim. Reed'in abartacağını düşünmeliydim. Bu ço-
cuk hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

"Gerçek bir ilk randevuya çıkmam senin için neden bu kadar
önemli?" diye sordum iç çekerek.

"Çünkü benimle ilgili anıların hep bomboktu ve ben onları
artık daha güzel olanlarla değiştirmek istiyorum," dedi doğru-
dan ve ben masamızın ortasında, yanlarında beyaz izler bıraka-
rak akmaya başlayan ince mumlar gibi eridim.

Garson suyumı getirdiğinde başlangıçları geçip ana yemek
siparişimizi verdik ve bir an için orada öylece oturup birbirimize
baktık. Reed Royal'la randevuda olmak bir nevi gerçekdışı geli-
yordu. Val'e bu akşamki planlarımızdan bahsettiğimde, her şeyi
nasıl da tersten yaşadığımı söyleyerek dalga geçmişti. Sanırım
ilk randevu sağda solda yiyişmeden önce yapılmalıydı ama ha-
yatım hiçbir zaman gelensek ilerlememişti, neden şimdi başla-
sındı ki?

"Rose nasılmış, haberin var mı?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Zavallı Rose, Jordan ona
işkence edip küçük düşürdüğünden beri okula gelmemişi. "Ha-
yır, Val dışında kimseyle konuşmadım. Sanırım benden korku-
yorlar."

"Sorsaydın, birileri kesin detayları yumurtlardı."

"Aslında Rose'u aramak istiyorum ama belki Astor'un varlı-
ğını unutmak istiyordur diye aramıyorum."

Reed beni cesaretlendirerek, "Bence aramalısın," dedi.

"Sürekli büyük bir savaşta mücadele ediyormuşuz gibi hisse-

diyorum," dedim kasvetli bir şekilde. "Yani evet, okuldaki herkes psikopat gibi davranmayı kesti ama geriye kalan her şey hâlâ karmakarışık."

Reed'in alnı kııştı. "Biz karmakarışık değiliz."

"Seninle ben değiliz," diye ona katıldım. "Ama..."

"Ama ne?"

Derin bir nefes aldım. "Brooke ve Dinah önümüzdeki hafta dönüyor."

İfadesi gölgelendi. "Gerçekten de o ikisi hakkında konuşarak ilk randevumuzu berbat etmek mi istiyorsun?"

"Eninde sonunda konuşmamız gerekecek," diye açıkladım. "Onlarla ilgili ne yapacağız? Dinah, Gideon'a şantaj yapıyor. Brooke da babanın çocuğunu doğurup onunla evlenecek." Endişeyle altdudağımı ısırdım. "Onlar hiç gidecekmiş gibi görünmüyor, Reed."

"Biz onları göndereceğiz," dedi sertçe.

"Ama nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

Dudağımı daha sert ısırdım. "Dinah meselesiyle ilgili bir çözüm önerim yok ama sanırım Brooke'la ilgili bir fikrim var."

Reed bana şüpheyile baktı. "Ne gibi bir fikir?"

"Bizi mutfakta konuşurken duyduğun günü hatırlıyor musun? Ona çıkarının ne olduğunu ve sizden ne istediğini sormuştum, cevabı para oldu." Dirseklerime dayanarak öne eğildim. "Tek istediği hep buydu – yani para. O zaman bırakalım alsın."

"İnan bana bunu denedim. Ona para teklif ettim." İğrenir gibi bir ses çıkardı. "O her şeye sahip olmak istiyor, Ella. Tüm Royal servetine."

"Peki ya O'Halloran servetine ne dersin?"

Kesik bir nefes aldı ve sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu aklından bile geçirme, bebeğim."

"Neden olmasın?" diye itiraz ettim. "Sana daha önce de dedim, Steve'in servetini istemiyorum. Atlantik Havacılık'ın çeyreğine sahip olmak istemiyorum."

"Ama Brooke'un almasını istiyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Burada yüzlerce milyon dolardan bahsediyoruz."

Haklıydı – bu akıl almaz bir servetti. Ama Steve'den kalan miras bana hiçbir zaman gerçek gibi gelmemiştii zaten. Evrak işleri devam ediyordu ve hâlâ halletmemiz gereken yasal aşamalar vardı, yani biri çıkıp üzerinde bir sürü sıfır olan bir çek uzatmadığı sürece kendimi zengin olarak görmeyecektim. Zengin olmak istemiyordum. Tek istediğim, hiç tanımadığım adamlar için soyunmak zorunda kalmayacağım normal bir hayat sürmektii.

"Onu yakamızdan düşürecekse eğer tüm parayı alması umurumda değil," dedim.

"Eh, benim umurumda. Steve o parayı sana bıraktı, Brooke'a değil." Sert ifadesi onunla tartışmamam gerektiğini gösteriyordu. "Ona tek bir kuruş bile vermeyeceksin, Ella. Ciddiyim. Bu sorunu ben halledeceğim, tamam mı?"

"Nasıl?" diye yineledim üzerine giderek.

Ve yine hüsrana uğramış göründü. "Bir yolunu bulacağım. O zamana kadar, önce benimle konuşmadan hiçbir şey yapmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diyerek kabullendim.

Masanın üzerinden uzanıp parmaklarını benimkilere doladı. "Artık bu konuyu kapatalım," dedi ciddiyetle. "Hadi yemeğimize devam edelim ve bir geceliğine de olsa Brooke Davidson yokmuş gibi davranalım. Nasıl olur?"

Elini sıktım. "Harika."

Ve öyle de yaptık... ama bu, yaklaşık on dakika sürdü. Bir savaşta mücadele ettiğimize dair az evvelki korkum bir kehanete dönüşmüştü – garsonumuz paylaşmaya karar verdiğimiz çikolatalı musu getirdiği sırada masamızın yanından tanıdık biri geçti.

Reed keki kesmekle meşgul olduğu için başı öne eğikti ama, "Daniel burada," dediğim an kafasını bir hışımla kaldırdı.

Dönüp Daniel ve yanındaki kızın yönlendirildiği masaya baktık. Kızı tanıımıyordum ama çok küçük görünüyordu. Belki de birinci sınıflardan biriydi?

"Çıtır kızlarla mı takılıyor artık?" diye söylendi Reed.

"Kızı tanıyor musun?"

"Cassidy Winston. Bizim takımdaki çocuklardan birinin kardeşi." Dudakları gerildi. "Daha on beş yaşında."

Endişe içimi kemirdi. Sadece on beş yaşındaydı... ve kızlara uyuşturucu veren bir şerefsizle yemekteydi.

Salonun diğer tarafına göz ucuyla baktım. Daniel ve Cassidy masalarına oturmuştu ve kız ona, sanki ayı ve yıldızları o yaratmış gibi bakıyordu. Kızın yanakları kızarmıştı ve bu onu olduğundan daha küçük gösteriyordu.

"Neden birinci sınıflarla çıkıyor?" Tatlı tabağını Reed'e doğru ittim. İştahım kaçmıştı. Görünen o ki onunki de kaçmıştı çünkü bir çatal daha almadı.

Reed sert bir dille, "Çünkü bizim sınıflardan kimse ona yanaşmaz," dedi. "Astor'daki büyük kızlar onun sana ne yaptığını biliyor. O gece Worthingtonlardaki partiden sonra Savannah herkese kuzenine de aynısını yaptığını anlatmış."

"Sence Cassidy bunu biliyor mudur?"

Reed başını hayır anlamında salladı. "Bilseydi onunla çıkmazdı. Ayrıca bu akşam ailesine de kiminle çıktığını söylediğini sanmıyorum çünkü Chuck o sapığın kardeşinin peşinde olduğunu bilseydi inan bana Delacorte'un suratını dağıtırdı."

Bakışlarım güzel birinci sınıfa kaydı. Daniel'in söylediği bir şeye kıkırdıyordu. Sonra kadehine uzanıp zarif bir yudum alınca içimi bir korku kapladı.

Reed'e, "Ya içkisine bir şeyler koyduysa?" diye fısıldadım, nabzım hızlanmıştı.

"Bir kıza böyle bir yerde uyuşturucu verecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum," dedi Reed beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Hayır, aptal değil... ama çaresiz." Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. "İkinci ve üçüncü sınıflar ona yaklaşmadığı için o da birinci sınıflarla çıkmaya başladı. Kesinlikle çaresiz durumda." Kucağımdaki peçeteyi aniden çekip masaya bıraktım. "Birinin o kızı uyarması gerek. Onunla konuşmaya gidiyorum."

"Hayır..."

"Reed..."

"...izin ver ben gideyim," diye bitirdi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Gerçekten de oraya gidecek misin?"

Çoktan sandalyesini geriye itirmişti. "Tabii ki. Daniel'in başka birinin daha canını yakmasına izin vermem, bebeğim." Yerinden kalktı. "Burada bekle. Ben halledeceğim."

Hemen ayağa kalktım. "Hiç de bile. Ben de seninle geliyorum. Senin işleri nasıl *hallettiğini* biliyorum, bu yüzden böyle lüks bir restoranda olay çıkarmana izin veremem."

"Olay çıkaracağımı kim söyledi?" diye itiraz etti.

"Pazartesi günü okulda olanları hatırlatmamı ister misin?"

"Pazartesi günü okulda Jordan'ı saçından tutup sürükleyerek olayları kimin başlattığını hatırlatmamı ister misin?"

Beni alt etmişti. Birbirimize sırttık ama aynı anda dönüp restoranın diğer ucuna doğru yürürken tüm keyfimiz kaçtı.

Bizi görünce Daniel'in ifadesi karardı. Cassidy'nin sırtı bize dönüktü ama çıktığı çocuğun öfkeli bakışları onda panik dolu mırıldanmalara neden oldu.

"İyi akşamlar," dedi Reed sakince.

Daniel, "Ne istiyorsun, Royal?" homurdandı.

"Misafirinle konuşmak istiyordum sadece."

Cassidy tiz bir sesle, "Ben mi?" dedi ve kumral saçlarını savurarak Reed'e döndü.

"Cassidy'ydi değil mi?" dedi rahat bir tavırla. "Ben Reed. Abinle beraber futbol takımındayız."

Reed'in adını bildiğini duyunca kız neredeyse bayılacak gibi göründü. Daniel da kızın hayranlık dolu ifadesini fark ederek çirkin bir şekilde dudak büktü.

"Evet," dedi kız nefes nefese. "Kim olduğunu biliyorum. Chuck'ın bütün maçlarına gidiyorum."

Reed başıyla onayladı. "Güzel. Okul ruhuna sahip olmanı takdir ettim."

"Kaba davranmak istemem ama," dedi Daniel soğuk bir şekilde, "şu anda bir randevudayız."

Reed onu taklit ederek, "Kaba davranmak istemem ama," dedi, mavi gözleri Cassidy'ye odaklanmıştı, "çıktığın çocuk bir tecavüzcü, Cass."

Kız şok içinde, "N-Ne?" dedi.

Daniel, "Royal!" diye kükredi.

Reed onu görmezden geldi. "Biliyorum, bin dolarlık kıyafetler içerisinde çok düzgün görünüyor," dedi Cassidy'ye, "ama bu çocuk tam bir sapık."

Kızın yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi. Önce Daniel'a baktı, sonra dönüp Reed'le bana baktı. "Anlamıyorum."

Kısık bir sesle konuşmaya başladım. "Bana bir partide ekstazi verdi. Bana tecavüz edecekti ama erkek arkadaşım," Reed'i işaret ettim, "zamanında gelerek onu durdurdu."

Cassidy tekrar tekrar yutkundu. "Aman Tanrım."

"Seni eve bırakabiliriz," dedi Reed nazikçe. "İster misin?"

Yüzü artık kıpkırmızı olmuş Daniel'a baktı yeniden. Daniel masa örtüsünü avuçlarıyla sıkıyordu ve saniyeler içinde Reed'e saldıracağından neredeyse emindim.

"Sen onun için fazla iyisin," dedim kıza. "Lütfen izin ver de seni evine bırakalım."

Cassidy bir an sessizliğe büründü. Orada öylece oturup Daniel'a baktı.

İnsanlar da bize bakıyordu, hiçbirimiz seslerimizi yükseltmemiş olsak bile meraklı bakışların hedefi olmuştuk.

En sonunda Cassidy sandalyesini yere sürterek itti ve yerinden kalktı. "Beni eve bırakmanız çok iyi olur," diye fısıldadı ve titizlikle çiçek desenli elbisesinin eteğini düzeltti.

Daniel, "Cassidy," diye tısladı sinirle, açıkça görülüyordu ki utanmıştı. "Ne halt yaptığını sanıyorsun?"

Kız dönüp ona bakmadı bile. Sessizce yanıma geldi ve üçümüz birlikte oradan ayrıldık. Reed bize masamızı gösteren gö-

revliye üç yüz dolar ödemek üzere durduğunda dönüp Daniel'a bakma gafletinde bulundum.

Hâlâ masasında oturuyordu, bir heykel gibi kaskatı kesilmişti ve ağzı düz bir çizgi hâlini almıştı. Artık utanmış değil, öfkeli görünüyordu. Göz göze gelmedik çünkü bana bakmıyordu. Sırtımdan aşağıya bir ürperti inmesine neden olacak kadar açık bir öfkeyle Reed'e bakıyordu.

Yutkunarak bakışlarımı uzaklaştırdım ve Reed'le Cassidy'yi çıkışa doğru takip ettim.

30

"SİKILDIM. Beni eğlendirin."

Easton kapıyı çalmadan odama dalınca Reed'le nefes nefese kalmış bir şekilde ayrıldık. Harika. Callum'dan kapımdaki parmak izi tarayıcısını sökmesini istemekle *çok* iyi yapmıştım. Reed, kapıyı aşamazsa geceleri kaçak bir şekilde odama giremeyeceğini hatırlatarak, artık barıştığımıza göre bunun anlamsız olduğunu beni ikna etmişti. Ama sanırım ikimiz de Easton'ın kapı çalma huyunun olmadığını unutmuştuk.

"Çık dışarı," diye söylendi Reed yataktan.

"Neden? N'apıyorsu—" Şekli kaymış kıyafetlerimizi ve birbirine dolanmış bacaklarımızı görünce durdu. Sırıttı. "Ups. Yoksa yiyişıyor muydunuz?"

Ona kötü bir bakış attım. Evet, yiyişıyorduk ve harika gidiyordu ama böldüğü için ona kızgındım.

"Benim hatam." Bir an durdu. "Üçlü yapalım mı?"

Reed ona yastık fırlattı ama Easton kolayca yakaladı.

"Öf be, kardeşim, sakın ol. Sadece şaka yapıyorum."

"Meşgulüz," dedim Easton'a. "Git buradan."

"Gidip ne yapayım? Cumartesi gecesindeyiz ve hiçbir yerde parti falan yok. *Sıkıldım*," dedi hüznle.

Reed gözlerini devirdi. "Neredeyse gece yarısı olmak üzere. Gidip yatmaya ne dersin?"

"Yok. Hiç eğlenceli değil." Easton cebinden telefonunu çıkardı. "Neyse, Cunnigham'a mesaj atacağım. Bu akşam bir iki dövüş vardır mutlaka."

Reed bacaklarını benimkilerden ayırdı ve kayarak oturma pozisyonuna geçti. "Oraya tek başına gitmiyorsun. Kardeşlik sistemi, unuttun mu?"

"İyi, o zaman bana kardeşlik yap. Sen de dövüşmeyi seversin. Hadi gidip dövüşelim."

Reed'in gözlerindeki heyecan parıltısını yakaladım ama benim baktığımı gördüğü an o parıltı kayboldu. İç çekerek ben de doğrulup oturdum. "Gitmek istiyorsan, git," dedim ona.

"Görüyor musun, Reed?" dedi Easton. "Küçük kardeşin ve aynı zamanda seksi kız arkadaşın gidip birilerinin kıcını tekmele için sana izin verdi. Hadi gidelim."

Reed hareket etmedi. Bunun yerine yüzümü inceledi. "Dövüşmem senin için sorun olmaz mı?"

Duraksadım. Reed'in yasadışı aktiviteleri beni kesinlikle heyecanlandırmıyordu ama bir keresinde onu ve East'i rıhtıma kadar takip etmiş ve tehlikeli ya da korkutucu diyebileceğim bir şeyle karşılaşmamıştım. Bir grup liseli ve üniversiteli çocuk eğlencesine dövüşüyor ve dövüşler üzerine bahis oynuyordu. Ayrıca Reed'i dövüşürken görmüştüm. Gerektiğinde ölümcül olabiliyordu.

"Git dövüş," dedim. Ama sonra alaycı bir şekilde sırttım. "Hayır, dur bir dakika, git ve işlerini bitir. Çünkü gittiğindeki gibi yakışıklı bir şekilde eve dönmeni istiyorum."

Easton sesli bir kahkaha attı.

Reed de güldü. "Sen de gelmek ister misin? Uzun sürmez zaten. İki olmadan her şey bitmiş oluyor."

Tekrar düşündüm. Yarın pazardı, yani istediğimiz kadar uyuyabilirdik. "Tamam, geliyorum."

"Harika. Kazandıklarımızı sutyeninde saklayabilirsin," dedi

Easton kaşlarını oynatarak, böylece Reed ona bir yastık daha fırlattı.

Reed kardeşine, "Ella'nın kıyafetlerinin altına -buna sutyen de dahil- ne giydiği seni ilgilendirmez," dedi.

Easton masum bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Dostum, onu önce kimin öptüğünden başlayalım istersen?"

Reed homurdandı, Easton'a saldırmadan önce onu kolundan yakaladı. "Bunu rıhtımdaki dövüşe sakla," diye azarladım.

"İyi." Easton'a parmağını sallayarak, "Eğer bir daha böyle sapıkça bir yorum yaparsan seni ringe sürüklerim haberin olsun," dedi.

"Söz veremem," dedi Easton, hep beraber dışarıya çıkarken.

Rıhtıma varmak uzun sürmedi. Vardığımızda, tersaneyi çevreleyen ter örgülerin yakınlarına park edilmiş birkaç araba vardı bile. Reed ve Easton kolayca ter örgülerin üzerinden atladı ama ben aşmak için iki kez denemek zorunda kaldım. Hiç zarif olmayan bir şekilde Reed'in kollarına düştüğümde beni ayaklarımın üzerine indirmeden önce popomu çimdikledi.

"Cunnigham'a mesaj attın mı?" diye sordu Easton'a.

"Evet, yolda atmıştım. Dodson da buradaymış."

Reed'in gözleri parladı. "Harika. Solu çok pistir."

Easton, "Şahane bir şey," diyerek ona katıldı. "Vuracağını hiç belli de etmiyor üstelik. Bir anda geçiriyor. Onunla son dövüşüğünde bir şampiyon gibi yemiştin yumruğunu."

"Canıma okumuştun," diye itiraf etti Reed ama söylerken sırıyordu.

Gözlerimi devirdim. İkisi bu Dodson denilen adam ve onun dövüş stili hakkında konuşurken resmen zevkten dört köşe olmuşlardı.

Sıra sıra dizili nakliye konteynerlerini geçerek, terk edilmiş alana doğru yürüdük. Uzaktan belli belirsiz bağırışlar duydum, hareketliliğe yaklaştıkça sesler yükselmeye başladı. Dövüşlere gelen çocuklar varlıklarını saklamaya bile çalışmıyorlardı. Özel

bir arazide böylesi bir yasadışı aktivite yapıp da nasıl yakalanmadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Aklımdaki soruyu Reed'e sordum, o da omuz silkip, "Tersane müdürüne ödeme yapıyoruz," dedi.

Tabii ki. Royalların yanına taşındığımdan beri, doğru fiyat sunulursa her şeyin elde edilebileceğini öğrenmiştim.

Çıplak, kavgacı çocuklardan oluşan kalabalığa ulaştığımızda Reed ve Easton hiç zaman kaybetmeden tişörtlerini çıkardı. Her zamanki gibi Reed'in çıplak göğsünü görünce nefesim kesildi. Kas olduğunu bilmediğim yerlerde bile kasları vardı.

"East!" diye bağırdı biri ve terli, kel kafalı bir çocuk bize doğru geldi. "Dövüşüyor musun?"

"Herhalde," dedi Easton ve bir deste yüzlüğü ellerine bıraktı.

Kalın bir desteydi, bu yüzden dönüp Reed'in kulağına, "Bu ne kadara mal oluyor?" diye fısıldadım.

"Beş bin dövüşmek için ve bir de dövüş sırasında süren yan bahisler için."

Tanrım. Bir insanın birilerini dövmek için bu kadar para harcamasını aklım almıyordu. Ama belki de bu erkeklere özgü bir şeydi çünkü burada gördüğüm her erkeğin yüzü vahşi bir heyecanla parlıyordu.

Tabii bu Reed'in bana fısıltıyla, "Hep bizden birinin yanında kal, anladın mı?" demesine engel olmadı.

Şaka yapmıyordu. Sonraki bir saat boyunca yanımda hep bana yapışık bir Royal vardı. Easton iki kez dövüştü, birinde kazanırken diğerinde kaybetti. Reed bir dövüşü kazandı ama devasa rakibi -namı diğer Dodson- nefesimi kesen bir aparkatla Reed'in dudağını patlattı. Ama sevgilim yanıma geldiğinde, çenesinden damlayan kanı hiç umursamadan sırtıyordu.

"Bir hayvansın," dedim suçlarcasına.

"Ama bunu seviyorsun," dedi ve dilini kullanarak beni öptü -derin, uyuştucu etkisi yaratan bir öpücüktü, öyle ki kanının tadını almayı bile umursamamıştım.

"Gidelim mi?" Easton elinde bir deste para sallıyordu, yanını da getirdiği paranın iki katıydı. "Şansımızı daha fazla zorlamak istediğimden emin değilim."

Reed'in kaşları havaya kalktı. "Kazanırken geri mi çekiliyorsun? Bu şey değil mi..." şoktan nefesi kesilmiş gibi yaptı, "dürfü kontrolü?"

Easton omuz silkti.

"Ayy, şuna bak, Ella, minik kardeşim büyüyor."

Easton ona ortaparmağını gösterirken kahkaha attım. "Hadi," dedim çocuklara, "eve gidelim. Yorgunluk çökmeye başladı."

Tişörtlerini giyip birkaç arkadaşla tokalaştılar, sonra üçümüz geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık. Reed'le ben önden yürürken Easton arkamızdan geliyordu. Yürürken Reed dudaklarını kulaklarıma yaklaştırarak, "Gerçekten yorgun değilsin, değil mi? Çünkü eve gidince senin için planlarım var," dedi.

Başımı yana eğip ona gülümsedim. "Ne gibi planlar?"

"Açık saçık planlar."

"Bunu duydum," diye sızlandı Easton.

Ağzımdan bir kahkaha daha çıktı. "Sana kimse kulak misafiri olmanın kabalık oldu—"

Daha cümlemi bitiremeden iki yük konteynerinin arasından kapüşonlu bir gölge fırladı.

Reed hızla dönüp baktı. "Ne olu—"

Ama o da cümlesini bitiremedi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki olanları idrak edecek zamanı zar zor bulabilmişim. Kapüşonlu adam anlayamadığım bir şeyler söyledi. Sadece gümüşü bir parıltı ve hızlı hareketten kaynaklanan bir bulanıklık gördüm. Reed bir an yanımda ayaktaiken sonraki an soğuk zeminde yatıyordu ve tek görebildiğim kandı.

Bütün bedenim dondu. Ciğerlerim oksiyensizlikten yandı. Birinin çığlık attığını duydum, sanırım o bendim ve kaldırımda ayak sesleri duyulurken aniden biri tarafından kenara çekildim.

Easton'dı. Kapüşonlu adamın peşine düşmüştü. Ve Reed... Reed yerde yatıyordu, sağ tarafını iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

"Aman Tanrım!" diye ılık atıp üzerine kapandım.

Elleri kırmızı ve yapış yapıştı, parmaklarının arasından kan sızdığını fark ettiğim an kusacak gibi oldum. Ellerini kenara itip içgüdüsel olarak yaraya baskı uyguladım. Yardım için bağırdım. Sesim zayıf ve boğuk çıkmıştı. Daha fazla ayak sesi duydum. Daha fazla bağırtı. Ve daha fazla kargaşa. Ama şu anda tüm dünyam Reed'in etrafında dönüyordu.

Yüzü bembeyaz olmuştu ve gözkapakları hızlı hızlı titreşiyordu.

"Reed," dedim, nefesim kesilmişti. "Gözlerini kapama, be-beğim." Neden bunu emrettiğimi bilmiyordum ama paniğe kapılmış, d kopan yanımda eğer gözlerini kaparsa bir daha açamayabilir diyordu. Omzumun üzerinden bağırarak, "Kahretsin, biriniz ambulans çağırın!" dedim.

Biri yanımda durdu. Bu Easton'dı, dizlerinin üzerine ekerek hızlıca ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Reed," dedi sert bir ses tonuyla, "iyi misin, kardeşim?"

Reed, "Sence nasılım?" diye söylendi. Sesi yle hırıltılı çıkmıştı ki paniğim üç kat daha arttı. "Az önce bıçaklandım."

"Ambulans yolda," dedi bir erkek sesi.

Dönüp baktığımda kel kafalı çocuğun üzerimize eğildiğini gördüm. Dodson'ın gözlerinde endişe vardı.

Tekrar Reed'e odaklandım, midem bulanıyordu. Bıçaklanmıştı. Buna ona hangi lanet olasıca insan yapardı ki?"

"Pi kaçtı," dedi Easton. "Ben onu yakalayamadan çitlerden atladı."

"nemli değıl," dedi Reed hırıltıyla. "N-ne dediğini duydun, değıl mi?"

Easton başıyla onayladı.

"Ne dedi?" diye sordum, Reed'in asfaltı gle eviren kanına bakıp kusmamaya çalışarak.

Easton bakışlarını abisinden kaldırıp bana baktı. "Dedi ki, Daniel Delacorte'un selamı var."

31

"REED ROYAL'IN durumu nasıl?" diye sordum bininci kez.

Hemşire beni duymazlıktan geldi. "Beni duyduğunu biliyorum, sürtük," diye bağırmak istedim ama bunun istediğim yanıtı almamı sağlayacağını sanmıyordum.

Easton salonun diğer ucunda oturuyordu. Patlamaya hazır bir şekilde ateş püskürüyordu, Reed'i karnundan bıçaklayan adamı elinden kaçırdığından beri bu hâldeydi. Daniel'ı öldürmek istiyordu ama onu sandalyesine sabitleyen tek şey, Reed'in hayatıyla ilgili duyduğu korkuydu.

Bir de polislerin tahmin ettiğimizden daha erken ortaya çıkmasıydı. Easton'a beni yalnız bırakmaması için yalvarmıştım çünkü ödüm kopuyordu. Ya orada Easton'ı hedef alan bir bıçak da varsa?

O manyağın Reed'in canını yakması için birilerine para ödediğine *inanamıyordum*.

"Daniel'ı bitkisel hayata sokmamamın tek nedeni seni yalnız bıraktığımı öğrenirse Reed'in hastaneden çıkar çıkmaz beni öldürecek olması."

Tırnaklarımı kemirdim. "Bilmiyorum, Easton. Daniel bir kaçık. Onu bir kavgada alt edebilirsin ama ya sonra? O bizim hayal

bile edemeyeceğimiz pis işler çeviriyor. Reed'i bıçaklaması için birini tutmak mı? Ya bıçak ciddi bir yere geldiyse? Hayatta olması bir mucize."

"O zaman biz de daha kötüsünü yaparız," dedi Easton ve çok ciddiymi.

"Sen ve Reed adam yaralamaktan hapis yatın diye mi?"

Dudak büktü. "Kimse hiçbir şey için hapse falan girmiyor. Bu bizim aramızda."

"Duyduklarını polise anlatsan olmaz mı?"

"Saldırgan çoktan kaçtı." Easton başını iki yana salladı. "Ayrıca Reed olsa bunu kendi başına halletmek ister ve polisleri bu işten uzak tutardı."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama verecek bir cevabım yoktu. Bana zarar verdiğinde Daniel'i ihbar etmediğim için bakın neler olmuştu. Başka kızları ağına düşürmeye çalışıyor, sevdiğim insanların canını acıtmak için katil tutuyordu.

Callum bir hışımla kapıdan girince düşüncelerim bölündü. "Ne dediler?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bize hiçbir şey söylemiyorlar!" diye inledim.

"Bize bir bok söylemiyorlar, adamım," diye katıldı Easton.

Callum hızlıca başını sallayıp, "Burada kalın," diye emretti gereksizce.

Callum'u gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Evine kaos hâkim olsa da, açıkça görülüyordu ki insanlar onun sözünü dinliyordu. Bekleme odasından ayrıldı ve üst düzey birlerinden bilgi kopararak, Reed'in durumunu öğrenmeye gitti.

Beş dakika sürmemişti ki döndü. "Reed ameliyattaymış. Durumu iyi görünüyor. Bıçağın hayati bir organa denk gelip gelmediğini kontrol etmek için ameliyata almışlar ama görüldüğü kadar derin değilmiş kesik. Bıçak yarası dik ve temizmiş. Ufak bir doku ve kas hasarı varmış ama zamanla iyileşebilecek bir şey." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Temiz bıçak yarası. Lafa bakın, ne diyorum ben?" Easton'a sert bir bakış attı. "Tehlikeli olduğunu bile Ella'yı rıhtıma götürdüğünüze inanamıyorum."

Easton'ın rengi attı. "Daha önce hiç tehlikeli bir durum yaşamamıştık. Birbirini dövmek ve biraz kumar oynamak için gelen benim gibi birkaç serseri sadece. Herkes herkesi tanıyor. Yaralayıcı şeylere izin verilmiyor. Olay biz ayrılırken oldu."

"Bu doğru mu, Ella?" diye sordu Callum.

Çabucak başımla onayladım. "Doğru. Hiç tehlikede olduğumu hissetmedim, çocuklardan bazıları Astor'dandı ama diğer hazırlık okullarından olanlar da vardı. Silah falan gibi şeyler hiç görmedim."

"Yani bu rasgele mi oldu?" Yüzündeki inanmayan ifade açıkça gösteriyordu ki Callum kesinlikle bunun rasgele bir olay olduğunu düşünmüyordu.

Easton bir eliyle ağzını ovuşturdu. "Hayır, rasgele değil."

"Ella?"

"Daniel'dı," dedim sessizce. "Ve bu benim hatam."

"Nasıl yani? Bıçağı sen mi çektin?"

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Fena bir duygusal çöküntünün eşiğinde olduğumu hissetsem de şu anda kendimi bırakmak istemiyordum.

"Daniel'ı ihbar etmedim. Etmeliydim ama yaşanacak karmaşayla uğraşmak istememedim. Geçmişim çok iç açıcı değildi ve tanıkları, okuldaki kötü konuşmaları düşününce... Zaten yeterince konuşuyorlardı." Güçlü olduğumu düşünüyordum ama açıkça görülüyordu ki güçlü değildim. Utançla başımı öne eğdim.

"Ah, canım benim." Callum beni kollarının arasına aldı. "Bu senin hatan değil. Daniel'ı ihbar etseydin bile o yine dışarıda olacaktı. Biri hakkında suç duyurusunda bulundun diye kimseyi hapse atmazlar. Uzun bir mahkeme süreci olur."

İkna olmayarak huzurlu kollarından uzaklaştım.

Easton boğazını temizledi. "Senin hatan değildi, Ella. Ona haddini bildirmem gerekirdi."

Callum başını iki yana salladı. "İşe yarayacak olsa ben de suratına bir yumruk atardım ama çocuğu dövmenin bu sorunu

nektalayacağını sanmıyorum. Oğlumu bıçaklaması için birini tutmak basit bir kabadayılıktan öte bir şey. Bıçak birkaç santim sola gelmiş olsaydı..." Sesi yitip gitti ama aklım hemen boşlukları doldurdu.

Bıçak bir santim sola gelmiş olsaydı şu anda cenaze hazırlıkları yapıyor olurduk. Callum, Daniel'i ihbar etseydim bile Reed'in yine de bıçaklanacağına dair söylediklerinde belki de haklıydı ancak sessiz kalmak artık bana doğru gelmiyordu.

Daniel'i durdurmak için onu okul merdivenlerinde sürükleyerek herkesin içinde aşağılayamazdım. Bunu bir kere denemiştım zaten. Ve Reed de onu dövmüştü. Daniel kendi kendine durmayacaktı.

Birinin onu durdurması gerekiyordu.

"Onu ihbar edersem ne olur?" diye sordum.

"Bu akşamki olayı mı?" dedi Callum.

Easton'ın kışları çatıldı ama onu görmezden geldim.

"Hayır, geçen seferkini. Bana uyuşturucu verdiği zamanı diyorum yani. Kanıtlamak için test falan yapmakta geciktik ama o odada başka insanlar da vardı. Hugh isminde bir çocuk. Ve North'tan iki kız. Onlar Daniel'in bana uyuşturucu verdiğini biliyor."

Callum geri çekilip şöyle bir yüzüme baktı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sana yalan söyleyecek değilim, canım. Bu tür şeyler kurbanlar için gerçekten çirkinleşebiliyor ve bu uyuşturulma olayı yaşanalı uzun zaman olmuş. Kan örneği almamızın artık hiçbir yolu yok. Eğer diğerleri konuşmazsa, bu senin sözüne karşı onun sözü durumuna gelir."

Böyle olacağını bildiğim için ilk başta ihbar etmek istememiştım zaten. Suç duyurusunda bulunmak, sonuçları asla iyi olmayan büyük bir mücadeleydi, özellikle de kurbanın kendisi için. Ama başka bir yol var mıydı? Daniel başka kurbanlar bulabilsin diye mi çenemi kapalı tutmaya devam edecektim?

"Belki öyledir. Ama onun incittiği tek kişi ben değilim. Ben bir adım atarsam belki diğerleri de atar."

"Pekâlâ, biz tabii ki senin arkanda olacağız," dedi Callum sanki başka bir şekilde yol almayı düşünemiyormuş gibi. "Kaynaklarımız var. Bir PR ekibi ve en iyi avukatları tutarız. Daniel'in geçmişini öyle bir değerler ki Delacortların atalarının kemiklerine kadar ulaşırlar."

Bir şey daha demek üzereydi ama o sırada bekleme odasının kapısı açıldı ve bir doktor içeriye girdi. Ameliyat önlüğünde kan yoktu ve adam üzgün görünmüyordu.

Rahatlayarak bir oh çektim. Neden bilmiyorum. Sanırım, üzerinde çok fazla kan olsa bu, ameliyatın kötü geçtiği ve Reed'in hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğu anlamına gelecekmiş gibi hissettiğimdendi.

"Bay Royal?" dedi yanıma gelince. "Ben Doktor Singh. Oğlunuz gayet iyi durumda. Bıçak hayati organlarına zarar vermemiş. Çoğunlukla yüzeysel bir yarası var. Bıçağı eliyle yakaladığı için avucunda kesikler oluşmuş ama bunlar on on beş güne kadar iyileşecektir. Fazla hareket gerektirecek aktivitelerden kaçınmalı."

Yanımdaki Easton burnundan gülünce Callum ona kötü bir bakış attı. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Ama Riderlar kazanmaya devam ederse," diye ekledi doktor, "Eyalet Şampiyonası'na kadar iyileşmiş olur."

"Futbol konusunda ciddi olamazsınız!" diye patladım.

Bu kez herkes kaşlarını çatarak bana baktı. Dr. Singh gözlüğünü çıkarıp gömleğine sildi. "Elbette ciddiyim. En iyi savunma oyuncularımızdan birinin şampiyona dışı kalmasını istemeyiz."

Dr. Singh bana sanki buradaki deli benmişim gibi bakıyordu. Ellerimi pes der gibi havaya kaldırıp hışımla dışarı çıktım, o sırada Callum'la doktor ilk playoff maçında Reed olmadan şanslarının ne olacağını konuşuyordu.

"Easton, abinin sahaya dönmesine izin vermeyeceksin, değil mi?" diye isyan ettim.

"Doktor sorun olmayacağını söylüyor. Ayrıca sence Reed'in ne yapıp yapamayacağını kontrol edebilirmişim gibi mi duruyorum?"

"Hepiniz kafayı yemişsiniz. Reed'in evde yatıyor olması gerek!"

Gözlerini devirdi. "Doktorun ne dediğini duydun. Yüzeysel yara. İki haftaya kadar sapasağlam olacak."

"Pes ediyorum. Bu tam bir saçmalık."

Callum yanımıza gelip, "Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Reed'in yanında kalamaz mıyım?" diye itiraz ettim.

"Hayır, şu an özel odada ve orada senin için bir yatak yok. Ya da senin için," dedi Easton'a. "İkiniz bu akşam benimle eve geliyorsunuz, gözümün önünde olacaksınız. Reed şu an uyuyor ve bir de siz ikiniz için endişelenmesine hiç gerek yok."

"Ama..."

"Hayır." Callum kararlıydı. "Ve sen Easton, sakın Delacorte-ların evine gidip bir şeyler yapayım deme."

Easton, "Tamam," dedi asık suratlı bir şekilde.

"Ben karakola gidip Daniel'ı ihbar etmek istiyorum," diye açıkladım. Bunu, cesaretimi kaybetmeden önce bu akşam yapmam gerekiyordu ve Callum'un yanımda olması neredeyse Reed'in yanımda olması kadar iyi bir şeydi.

"O zaman ilk oraya gidiyoruz," diye kabullendi Callum, bizi hızla arabaya doğru yönlendirirken. "Her şey iyi olacak. Durand, gidelim."

Durand da onu başıyla onayladı ve sürücü koltuğuna geçti.

Araba hareket etmeye başlayınca Callum birini aradı ve hoparlörü açıp telefonu dizinin üzerine koydu.

Üçüncü çalışta uykulu bir ses cevap verdi. "Callum Royal? Saat sabahın biri!"

"Yargıç Delacorte, nasılsınız?" diye sordu kıbarca.

"Bir sorun mu var? Saat çok geç." Daniel'ın babasının sesi sanki hâlâ yataktaymış gibi kısık çıkıyordu.

"Farkındayım. Size önceden haber vermek istedim. Şu anda, vesayetimdeki Ella ve oğlumla karakola gidiyoruz. Oğlunuz Da-

niel -bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama- lanet olasıca pis bir suçlu ve onun hapse atıldığından emin olacağız."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Easton kahkahasını ağzına kapadığı eliyle bastırdı.

Yargıç Delacorte, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi sonunda.

"Muhtemel," dedi Callum durumu kabullenerek. "Bazen ebeveynler çocuklarına göz kulak olamıyor. Bu konuda ben de suçluyum. Ama iyi haber şu ki, özel dedektiflerden oluşan harika bir ekibim var. Bilirsiniz, devlete iş yaptığımız için çalışanlarımızı iyi araştırmamız gerekiyor. Ekibim bir kişinin dürüstlüğüne yerle bir edecek sırları ortaya çıkarmak konusunda özellikle çok iyidir. Eğer Daniel'ın kirli sırları yoksa..." konuşmasına dramatik bir hava katmak için durakladı ve işe de yaradı çünkü tehdit edilen kişi ben olmadığım hâlde ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, "ya da sizin, o zaman endişelenecek bir şeyiniz yok demektir. İyi geceler, Sayın Yargıç."

"Bir dakika, bir dakika kapama." Bir hışırtı duyuldu. "Bir dakika izin ver." Bir kapı kapandı ve adamın sesi daha yüksek, daha uyanık gelmeye başladı. "Teklifin nedir?"

Callum sessiz kaldı.

Bu Delacorte'un hoşuna gitmemiştir. Panik içinde yalvardı, "Bir konuda anlaşmaya varmak istiyor olmalısın yoksa aramazdın. Taleplerin nedir söyle bana."

Callum sessiz kalmaya devam etti.

Delacorte tekrar konuştuğunda bu kez neredeyse nefes nefeseydi. "Daniel'ı göndereceğim. Londra'daki Knightsbridge Erkekler Koleji'ne kabul edilmişti zaten. Onu gitmesi için cesaretlendirmeye çalışmışım ama arkadaşlarından ayrılmak istemedi."

Ah, harika. Şimdi de Londra'daki çocuklara mı tecavüz edip onları bıçaklayacaktı? Konuşmak için ağzımı açtığım sırada Callum elini kaldırıp başını iki yana salladı. Tekrar arkama yaslanıp sabırlı olmaya çalıştım.

"Bir daha dene," dedi Callum sadece.

"İstediğin nedir?"

"Daniel'in hata yaptığını kabullenmesini ve gelecekte bu davranışlarını düzeltmesini istiyorum. Sürgüne gönderilmenin onu değiştireceğini sanmıyorum. Yaklaşık beş saat içerisinde iki deniz subayı kapınızda olacak. On yedi yaşındaki oğlunu götürmelerine izin veren feragatnameyi imzalayacaksın. Sonra Daniel kendisi gibi sorunlu gençlerin davranışlarını düzeltmek için açılmış bir askeri akademiye gönderilecek. Başarılı bir şekilde bitirebilirse evine geri dönecek. Başaramazsa da onu tesisteki jet pervanelerinin içine atarız." Callum telefonu kapatırken gülüyordu ama dürüst olmak gerekirse, şaka yapıp yapmadığından emin olamıyordum.

Gözlerim kocaman açılmıştı ve kendime engel olamayarak, "Şey, gerçekten de Daniel'ı öldürecek misin?" diye sordum.

"Vay be, baba, kral hareketi."

"Teşekkürler, evlat," dedi Callum sırtarak. "Siz oğlanlar ne düşünürseniz düşünün ben hâlâ ölmedim. Ve Ella, hayır, Daniel'ı öldürmeyeceğim. Askeriye çocukları kurtarıyor. Ama tabii bazen kötü çocukları daha beter bir şeye dönüştürdüğü de oluyor. Eğer oradaki arkadaşlarım onun kurtarılamaz olduğunu düşünürse, başka seçeneklerimiz de var. Ama bunu sizlerle konuşacak değilim."

Öyle diyorsa.

Eve vardığımızda Easton üst kata koşturup ikizlere bilgi verdi. Callum da Gideon'ı arayıp olanları haber vermek için ofisine kapandı. Bu eve adım attığım ilk akşamı hatırlayarak fuayede öylece kalakaldım. Çok geç bir saatte gelmişim, tıpkı bu akşamki gibi.

Oğlanlar iki kanatlı merdivenin üst kattaki trabzanlara sıralanmıştı, mutsuz ve düşmancıl görünüyorlardı. Onlardan korkmuştum. Peki şimdi? Şimdiyse onlar için korkuyordum.

Callum değişiyordu. Bu akşamki ve geçtiğimiz haftalardaki davranışları buraya ilk geldiğimden daha farklıydı, artık olay-

lara dahil oluyordu. Ancak Brooke'la evlenirse iyi olan her şeyi eski hâline döndürecekti. O korkunç kadınla beraber olduğu sürece oğulları ona asla gerçek anlamda güvenmeyecekti. Bunu neden göremiyordu?

Callum'un biraz akıllı olsaydı, Brooke'u da Danile'ı gönderdiği bu özel askeri akademiye gönderirdi. Ancak bazı nedenlerden dolayı iş Brooke'a geldiğinde Callum kör oluyordu.

Yanağımın içini kemirdim. Ama ya Callum gerçeği öğrenirse? Reed ve Brooke'un olayını bilirse... Yine de onunda evlenir miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var...

Reed burada olsaydı, Callum'un ofisine gitmemi istemezdi ama burada önemli bir karar veriyordum. Yaptığımı öğrendiğinde Reed çılgına dönecekti biliyorum ama birinin babasını ikna etmesi gerekiyordu ve sanırım maalesef o kişi bendim.

Yavaşça kapısını çaldım. "Callum, benim Ella."

"İçeri gel," dedi boğuk bir sesle.

Çalışma odasına girdim. Koyu kiraz ağacından panellerle kaplanmış duvarlar, bordo rengi deri koltuklar ve pencereyi çevreleyen orman yeşili perdelerle çok erkeksi bir yerdi.

Tabii ki Callum elinde bir içkiyle oturuyordu. Bu kez görmezden geldim. İçilecek bir akşam varsa, o da bu akşamdı.

"Daniel sorunuyla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Seni buraya getirdiğimde, senin için her şeyi yapacağıma dair bir söz vermiştim sana. Buna seni Delacorte gibi insanlardan korumak da dahil. Onu uzun zaman önce gördermem lazımdı."

"Gerçekten minnettarım." Kitap raflarının önünde merakla dolandım. Kitaplıkların ortasında Maria'nın başka bir büyük fotoğrafı vardı. "Maria çok güzelmiş." Sözlerime tereddütle devam ettim. "Oğlanlar onu gerçekten özlüyor."

Bana cevap vermeden önce elindeki sıvı dolu bardağı birkaç kez döndürdü. "O bizi bırakıp gittiğinden beri eskisi gibi olamadık."

Birçok sınırı aşmak üzere olduğumu bildiğim için derin bir

nefes aldım. "Callum... Brooke konusunda..." Hızla nefesimi verdim. "Artık yirmi birinci yüzyıldayız. Hamile olduğu için bir kadınla evlenmek zorunda değilsin."

Ağzından sert bir kahkaha kaçtı. "Evet, zorundayım. Anlarsın ya..."

"Neyi anlayayım?" Çok sinirlenmiştim. Öne atılıp elindeki o aptal bardağı devirmek istiyordum. "Bana söylemediğin ne var?"

Bardağının üzerinden beni izledi.

"Lanet olsun, Callum. Bana anlatır mısın artık?"

Neredeyse bir dakika sonra, insanın ruhunu emecek kadar derin bir iç çekti. "Otursana, Ella."

Bacaklarım o kadar çok titriyordu ki itiraz etmedim. Karşımdaki sandalyeye çöktüm ve Brooke'a duyduğu bu iğrenç takıntının içyüzüne ufak da olsa ışık tutmasını bekledim.

"Brooke hayatıma mükemmel bir zamanda girdi," diye itiraf etti. "Kederliydim ve bunu unutmak için onun bedenini kullandım. Ve sonra... onu kullanmaya devam etmek kolayıma geldi." Her bir kelimesine pişmanlık işlemişti. "Başka kadınlarla düşüp kalkmamı sorun etmedi. Hatta beni buna teşvik bile etti. Dışarıya çıktığımızda bana hoşlanacağımı düşündüğü başka kadınları gösteriyordu. Onunla olmak duygusal bağ gerektirmiyordu ve bu benim hoşuma gitmişti. Ancak bir noktadan sonra ona verebileceğimden daha fazlasını istemeye başladı. Asla başka bir Maria bulamayacağımı biliyorum. Brooke içimde şehvetten başka hiçbir şey uyandırmıyor."

İnanamayarak ona baktım. "O zaman ayrıl gitsin. Çocuğa yine de babalık yapabilirsin." Hatta doğru fiyatı biçerse, Brooke çocuğunu bile satardı.

Callum sanki ben orada değilmişim gibi devam etti. "Belki Brooke karım olursa onu kontrol edebilirim. Sözleşmeye dayalı olarak elini kolunu bağlayabilirim. Bayview'da yaşamak istemiyor. Daha büyük bir yerde yaşamak istiyor. Paris'te, Milan'da, LA'de - aktörlerle, modellerle, sporcularla yakın temas kurabile-

ceği bir hayat istiyor. Onu oğullarından uzaklaştıracaksa, buna değer."

"Sen onu oğullarından uzaklaştırmıyorsun. Onu daha çok diplerine sokuyorsun!" Bu adam neden gerçeği goremiyordu?

"Biz ülkenin diğer ucunda olacağız. Ya da ülke dışında. Oğlanlar liseyi bitirene kadar burada kendi başlarına yaşayacaklar. Onu çocuklardan uzak tutmak için her şeyi yapacağım. Özellikle de Reed'den."

Kaşlarım atıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Sonraki sözleri kanımı dondurdu. "Bebek muhtemelen ondan, Ella."

Oturuyor olduğum için şanslıydım. Ayakta olsaydım dizlerimin bağı zlrd.

Buraya Reed ve Brooke hakkındaki gerçekleri itiraf etmeye gelmiştim ama Callum, yani her şeyden habersiz olduğunu sandığım adam, oğlunun kız arkadaşıyla yattığını zaten biliyor muydu?

Yüzüm bir şeyleri ele vermiş olmalı ki Callum'un mavi gözle-ri sertleşti. "Biliyordun," dedi düşünceli bir şekilde.

Titrek bir baş onayı verdim. Sesimi bulmam bir dakikamı aldı. "Sen biliyor muydun?"

Dudaklarından keyifsiz bir kakhaha döküldü. "Brooke bana hamile olduğu haberiyle geldiğinde, senin dediğin şeyin aynısı-nı dedim. Bebeği doğurursa ona destek olacağımı. İşte o zaman, bana Reed'le yattığını ve bebeğin ondan olabileceğini söyledi."

Midem ağzıma geldi. "N-Ne zaman olduğunu söyledi mi? O ve Reed yani?.."

Reed beni öptüğü günden beri Brooke'a dokunmadığına dair yemin etmişti ama onunla yatmayı ne zaman bıraktığını kesin olarak söylememişti. Ben de detayları öğrenmek için zorlayacak kadar cesur ya da aptal değildim.

Callum bardağını kafasına dikti ve yenisini doldudu. "Sen gelmeden önce diye tahmin ediyorum. Reed'i tanıyorum. Brooke'la yatmaya devam ediyor olsaydı, sana elini bile sürmezdi."

Elim boğazıma gitti. "Bizi biliyor musun?"

"Ben tamamen kör değilim, Ella. Siz ikiniz de pek dikkatli değilsiniz zaten. Düşündüm ki... İkiniz birbiriniz için iyi olabilirsiniz diye düşündüm. Reed'in kendi yaşlarında biriyle beraber olması ve senin hayatında da özel birinin olması. Ama sen kaçmadan önce bilmiyordum," diye itiraf etti. "Sonrasında öğrendim."

"Neden Brooke'un ne peşinde olduğunu çözemedin? Neden oğlunu ondan korumadın?"

Suçlayıcı tavrım gözlerinin öfkeyle gölgelenmesine neden oldu. "Şu anda onu korumaya çalışıyorum zaten! Oğlumun, hayatının sonuna kadar o kadına bağlanmasını istediğimi mi sanıyorsun? O bebeği kendi çocuğum gibi yetiştirerek Reed'e hak ettiği hayatı yaşaması için fırsat vermem en iyisi."

"Bu bebeğin ondan olmasının imkânı yok, Callum. Onunla en son altı ay önce beraber olmuş ve Brooke altı aylık hamile değil."

Tabii eğer geçen ay odasında olanlar hakkında Reed bana yalan söylemediyse...

Ama hayır. *Hayır*. Buna inanmayı reddediyordum. Ona bir şans daha vermiştim çünkü ona güveniyordum. Eğer o gece ona dokunmadığını söylüyorsa dokunmamıştır.

Callum bana sanki bir çocukmuşum -cahil, aptal bir çocukmuşum- gibi baktı. "Ondan olmalı, Ella."

"Senden olmadığını nereden biliyorsun?" diye bastırdım.

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "On beş yıl önce vasktomî ameliyatı oldum."

Sert bir şekilde yutkundum. "Ah."

"Maria umutsuzca bir kız çocuk istiyordu," diye itiraf etti Callum. "Denemeye devam ettik ama ikizlerden sonra doktoru ona artık hamile kalamazsın dedi. Başka bir hamilelik daha yaşarsa bu onu öldürebilirdi. Bunu kabullenmek istemedi, bu yüzden... vasktomî ameliyatı oldum ve bunu ona asla söylemedim." Acıyla başını salladı. "Brooke'un bebeğinin babası ben olamam ama

o çocuğun sorumluluğunu alabilirim. Eğer Reed bu işe bulaşır-
sa, Brooke'la arasında sonsuza dek kopmayacak bir bağ oluşur-
- suçluluk, keder ve sorumluluktan oluşan bir bağ. Bunun yaşan-
masına izin vermeyeceğim. Oğlum arkamdan kız arkadaşımın iş
çevirecek kadar benden nefret ediyor olabilir ama ben onu, acı
dolmuş bir hayattan uzak tutacak kadar çok seviyorum."

"Kaç aylık hamile?" diye sordum.

"Üç buçuk aylık."

Yaptığı varsayımların ne kadar yanlış olduğunu Callum'un
beynine bir şekilde sokmak isteyerek öfkeyle yumruklarımı sık-
tım. "Ben Reed'in altı aydır ona dokunmadığına inanıyorum."

Callum bana öylece baktı.

"Ona inanıyorum," diye üsteledim. "Ve senin de inanmanı
diliyorum. Senin Maria'yı ve Reed'in de beni aldatmamış olması,
Brooke'un da aynı şekilde sadık olduğunu göstermez."

"Brooke bir Royal olmayı o kadar çok istiyor ki bu riski al-
maz. Onun daha önce de doğum kontrolünü aksattığını fark et-
miştim."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum, belli ki Callum kararını ver-
mişti. "İstediyine inanabilirsin ama yanıyorsun." Omuzlarım
yenilgiyle çökmüş hâlde sandalyemden kalktım. Kapıda durak-
layıp şansımı bir kez daha denedim. "Reed babalık testi yaptı-
rıyor. Yapabilse Brooke'u buna zorlardı."

Callum irkilmiş göründü. "Testi yaptırıp resmî olarak baba
ilan edilme riskine mi girmek istiyor?"

"Hayır, testi gerçeklerin ortaya çıkması için istiyor." Gözleri-
miz buluştu. "O kadın yalan söylüyor. Bu bebek Reed'in değil ve
eğer birazcık olsun oğluna güveniyorsan Brooke'u zorlar, tüm
bu saçmalığa bir son verirsin."

Çıkmak için yönelince Callum elini kaldırarak, "Bekle," dedi.

Kaşlarımı çatarak elinin telefona gidişini ve numaraları tuşla-
yışını izledim. Aradığı her kimse hemen telefonu açtı.

"Dottie," dedi telefona. "Sabah ofise gittiğinde Bayview Ka-
dın Doğum Hastanesi'nden Bayan Davidson adına cuma günü

sabah dokuza randevu almanı ve o saatte ona bir araba göndermeni istiyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Belki de onu ikna etmiştim.

Callum telefonu kapatıp bana endişeli bir bakış attı. Sonra derin derin iç çekti. "Umarım bu konuda haklısındır, Ella."

32

Reed

HASTANEDEN ÇIKTIKTAN sonra Ella bir an bile yanımdan ayrılmak istemedi ki bu bence çok gereksizdi. Bütün işi ağıri kesiciler görüyordu zaten. Hareket etmediğim sürece en büyük rahatsızlığım kaşınan dikiş yerlerimdi. Doktor dikişlerin açılmasını riske etmemek için kaşımamamı söylemişti. Bu yüzden oturmuş, dikkatimi dağıtmak için Sawyer ve Sebastian'ın Lauren'ı havuzda bir plaj topu gibi oradan oraya atışını izliyordum.

Yüzmek için güzel bir hava değildi ama havuzumuz ısıtmalıydı ve Lauren'ı sıcak tutacak ikizler de vardı. Ella'yla birlikte bir şezlonga kıvrılmıştık, Easton da yanımızdaki sandalyeye oturmuş mesajlaşıyordu.

"Wade havalı bir yara izin olup olmayacağını soruyor," dedi Easton dalgın bir şekilde.

Ella yüksek sesle homurdandı. "Wade'e söyle, aptalca şeyler hakkında düşünmeyi kesip kankası hayatta olduğu için şükretsin."

Kıs kıs güldüm.

"Aynen bu cümleleri yazacağım, kardeşim." East bir şeyler yazdı, bekledi ve sonra kahkaha atmaya başladı. "Wade sevişirken de Reed'e böyle bağırıp bağırmadığını soruyor."

Ella, "Ortaparmak emoji'si var mı?" diye sordu sevimli bir şekilde. "Varsa eğer, gönder bir tane."

Yanıma kıvrılan vücudunun yarattığı histen keyif alarak parkour yaptığımı asla bilemezdi - kendi canım için değil, onun için korkmuştum. Kapüşonlu adam karanlığın içinden fırladığında aklımdan geçen ilk ve tek şey sevdiğim kıızı korumak olmuştu. Bıçağın karnımı yardığını bile hatırlamıyordum. Sadece Ella'yı kenara ittiğimi ve önünde kalkan olduğumu hatırlıyordum.

Tanrım. Ya Daniel benim yerime onun peşine adam taksaydı? Ya Ella ciddi bir şekilde yaralansaydı?

Yüzünde endişeyle, "Reed," diye mırıldandı.

"Hımm?"

"Birden vücudun kasıldı. İyi misin?" Hızla kalkıp oturdu. "Bir ağrı kesici daha ister misin?"

"İyiyim. Sadece Delacorte'u ve onun nasıl bir psikopat olduğunu düşünüyordum."

"Doğru," dedi Easton öfkeyle. "Umarım o askeri hapishane de ağzına sıçarlar."

Ella iç çekti. "Orası bir hapishane değil. Sorunlu gençler için bir akademi."

"Sorunlu gençler mi?" dedi Easton burnundan gülerek. "O şerefsiz sorunludan da öte. Kardeşimi öldürmesi için kiralık katil tutmuş."

"Kapüşonlu Adam'ın gerçekten de Reed'i öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Ya geri gelip tekrar denerse?" Ella'nın sesi artık gerçekten endişeli çıkıyordu, Easton'a sert bir bakış attım.

"Kimse beni öldürmeye çalışmıyordu," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Öldürmek istese boynumu hedef alırdı."

Ella'nın vücudundan bir titreme geçti. "Tanrım, Reed! Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Özür dilerim. Aptalcaydı." Onu tekrar yanıma çektim.

"Hadi artık bu konuda konuşmayalım. Daniel gitti. Kapüşonlu

Adam'ın ismini de polislere vermiş, yani yakında izini bulurlar, tamam mı?"

"Tamam," dedi ama sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Havuzdan gelen yüksek sesli tiz bir çığlıkla başımızı sığ uca çevirdiğimizde Seb'in Lauren'ın bikinisinin iplerini çözmeye çalıştığını gördük.

"Sebastian Royal! Sakın öyle bir şey yapayım deme!" Laurel yüzerek küçük kardeşimden kaçmaya çalışırken aynı zamanda kahkahalar saçıyordu.

Sawyer yüzerek arkasına geçti ve onu kollarına alarak havaya kaldırdı, yine plaj topu gibi kızı oradan oraya atmaya başladılar.

East sandalyesinde öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Bu iş nasıl yürüyor sizce?"

Ella gözlerini kıstı. "Neden bahsediyorsun?"

"Lauren ve ikizlerden. Sizce üçlü mü yoksa her seferinde biriyle mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmek istemiyorum," dedi Ella açık açık.

Ben de öyle. Seb ve Sawyer'ı ilişkileri konusunda hiç sorguya çekmemiştim. Dışarıdan bakanlara göre Lauren, Sawyer'ın kız arkadaşıydı ama kapalı kapılar ardında neler yaşandığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Arkamızdan gelen ayak sesleri duyduk, babam havuzun kenarında belirince gerildim. "Reed. Nasıl oldun?"

"Gayet iyi," diye cevapladım yüzüne bakmadan.

Havuz başında rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. Ella onunla konuştuğunu söylediğinden beri babamla göz göze gelememiş olmuştum. Ella bu sabah hastaneye geldiğinde gergin ve utanıyormuş gibi görünüyordu, ağzından itiraflar dökülürken ben de eşit miktarda suçlululuk ve şaşkınlıkla savaşıyorak öylece oturmuştum.

Babam Brooke'la aramızda olanları biliyordu. Ella'nın dediğine göre haftalardır biliyordu ve bana bununla ilgili tek kelime etmemişti. Sanırım bu Royalların kanında vardı. Zor gelen şey-

leri hasıraltı etmek. Duygularımız hakkında konuşmamak. Ama bir parçam böyle olduğumuz için minnet duyuyordu. Çünkü eğer babam konuyu açsa tepkim ne olurdu bilmiyordum. Henüz hiçbir şey dememişti ama Ella onun babalık testi için randevu aldığını söylediğine göre er ya da geç bu konuyu açmak zorunda kalacaktı, değil mi?

Çok rahatsız edici bir konuşma olacaktı. Bu yüzden seve seve mümkün olduğu kadar ertelerdim.

Babam boğazını temizledi. "İşiniz bitiyor mu, çocuklar?" Önce havuza, sonra şezlonglara baktı. "Akşam yemeğini dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Özel jet deposu dolu bir şekilde bizi bekliyor."

"Özel jet mi?" Sığ uçtaki Lauren'ın gözleri kocaman açıldı. "Nereye gidiyoruz?"

Callum ona gülümsedi. "Washington. Size yemek ısmarlamak güzel olur diye düşündüm." Sonra Ella'ya döndü. "Daha önce Washington'a gitmiş miydin?"

Başını iki yana salladı. Havuzda Lauren'ın ikizlere sessiz bir çığlıkla, "Kim *akşam yemeği* için başka bir eyalete uçar ki?" diye sorduğunu duydum.

"Royallar," diye mırıldandı Sawyer.

"Ben gelebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. Sesim keyifsiz çıkmıştı çünkü zayıflığımı belli etmekten nefret etsem de ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başlamıştı. Yerimden kalkmak ve başka bir yere uçmak hiç cazip gelmiyordu. "Siz gidebilirsiniz. Ben burada kalırım."

Ella hemen, "O zaman ben de kalıyorum," dedi.

Dizine dokundum, babamın elimin hareketini izlediği gözümünden kaçmamıştı. "Hayır, sen de onlarla git," dedim kesin bir ses tonuyla. "Sabahtan beri yanımdan ayrılmadın. Hava değişikliğine ihtiyacın var."

Hiç mutlu görünmüyordu. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Ah, ona bir şey olmaz," dedi East. Çoktan sandalyesinden zıplayarak kalkmıştı ki bu beni hiç şaşırtmadı. Bütün gün aklını

kaçırmanın sınırına gelişini izlemiştim. Easton hiçbir şey yapmadan evde oturacak biri değildi.

"Git," diye zorladım Ella'yı. "Washington'a bayılacaksın, güven bana."

"Hadi ama, küçük kardeş, gözyüzünden Washington Anıtı'nı göreceğiz," dedi Easton ballandırarak. "Devasa bir sik gibi görünüyor."

"Easton," diye azarladı Callum.

Nihayet onu ikna etmeyi başardık ve herkes dağılarak üzerlerini değiştirmeye gitti. Şezlongtan kalkıp oyun odasındaki koltuğa geçtim, yirmi dakika sonra Ella beni orada buldu.

"Tek başına iyi olacağından emin misin?" Endişeyle dudaklarını kemiriyordu.

Kumandayı havaya kaldırdım. "Ben iyiyim, bebeğim. Bir maç falan izlerim sonra da belki biraz kestirim."

Bana yaklaşıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacağına söz ver? Callum'u zorla geri döndürebilirim."

"Söz veriyorum," dedim, suyuna gitmek için.

Bir öpücük daha verdikten sonra gitti. Fuayeden ayak sesleri ve konuşmalar duydum ama sonra gürültü kesildi ve ev bir mezar kadar sessizleşti.

Kanepeye uzanıp ekrana odaklandım ve New Orleans'ın beceriksiz savunması sayesinde Carolina'nın üst üste sayı yapmasını izledim. Takımımın kazanmasını izlemek hoşuma gitse de Riderlarla en az iki playoff maçını kaçıracağımı hatırlayınca moralim bozuldu.

İç çekerek televizyonu kapattım ve biraz kestirmeye karar verdim ama daha gözlerimi kapayamamıştım ki telefonum çaldı.

Brooke'tu.

Siktir.

Eğer açmazsam mesaj üstüne mesaj atacağını bildiğim için cevapla tuşuna tıklayıp, "Ne istiyorsun?" diye söylendim.

"Paris'ten yeni döndüm. Konuşabilir miyiz?"

Sesi garip bir şekilde durgun geliyordu ki bu da hemen gar-
dımı almama neden oldu. "Önümüzdeki haftaya kadar dönme-
yeceğini sanıyordum."

"Erken döndüm. Ne olmuş yani?"

Evet, kesinlikle siniri bozuktu. Dikkatlice doğruldum. "Söy-
leyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Bu yüzden git baş-
kasını rahatsız et."

"Bekle! Kapama." Telefonda titrek bir nefes sesi duydum.
"Anlaşmaya hazırım."

Omuzlarım gerildi. "Ne boktan bahsediyorsun sen?"

"Buraya gel de konuşalım," diye yalvardı Brooke. "Sen ve
ben, Reed. Ella'yı ya da kardeşlerinden birini getirme."

Kıkırdadım. "Beni baştan çıkarma yöntemin buysa..."

"Seni baştan çıkarmak falan istemiyorum, seni küçük pislik!"
Bir nefes daha aldı, sanki sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. "Bir
anlaşma yapmak istiyorum. Yani eğer benim hayatınızdan çekip
gitmem konusunda fikrin değişmediyse, kışını kaldırıp buraya
gelmeni öneririm."

Şüphem daha da büyüdü. Bir şeylerin peşinde olduğu belliy-
di, oynamaya hiç niyetimin olmadığı bir oyun oynuyordu.

Ama... şu an doğruyu söylediğine dair ufacak da olsa bi ola-
sılık varsa, bunu görmezden gelebilir miydim?

Cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt ettim. "Yirmi
dakikaya orada olurum."

33

Ella

WASHINGTON'DA AKŞAM yemeği eğlenceliydi ama uçak özel piste indiğinde mutlu ve rahatlamış hissettim. Reed'i özlemiştim ve bütün geceyi yapayalnız, acı içinde geçirdiğini bilmek keyfimi kaçırıyordu.

Arabanın arka koltuğundan inerken, "Reed ve benimle film izlemek ister misin?" diye sordum Easton'a.

Telefonu çaldığı sırada teklifimi kabul etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Telefonunun ekranına göz atınca başını iki yana salladı. "Wade davet ediyor. Yanında seyirciye ihtiyacı olan bir arkadaşı varmış."

Callum hızını artırarak oğlunun planlarını duymaktan kaçındı. Ben mi? Benim duymaktan başka şansım yoktu.

"Dikkatli ol," dedim Easton'a ve parmak uçlarımda yükselelerek yanağına bir öpücük kondurdum.

O da karşılık olarak saçlarımı karıştırdı. "Her zaman oluyorum. Her zaman korunurum." Sonra babasının ardından, "Tıpkı bana öğretildiği gibi," diye bağırdı.

Karanlıkta tam emin olamadım ama sanırım Callum arkasına dönmeden ona hareket çekti.

Easton, "Sen de dikkatli ol," dedi benimle dalga geçerek.

"Reed'in seni hamile bırakarak ağına düşürmeye çalışıp çalışmayacağını bilemeyiz." Suratımı asınca irkildi. "Özür dilerim, aptal çenem."

"Hayır, sorun değil. Ayrıca zaten Brooke babalık testi yaptırarak, yani birkaç güne o şeytan dölünün babası kimmiş öğrenmiş oluruz, değil mi? Ya da bir haftaya kadar."

Easton duraksadı. "Bebegin Reed'den olmadığına eminsin, değil mi?"

"Ondan olmadığını yemin ediyor."

"O zaman babamın mı?"

Bu kez ben duraksadım. Böyle sırlar tutmak zorunda kalmıyordum keşke. Callum vasetomi ameliyatı geçirdiğini neden oğullarına söylemiyordu bilmiyorum. "Hayır, ondan olduğunu da sanmıyorum."

Easton hızlıca nefesini verdi. "Güzel. Bu evde sadece tek bir Royal'a daha yerimiz var ve o da sensin." Sonra alnıma tatlı bir öpücük kondurup kamyonetine doğru koşturdu.

İçeriye girince ikizler bir yerlere kayboldu. Callum'un çalışma odasının ışıkları yanıyordu. Odama -ve Reed'in odasına- çıkan üst kattaki koridor da aydınlıktı ve sessizce merdivenlerden çıkışım ürkütücü bir şekilde, Brooke ve Reed'i beraber bulduğum o geceyi anımsatmıştı. Yukarıya vardığımda uzun koridora göz attım, kalp atışlarım biraz hızlanmıştı.

Kendime geçen sefer olayların sandığım gibi olmadığını ve Reed'in odasında ondan başka birinin olması için bir neden olmadığını hatırlattım. Ancak yine de kapısına ulaştığımda kalbim hızla atmaya başlamış, avuçlarım terlemişti.

"Reed?" diye seslendim.

"Banyodayım," diye cevapladı boğuk bir sesle.

Rahatlayarak derin bir oh çektim ve kapı kulpunu çevirdim. Oda boştu ancak banyosunun aralık kapısından ışık sızıyordu. Kafamı kapıdan uzattım, onu görür görmez nefesim kesildi.

Sargıları açıktı ve lavabonun üzerinde kanlı gazlı bezler vardı. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Birkaç dikişim açıldı. Sargıları değiştiriyordum." Pembe lekeli sargıyı çöpe atıp temiz beyaz bandajı yarasına bastırdı. "Bantlamama yardım eder misin?"

Hemen yanında bittim, medikal bant rulosunu endişeyle etajerden aldım. "Bu nasıl oldu? Çok mu hareket ettin?"

"Pek değil."

Gözlerimi kısarak ona baktım. İnkâr değildi bu, laf geçiştirmeydi. "Yalancı."

"Biraz hareket etmiş olabilirim," diye kabullendi. "Büyütülecek bir şey değil."

Mavi gözleri yorgun ve karanlık görünüyordu. Bodrumda kum torbasıyla mı uğraşmıştı? Brooke yüzünden hâlâ kendini mi paralıyordu? Bir parça bant keserken parmak eklemlerine baktım, yaralanmış gibi görünmüyorlardı.

"Evde kalmam gerektiğini biliyordum," diye söyledim. "Bana ihtiyacın vardı. Ben yokken ne yaptın? Ağırlık mı kaldırdın yoksa?"

Cevap vermek yerine eğilip beni öptü, sert ve kısa bir öpücüktü. Geri çekilince, "Yemin ederim önemli bir şey değildi. Bir şeye uzanırken dikişlerimin açıldığını hissettim, sonra da buraya geldim işte," dedi.

Dudaklarımı büzdüm. "Bana söylemediğin bir şey var. Artık sır yok diye kural koyduğumuzu sanıyordum."

"Kavga etmeyelim, bebeğim." Bileğimden tutup beni banyodan çıkardı ve yatağa götürdü. "Gerçekten önemli bir şey değildi. Bir ağrı kesici daha aldım, artık daha iyiyim ve biraz da çakır keyif hissediyorum."

Bana, gözlerine tam olarak ulaşmayan çarpık bir şekilde sırttı. Ama en azından gözlerime bakıyordu. Yüzünde bir cevap aradım, ağzının gerildiğini fark ettim ve bunu acısına verdim. Bu akşam ne oluyorsa sabahı bekleyebilirdi. Reed'in dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yatağına iyice yerleşince, "Canının yandığını görmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum ama yemin ederim o kadar da acımıyor."

"Dinlenmen gerekiyordu," dedim ve cildindeki banda hafifçe vurdum, irkilmesini neredeyse umursamadım bile. "Bak işte, acı çekiyorsun."

"Hadi canım. Bebeğim, bıçaklandım ben, unuttun mu?" Ellerimi yakalayıp beni sıkıca kendine doğru çekti.

Göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Her şeyi elimden alabilirlerdi -arabalar, uçaklar, gerçekten lüks restoranlarda akşam yemekleri- ama Reed'i kaybetmeye dayanamazdım. Bu kadar üzgün olmamın asıl nedeni gün yüzüne çıkınca kaygı yüzünden midem çalkalanmaya başladı.

"Bıçaklanman benim suçumdu."

Yüzü düştü. "Hayır, senin suçun değildi. Sakın bir daha bunu söyleme."

"Doğru ama. Ben olmasam Daniel senin peşine düşmezdi." Elimi dalgınca göğüs kaslarının sert yüzeyinde gezdirdim, aşağıya inerek kaburgalarının arasındaki boşluğu okşadım ve aldığı hasar ciddi olmadığı için şükrettim.

"Saçmalık. Daniel'in ağzını burnunu dağıtan ve yemeğe çıktığı kıza onun bir tecavüzcü olduğunu söyleyen bendim. Onun derdi benimleydi."

"Sanırım öyle." Buna inanmıyordum ama bu tartışmayı kazanamayacağımı da biliyordum. "Artık gittiği için mutluyum."

"Babam onun çaresine baktı. Artık endişelenme." Reed sırtını yukarıdan aşağıya sıvazlamaya başladı. "Yemek nasıldı?"

"Güzeldi. Çok lükstü. Menü, adını bile telaffuz edemediğim şeylerle doluydu." *Foie gras. Langoustine. Nori.*

Sırıttı. "Ne şipariş ettin?"

"İstakoz. Çok güzeldi." *Langoustine* de öyleydi ve öğrendiğime göre bu da küçük istakozlara verilen bir isimmiş. *Foie gras*'ı (kaz ciğeri) ve *nori*'yi (deniz yosunu) es geçmiştim çünkü ne oldukları açıklandığında bana hiç iştah açıcı gelmemişlerdi.

"İyi vakit geçirmene sevindim." Elleri yavaşladı, rahatlatıcı okşamalar başka bir şeye dönüştü... Kışkırtıcı bir şeye.

Uzaklaşmaya çalıştım, beni bu kadar çabuk baştan çıkarmasından utanmıştım. Bu durumdayken ondan faydalanamazdım. Böyle yaralı hâldeyken olmazdı.

"Seni özledim," diye itiraf ettim.

Beni bir kez daha hafifçe öptü. "Ben de seni özledim."

"Bir dahaki sefere sen de bizimle geleceksin. Açıkça görülüyor ki yalnız bırakılmaya gelmiyorsun."

Derin derin iç geçirerek beni yanına çekti. "Tamam. Babam bir dahaki sefere jetle bir yerlere uçtuğunda hep beraber gideceğiz."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

"Hangi kısmı?"

"Jetle uçma kısmı." Omzuna bir öpücük kondurdum. "Beraber gitme fikri iyi."

"Ne kadar iyi?"

Odadaki tek ışık banyonun yarı açık kapısından sızıyordu ve Reed'in vücuduna ilginç gölgeler düşürmüştü. Burnumu boynunun oyuntusunda gezdirdim, sabun ve şampuanını içime çektim. "Çok çok iyi."

"Bebeğim..." Boğazını temizledi. "Bunu yapmaya son vermelisin."

"Neyi yapmaya?"

Başını aşağı eğip bana baktı, ben de şaşırılmış bir ifadeyle bakışlarına cevap verdim.

"Göğsüme dokunmak. Beni *koklamak*," dedi boğuk bir sesle. "Beni kötü şeyler düşünmeye itiyorsun."

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Kötü şeyler mi?"

"Pis şeyler," diye düzeltti.

Gülümsemem genişledi. Bunu gerçekten de öyle olduğu için mi yoksa dikkatimi dağıtmak için mi söylemişti -ya da ikisi birden mi- bilmiyorum ama işe yarıyordu. Üzerine eğildim, saçlarım bir perde gibi yüzlerimizin etrafını sararken dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dilini altdudağımda gezdirerek dilimle kavuşmak için sessiz bir izin bekledi. Dudaklarımı araladığımda bundan sonuna kadar faydalanarak öpücüğü derinleştirdi.

"Bunu yapmamamız lazım," diye mırıldandım ağzına doğru.
"Yaralısın."

Sırıtarak geri çekildi. "O zaman daha iyi hissetmemi sağla."
"Bu bir meydan okuma mı?"

Dudaklarımı onunkilere geri bastırduğım da gülüyordu. Bu kez diliyle işkence eden bendim, nasıl nefes alınacağını unutana kadar ağzını yalayıp yuttum. Elim tekrar hareket etmeye başladı, göğsünden kayarak beline doğru indi. Elim baksırının içine kaydırduğım da ne kadar iyi hissettiğinin kanıtıyla karşılaştım – sıcak, sert ve kalındı.

Yatakta inleyerek belini bükünce ânında başımı kaldırıp, "İyi misin?" diye sordum.

İnledi. "Sakın durayım deme."

"Tam olarak neren ağrıyor?" diye sordum cilveli bir şekilde. Reed'i böyle tamamen ellerime teslim olmuş bir hâlde görmek hoşuma gidiyordu.

"Her yerim. Ciddiyim, her yerim sızlıyor. Özellikle de burası," dedi kasıklarına vurarak. "Öperek iyileştirmen gerekiyor."

"Bunu öpmemi mi istiyorsun?" diye sordum sahte bir şokla.

"Ah, evet. Kendini tam olarak vererek, ağzını kocaman açarak ve dilini de kullanarak öpücükler bırakmanı istiyorum oraya... Tabii eğer sen de istiyorsan." Son sözlerinde tereddüt vardı.

Aşağıya doğru kayıp bacaklarının arasında diz çökerken sırtışımı sakladım.

Hevesli elleri şortunu aşağıya indirerek her şeyi ortaya çıkardı. Bir elini kendine dolayarak yüzünde beklenti ve umut dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Seni zavallı şey," diye mırıladandım, parmaklarımı elinin üstünde gezdirerek.

Başımı kasığına doğru eğince hemen uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Ağzımı etrafına sardığım an zevkle inledi.

"Ah, siktir, evet." Ses tonu ıstırap çekiyormuş gibiydi ve şu an ne tür bir acı çekiyorsa, sebebi bendim. Harika, güçlü bir histi bu. Titreyen elleri yolunu bularak saçıma uzandı.

"Bebeğim... Ella..." Nefessiz kaldı ve sonra sözcüklerini yitirdi, sadece sesler vardı. Boğuk iniltiler, kesik iç geçirişler ve çaresiz yalvarışlar. Saçını öyle bir sert çekti ki onu bırakarak başını kaldırıp zevkten deliye dönmüş yüzüne baktım... ya da belki de aşktandır.

Tekrar üzerine eğildim ve onu mümkün olabildiği kadar ağızma aldım. Büyük ve kalındı ancak dilimde ve dudaklarımdaki ağırlığı beni daha önce asla tahmin edemeyeceğim kadar baştan çıkarıyordu. Altımda onun çaresizliğini ve arzusunu hissedebiliyordum. Baş döndürücü bir güç tüm bedenime yayıldı. Şu an durursam muhtemelen Reed'den herhangi bir konuda söz koparabilirdim.

Ama istediğim hiçbir şey yoktu. Ben sadece onu istiyordum. Ve onun beni ne kadar istediğini düşünmek beni çılgına çeviriyordu. Ellerimi, dilimi ve dudaklarımı kullanarak onu eşiğe getirdim.

"Dur... boşalmak üzereyim," diye inledi ve hafifçe saçımı çekti.

Dudaklarım etrafında kıvrıldı. Boşalmasını istiyordum. Kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Çabamı ikiye katladım, o iri gövdesi gerilene ve sonunda patlayana kadar onu emdim ve yaladım.

Vücudu nihayet sakinleştğinde beni yanına çekti.

"Reed?" diye fısıldadım.

"Evet?" Ses tonu pürüzlüydü.

"Ben, şey, seni seviyorum."

"Ben... Ben de seni seviyorum." Yüzünü saçlarıma gömdü.

"Ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin. Ben..." Kısık sesle küfretti. "Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun değil mi? Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım."

Karnıma bir sıcaklık yayıldı. "Yapar mısın?"

"Her şeyi," diye tekrarladı sert bir şekilde ve sonra ikimiz de tekrar nefessiz kalana kadar beni öptü.

34

TELEFONUM SABAHIN ikisi olduğunu gösteriyordu ama alarm çalmıyordu, en azından benim odamda değil. Ama evin içinde bir yerden aralıksız bir ses çınılıyordu. Yan tarafıma göz atıp Reed'in uyanıp uyanmadığına baktım ama o yatağın üçte ikisini kaplayacak şekilde yayılmış, ölü gibi yatıyordu.

Yastığı kafamın üzerine bastırıp gözlerimi tekrar kapadım ama zil sesi susmuyordu. Sadece o da değil, koridordan koştu-ran ayak sesleri de gelmeye başlamıştı, ardından bir kapı yüksek sesle yumruklandı.

Reed kalkıp oturdu, koyu saçları darmadağınktı ve ifadesi uyku sersemiydi. "Ne oluyor lan?.."

Koridordan sinirli bir ses geldi. "Lanet olasıca bir dakika bek-lesenize." Bu ses Callum'un kine benziyordu ama tam olarak ne dediğini anlamak zordu. "Onu ben çağırırım dedim."

Ah, kahretsin. Reed'le ikimiz yataktan fırladık. Callum'un birlikteliğimizi biliyor olması bir şeydi ama aynı yatakta uyudu-ğumuzu görünce pek mutlu olmayacaktı. Reed üzerine bir tişört geçirmeye çalışıyordu, ben de kot pantolonumu yarıya kadar çekmiştim ki sesin sahipleri odamın kapısının önünde durdu.

Callum'un öfkeli bağıırışını duyunca ikimiz de donup kaldık. "Bu oda benim vesayetim altındaki on yedi yaşında bir kıza ait ve o uygun olmadığı süreceye oraya giremezsiniz!"

Giremezsiniz mi?

Reed'e, "Dışarıdaki kim?" diye fısıldadım.

Bana kocaman açılmış gözlerle kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Ella," diye bağırdı Callum koridordan, "misafirlerimiz var. Bir an önce giyinmen ve aşağıya inmen gerekiyor."

Boğazımı temizledim. "Tamam, peki. Hemen iniyorum." Sesimin Reed'in odasından yayıldığını fark edince utançtan yerin dibine girdim.

Callum durakladı ve sonra, "Reed'i uyandır ve onu da aşağıya getir."

Tuhaf. Aceleyle pantolonumu üzerime çekip şifoniyerden bir kazak kaptım. Reed ağır ağır hareket ediyordu.

"Bebeğim, her şey yolunda. Hâlâ bakiresin. Babama söyle-
rim."

Yanına uçup elimle ağzını kapattım. "Aman Tanrım. Söylemeyeceksin. Callum'la bu konuyu konuşmayacağız. Asla."

Reed gözlerini devirdi ve elimi yüzünden çekti. "Bu konuyu dert etme. Tek yaptığı bize bağırarak olacaktır."

"Bağırarak için neden bizi gecenin bir yarısında uyandırır?" diye sordum.

"Çünkü böylesi daha dramatik. Dikkatli olmamız gerektiği ya da bunun gibi saçmalıkları etkili bir şekilde açıklamak için eline geçen bir fırsat." Onu kapıya doğru sürükleyince acıyla irkildi.

Hemen elini bıraktım. "Yaran ağrıyor mu?"

Kolunu yavaşça döndürerek yarasını kontrol etti. "Sadece sızlıyor. Birkaç güne düzelirim, endişelenme."

Göz devirme sırası bendeydi. "Aklıma o gelmemiştii bile. Biz yemekten bir şeyler yaptın, değil mi?"

Hafifçe omuz silkti. "Önemli bir şey yapmadım. Diyorum sana, sadece birkaç dikiş açıldı, büyütülecek bir şey değil."

Callum merdivenler ana kata doğru alçalmadan önce onun odasının olduğu kanadı, bizim odalarımızın olduğu koridordan ayıran sahanlıkta bizi karşıladı. Üzerinde bir pantolon ve düğmeleri yanlış iliklenmiş beyaz bir gömlek vardı.

"Baba," dedi Reed temkinli bir şekilde, "Neler oluyor?"

Babasının öfkeli gözleri aramıza kaydı. "Bu akşam neredeydin?" Ağzından titrek bir nefes kaçtı. "Boşver, söyleme. Şu anda ne kadar az şey bilirim o kadar iyi."

Reed öne doğru bir adım attı. "Ne haltlar dönüyor?"

Callum iki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Polisler burada. Bu akşam nerede olduğunla ilgili konuşmak istiyorlar. Grier buraya gelene kadar onlara hiçbir şey söyleme."

Grier ismini, Steve'in vasiyetinin okunduğu avukatlık bürosunun kapısına altın harflerle yazılmış isimlerden biri olarak hatırladım.

"Bu Daniel'la mı ilgili? Kapüşonlu adamı mı yakalamışlar yoksa?" diye sordum.

Sesizlik oldu. Hayal edebileceğiniz en uzun sessizlikti, aklıma en korkunç, en dehşet verici senaryoları getirmeme yetecek kadar zaman vermişti bana. Ama hiçbir, Callum'un soruma verdiği cevabı duyunca hissettiğim paniğin ucundan kıyısından geçmezdi.

"Brooke ölmüş..."

Ne?

"...ve Reed'e cinayet şüphelisi gözüyle bakılıyor," dedi dişlerini sıkarak. Gözleri Reed'in, şu an bembeyaz olmuş yüzüne odaklanmıştı.

Aman Tanrım.

İçgüdüsel olarak gözlerim Reed'in yarasına kaydı, biz konuşurken muhtemelen bandajına kan sızıyordu. Ardından tekrar Callum'a baktım, ağzım açılıp açılıp kapanıyordu.

"Bu nasıl oldu?"

"Biraz hareket etmiş olabilirim... Büyütülecek bir şey değil "

Aklımda bir düşünce belirlediğinde, sırf bunu düşündüğüm için bile kendimi tokatlamak istedim. Hayır. İmkânı yok. Brooke'tan ne kadar nefret ederse etsin Reed asla... O asla...

Yapar mıydı?

Senin için her şeyi yaparım... Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım.

"Bay Royal," dedi bir ses alt kattan. Buruşuk bir takım elbise giyen yorgun bir adamdı, bir eli trabzanda bir ayağı da merdivenin ilk basamağındaydı. "Yakalama kararı çıktı. Oğlunuzun bizimle gelmesi gerekiyor."

"O saçmalığı kim imzaladı?" diye sordu Callum merdivenden inerken.

Adam bir parça kâğıdı havaya kaldırdı. "Yargıç Delacorte."

Callum elindeki kâğıdı çekip alırken adam arkasında daha önce hiç fark etmediğim iki polis memuruyla merdivenleri çıktı. Biri sessizce dikilen Reed'i tutup arkasını çevirdi ve onu trabzanlara dayadı.

"Bunu yapmanıza hiç gerek yok," dedi Callum ve merdivenleri koşarak çıktı. "Kendi rızasıyla gider."

"Üzgünüm, Bay Royal. Standart prosedür," diye açıkladı adam ama korkunç derecede kendini beğenmiş bir tavrı vardı.

Callum oğluna, "Sakin tek kelime konuşma," diye talimat verdi. "Tek kelime bile."

Reed bana bakarken gözleri alev alevdi.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Her şeyi yaparım.

Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmamız gerek.

Brooke'u hayatımızdan silmek istiyorum.

Seni seviyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım polis memuru onu uzaklaştırırken.

Yüzünden ateşli bir bakış geçti ancak tek kelime bile etmedi – bir şey söylemekten korktuğu için mi yoksa babasının emirlerini uyguladığı için mi bir şey söylemedi bilmiyordum.

Tüm vücudum titriyordu. Callum bir kolunu bana doladı. “Yukarıya çık, ayakkabılarını giy ve gel, seni polis merkezine götüreceğim.”

“Oğlanlar,” dedim zayıfça. “Onları uyandırmalıyız.” Hayır demenin eşiğinde olduğunu gördüm ama bu bir hata olurdu. “Ailesi olarak yanında olduğumuzu Reed’e göstermeliyiz. Onlar da gelmek isterler.”

Callum nihayet başıyla onayladı. “Git çağır onları.”

Arkamı dönüp koridorda koştum, önce Easton’ın sonra ikizlerin kapısını çaldım. “Kalkın çocuklar!” diye bağırdım. “Uyanın.”

Kapı zili tekrar çaldı. Her nedense gelenin Reed olduğunu, bana bunun bir eşek şakası olduğunu söyleyeceğini düşünerek tekrar aşağıya koşturdum. Aptal bir sürpriz. Ya da erken yapılmış bir 1 Nisan şakası.

Callum kapıya benden önce ulaştı ve hızla açtı. Önce ileriye doğru bir adım attı ama sonra olduğu yerde donup kaldı. Öyle ani durmuştu ki hızımı alamayıp gergin sırtına çarptım.

“Yüce Tanrım,” diyerek nefes verdi.

Neden aniden durduğunu anlamamıştım. Geniş omuzlarının ötesini göremiyordum.

Callum orada bir heykel gibi dikilirken geniş gövdesinin arkasından eğilip baktım ve tetiğe geçerek gözlerimi kırıştırdım.

Kireçtaşı basamakların dibinde bir adam dikiliyordu. Yağlı sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Tüm yüzünü kaplayan bir sakalı vardı. Haki rengi kumaş pantolonu ve polo tişörtü ince vücudundan sanki ona iki beden büyüklüğü gibi sarkıyordu.

Garip bir şekilde tanıdık görünüyordu ama onu daha önce hiç görmediğime neredeyse emindim.

Gözlerimiz buluştu. Açık mavi gözleri koyu sarı kirpiklerle çevrelenmişti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü artık kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Sanırım onu tanıyordum. Sanırım o...
Callum, "Steve?" diye haykırdı.